

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยาหยิ่ง
(ภาคสอง)

5

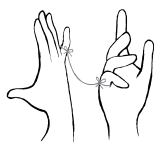

อันเซียนอวี 銀千羽 เขียน

อวี แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในแหวนพู่สวรรค์ ไปหาลี้จิงหงฟังเสียงทวนเล่าเรื่องราวของโม่อีเหริน ช่วงที่ทั้งสองต้องแยกจากกันไป ระหว่างนั้นนางสัมผัสได้ว่าท่านตาและพี่ชายทั้งสองอยู่ในดินแดนแรกนภาแล้ว จึงรอคอยวันที่จะได้พบกันอีกครั้ง คราวนี้อากทราบเหมือนกันหรือไม่คะว่าหากท่านตารู้ว่าหลานสาวที่รักยิ่งถูกรังแก ถึงเพียงนั้นจะอย่างไร เขาต้องไม่ยอมอยู่เฉยเป็นแน่

มีหน้าซ้ำในยอดสตรีเป็นยากยิ่ง ภาค 2 เล่ม 5 นี้ โม่อีเหรินและไปหาลี้จิงหงยังบังเอิญได้พบกับความลับของตระกูลบางอย่าง และนำทางให้ทั้งสองได้เจอกับบรรพบุรุษของตระกูลไปหาลี้จิงหงด้วย หากยังจำได้ในเล่ม 2 ที่พบเจอกับบรรพบุรุษตระกูลเฟิงก็ยุ่งยากพอสมควรแล้ว แบบนี้บรรพบุรุษตระกูลไปหาลี้จิงหงยุ่งยากกว่าหลายเท่าหรือเปล่า ยังมีเรื่องของการที่ทั้งสองและผู้คนในดินแดนแรกนภาจะต้องเดินทางไปงานชุมนุมใหญ่ที่แท่นเจ็ดดาราด้วย จะมีอะไรรอคอยพวกเขาอยู่ที่นั่นกันนะ แหม่ว่าจะมีคนมาดักสังหารโม่อีเหรินอีกแล้ว เช่นนี้นางจะรอดพ้นเงื้อมมือของพญายมไปได้หรือไม่ แล้วจะรอดพ้นไปได้ด้วยวิธีไหนนั้น ไปติดตามได้พร้อมๆ กันในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ไปหลี่จิ้งหใจเด่นรัว เอ้อมมือดึงตัวนางเข้าอ้อมแขนอย่างเป็นท่าที่
สนองตอบ จากแค่จุมพิตที่ประทับเบาๆ กลายเป็นจุมพิตดูดดื่มเรียวลิ้น
เกี่ยวกระหวัดกันสนิทในทันใด ช้ำยังหลุดการควบคุมอยู่เล็กน้อย

พรากจากกันสามปีมิได้ทำให้ฝีมือจับคนของภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่ง
สูงขึ้น แต่ทำให้ภูเขาน้ำแข็งร้อนระอุมากขึ้น ดังนั้นไปหลี่จิ้งหจึงพยายาม
ห้ามใจมาโดยตลอด

ทั้งๆ ที่กลางวันเดินทางด้วยกัน กลางคืนนอนหลับด้วยกัน แต่
ไปหลี่จิ้งหกลับมิได้ทำกิจศาสนิตแนบแน่นจนเกินไป ก็ด้วยไม่มั่นใจว่า
จะควบคุมตนเองได้

ไปหลี่จิ้งหเป็นภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่งมีผิด หากแต่ไม่มีเอี๋เหรินกลับเป็น
ภูเขาไฟยักษ์ที่ฝังตัวอยู่ใต้ภูเขาน้ำแข็ง เป็นชนิดที่แผดเผาให้ภูเขาน้ำแข็ง
ทั้งลูกละลายได้เลยทีเดียว!

ด้วยเหตุนี้ไม่จูบก็แล้วไป แต่พอจูบหนึ่งมา...ไปหลี่จิ้งหก็หยุดไม่อยู่

•

แนะนำตัวละคร

* โมอีเฮอร์น

ประมุขหวง มินิ้วยเจ้าเล่ห์ เฉลียวฉลาด และ
ไม่ยอมคน หากใครดีมาก็จะดีตอบ แต่หากใคร
ร้ายมาก็จะเอาคืนร้อยเท่าพันเท่า

* ไปหลี่จิ้งหิง

ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทันทซ์ รักใคร่โมอีเฮอร์น
ผู้เดียวหมดทั้งหัวใจ ไม่ชอบพูดจาหรือทอดสายตา
มองใครทั้งนั้น สนใจพูดสนใจมองเพียงโมอีเฮอร์น
คนเดียว

* ไป๋อิน

ราชาคนใหม่แห่งอาณาจักรสัตว์ในดินแดนแรกนา
สหายของโมอีเฮอร์น รูปร่างจนไม่ว่าสตรีนางใด
ก็ล้วนต้องหยุดสายตา

* อ้ายหลิงสื่อ

หรือหลิงเส้าอี ประมุขหอน้อยแห่งหอวาณิช
ภาคีผู้ฝึกตน ลักษณะภายนอกของชายหนุ่ม
ดูมีอายุราวยี่สิบห้ายี่สิบหกปี หน้าตาหล่อเหลา
พริ้มเพรายิ่ง

* ไป๋หลัววี่

คุณหนูใหญ่ตระกูลไป๋ ชุมชอบไป๋หลี่จิ้งหิง
อย่างมาก มีนิสัยวุ่นเป็นอาวุธประจำกาย

62

ในแหวนฟูสวรรค์ ไปหลี่จิงหนทางหนึ่งฟังเสี่ยวทุนเล่าเรื่อง ทางหนึ่ง
โอบคู้หมั่นที่ตระเตรียมอาหารวิเศษเสิร์ฟเรียบร้อยไว้ในอ้อมกอด

จวบจนเสี่ยวทุนเล่าจบ เขาก็ก้มหน้ามองคู้หมั่นตัวน้อยที่อยู่ในอ้อมกอด
ตนเอง "ดังนั้นเจ้าจึงได้อยู่ในอาณาจักรสัตว์หนึ่งปี?"

"อืม รวๆ นั้น"

ไม่ถึงหนึ่งปี แต่ก็อยู่สิบเอ็ดเดือนเต็มๆ ที่เดียว

ตัวโมอีเหรินเองยังคิดไม่ถึงเลยว่าจะอยู่ที่นั่นนานถึงเพียงนั้น...แม้ว่า
ในสิบเอ็ดเดือนนั้นนางจะ 'เที่ยวเล่น' เสียสำเร็จสำราญใจก็ตามที

นางหลอมยาที่ควรหลอมออกมาตุนไว้จำนวนมาก ทั้งยังเสียเวลา
มาฝึกบำเพ็ญ แม้จะยังไม่เลื่อนขั้น แต่นางก็รู้สึกได้ว่าพลังปฐมภพใน
กายนางเพิ่มพูนขึ้นมาก เมื่อรวมกับ 'ลูกแก้ว' ลูกนั้นในจุดตันเถียนของนาง
พลังปฐมของนางอย่างน้อยๆ ก็สามารถต่อกรกับผู้ที่อยู่ในชั้นเดียวกันได้

ถึงสองคน

ส่วนยามว่างนางก็แทบจะตระเวนไปทั่วทั้งอาณาจักรสัตว์โดยที่มี
เสียวุ่นกับเงี้ยวเงินติดตามไปด้วย กลายเป็นว่าเผลอสอนให้เหล่าสัตว์
จำนวนไม่น้อยเริ่มจะ 'คิดคำนวณทุกเม็ด' ขึ้นมา

วันหนึ่งขณะทำการค้าแลกเปลี่ยนกับมนุษย์ พวกมันน่าจะไม่ใช่เสียเปรียบ
อีกต่อไปแล้ว

สิบเอ็ดเดือนให้หลังนางใช้กลวิธีแหวกมิติวิ่งพล่านอยู่บนดินแดน
แรกนา...ไม่ถูกสิ...เรียกว่า 'ท่องเที่ยว' ต่างหาก

หนึ่งเพื่อเป็นการฝึกฝนให้มาก หวังว่าในขณะแหวกมิติจะสามารถ
ประหยัลดพลังปฐมของตนเองได้เล็กน้อย หากทุกครั้งที่แหวกมิตินางต้อง
เสียพลังปฐมไปถึงแปดส่วน เช่นนั้นก็อันตรายเกินไปแล้วจริงๆ จึงพึงต้อง
คิดหาทางทุ่นแรง

สองเพื่อทดลองดูว่าจะกำหนดจุดหมายปลายทางได้หรือไม่ ซึ่งในจุดนี้
จวบจนบัดนี้นางยังทำไม่ได้โดยสิ้นเชิง

สามก็เพื่อทำความคุ้นเคยกับดินแดนแรกนาใหม่อีกครั้ง พร้อมกับ
ถือโอกาสรวบรวมวัตถุดิบต่างๆ รวมถึงสืบหาข่าวคราว

หนึ่งปีมานี้ด้านตัวสามีไปอินจัดสอนให้ กอปรกับมีที่นางเพาะปลูก
ไว้เอง ทำให้อาณาเขตแปลงยาของนางกว้างใหญ่ขึ้นอีกไม่น้อย

แม้แต่วัตถุดิบหลอมประดิษฐ์ ไปอินก็รวบรวมมาให้นางไม่น้อย
เช่นกัน

นางจึงยอมจะหลอมอาวุธวิเศษให้เขาใช้อย่างอิสระเป็นจำนวนไม่น้อย
นอกจากนั้นไปอินก็รักษาสัญญา ระดมกำลังบรรดาสัตว์วิเศษให้ช่วย
รวบรวมข่าวสารต่างๆ บนดินแดนให้นาง น่าเสียดายเพียงว่าเรื่องที่นาง

อยากรู้ที่สุดกลับไร้ซึ่งข่าวคราวตลอดมา

คนสวมเสื้อคลุมดำผู้นั้นหลังจากการต่อสู้ที่ทะเลสาบจโยวก็เสียบหายไปจากดินแดน แม้แต่เงาก็ไม่ถูกพบเห็น

ประหนึ่งว่าคนสวมเสื้อคลุมดำที่ทุกคนเห็นบนทะเลสาบจโยวนั้นเป็นเพียงภาพลวงตาอย่างไรอย่างนั้น

ไม่หลงเหลือร่องรอยไว้แม้แต่กระผีกเดียว

บนดินแดน เนื่องจากสงครามระหว่างสี่กลุ่มอำนาจใหญ่ ความสงสัยต่อคนสวมเสื้อคลุมดำของทุกคนคงอยู่เพียงไม่กี่วันก็ถูกการตอบโต้อันทรงอำนาจภาพของภาคีผู้ฝึกตนดึงดูดความสนใจทั้งหมดไปแล้ว

ไปอินส์สัตว์วิเศษออกไปคอยจับตาดูหากลุ่มอำนาจใหญ่บนดินแดนโดยตลอด โดยเฉพาะสถานการณ์ของสี่ตระกูลอย่างตระกูลไปหลี่ ตระกูลเสวียนหมิง ตระกูลไป และตระกูลหลง

และนี่ก็ทำให้สับสนคลั่งคลุ้งน่าแปลกประหลาดออกมาได้ไม่น้อยจริงๆ จากนั้นเขาก็จะส่งหงอวีให้นำข่าวเหล่านี้มาเล่าให้นางฟังโดยทำเหมือนกำลังซุบซิบนินทา

เช่น บางตระกูลมีอัจฉริยะที่เนรเทศตนเองอยู่ด้วย บางตระกูลมีตระกูลสายรองที่ปิดตนเองอยู่ในเขาเนื่องจากไม่เห็นด้วยกับการทำสงคราม เป็นต้น

สามปีมานี้ผิวเผินดูเหมือนระหว่างกลุ่มอำนาจใหญ่ทั้งสี่มีเรื่องกระทบกระทั่งกันอยู่เนื่องเนติย์

หากกล่าวถึงผลการรบ พันธมิตรอย่างภาคีผู้ฝึกตนและตระกูลเฟิงนำหน้าตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวียนหมิงอยู่ก้าวหนึ่ง

แต่อันที่จริงเหล่านี้ล้วนนับว่าเป็นเพียงผลแพ้ชนะเล็กๆ สู้กันส่งๆ ไป

อย่างนั้นเอง

การข่มขู่ในตอนแรกของหงอึกอปรกับการทำงานชุมนุมใหญ่เจ็ดดารา
ใกล้จะมาถึง ทำให้สี่กลุ่มอำนาจใหญ่ล้วนสะกดกลั่นเพลิงโทสะเต็มท้องไว้
มิได้เคลื่อนไหวใหญ่โตเกินไปนัก

ลงมือปล้นเมืองเล็กสองสามเมือง ว่างๆ ก็ทะเลาะวิวาท ดักซุ่มโจมตี
ลักนิตลักหน้อย สังหารคนลักสองสามคน นับว่าเป็นแค่การระบายความแค้น
เล็กๆ ยึดเส้นยึดสายเล็กน้อยเท่านั้น

เรียกง่าย ๆ ว่าเป็น 'จานเรียกน้ำย่อย'

ส่วนอาหารจานหลักนั้นยังไม่ถูกยกมา!

"เขาไม่อนุญาตให้เจ้าติดต่อข้า?"

ขณะที่ถามคำถามนี้ เสียงที่เยียบเย็นอยู่แต่เดิมของไป่หลี่จิงหงดูคล้าย
ใกล้จะจับตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว

"เอ่อ..." ดูเหมือน...ก็ไม้อาจบอกให้ผู้อื่นที่เป็นราชาของทั้งเผ่าพันธุ์
มาเป็นคนส่งสารแทนนางได้ เพราะบุรุษรูปงามบางคนจะเดินจากไป
อย่างไม่พูดพราทำเพลง

ประเสริฐ

ไป่หลี่จิงหงหน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าในใจกลับคาดโทษใหญ่เอาไว้

ราชาของอาณาจักรสัตว์ ไป่อิน^๑ใช่หรือไม่

จงใจขัดขวางอิหรินของข้า มีเจตนาเช่นไรกัน

"จิงหง ท่านโมโหหรือ" เห็นเขาไม่พูดไม่จา โม่อิหรินก็สะกิดเขาพาลาง
เอ่ยถาม

"อืม"

"เอ่อ..." โม่อิหรินร้อนตัวเล็กน้อย "ที่อาณาจักรสัตว์...แม้ไป่อิน^๑จะเห็นข้า

เป็นสหาย มิได้ไล่ข้าออกมาตามกฎของอาณาจักรสัตว์ แต่ข้าก็มีอาจเห็น
ความสะดวกที่ผู้อื่นมอบให้ทำตามสบาย เรียกร้องตามอำเภอใจได้
แค่เพราะไปขึ้นตอนรับขับไล่ข้าอย่างให้เกียรติ..."

ไม่ว่าเรื่องใดล้วนมีขีดจำกัด ระหว่างมิตรสหายก็เช่นกัน

กล่าวถึงฐานะ ไปขึ้นเป็นราชาของอาณาจักรสัตว์ ไม่จำเป็นต้อง
ก้มหัวให้มนุษย์คนใดและไม่จำเป็นต้องประจบเอาใจด้วยเช่นกัน เขา
มีพลังแก่นแท้มากพอที่จะหยิ่งผยอง

โมอีเหรินเองก็รู้สึกว่าการหมายหัวมนุษย์ขึ้นมา ไม่ว่า
คนผู้นั้นเป็นใคร ก็มีแต่จะถูกไปขึ้นจับเชือดสดานเดียว

หากแต่ไปขึ้นมิได้มีเจตนาเช่นนั้น...แม้จะเป็นเพราะความดูแล
ก็ตามที่

ทว่าไปขึ้นกลับไม่เคยวางท่าที่สูงส่งกับนาง ถึงขนาดที่โมอีเหรินรู้สึกว่า
ไปขึ้นดีต่อนางเป็นพิเศษด้วยซ้ำ

ความดีพรครั้งนี้ไม่ใช่...แบบเดียวกับที่ไปหลังจึงหงมีต่อนาง กลับ
เหมือนเป็น...แบบที่มีต่อสหายร่วมรบหรือหุ้นส่วน ให้และรับอย่าง
เท่าเทียมกัน

แม้จะไม่เห็นว่ามีมิตรภาพและอยู่ร่วมกันอย่างแน่นแฟ้น แต่สองฝ่าย
ก็เข้าใจกันและกัน

ต้องการให้อีกฝ่ายช่วยเหลือก็สามารถบอกได้ตรงๆ ช่วยได้ก็รับปาก
ช่วยไม่ได้ก็ปฏิเสธ

ยามปกติสามารถหัวเราะหยอกล้อกันได้ และก็จะไม่มีทางใช้ดูบายร้าย
เล่นงานอีกฝ่าย

ดังนั้นแม้ว่าการส่งข่าวจะเป็นเรื่องที่ไปขึ้นทำได้ง่ายดายดาย แต่

ในเมื่อไปอินปฏิเสธ โมอีหรินก็หาได้โกรธเคืองไม่ และไม่รู้สึกว่ามันแสดงว่า
ไปอินเป็นสหายที่ไม่ดีพอแต่อย่างใด

เนื่องจากไปอินมีอุปนิสัยเป็นเช่นนั้นเอง

เรื่องที่พอใจ ยากเพียงไรเขาล้วนจะทำ เรื่องที่ไม่พอใจ ง่ายเพียงไร
เขาก็ไม่มีทางทำ

กล่าวได้ว่าเป็นพวกเอาแต่ใจ แต่ก็นับเป็นความจริงใจประเภทหนึ่ง
ท่านตาเคยบอกว่าคนกับสัตว์ แม้รูปลักษณะภายนอกจะแตกต่างกัน
มาก แต่ภายในอันที่จริงกลับแทบไม่ต่างกัน

สันดานคนมีร้อยแปดอย่าง 'สันดานสัตว์' ก็มีร้อยแปดอย่าง
ดุจเดียวกัน

มิหนำซ้ำสันดานสัตว์ยังตรงไปตรงมายิ่งกว่าสันดานคน และก็
เรียบง่ายกว่าด้วยเช่นกัน

เห็นได้ชัดว่า 'เรื่องที่ไม่พอใจก็ไม่อยากจะทำ'...ก็คือเซตหุ่นระเบิด
ของไปอิน

ไม่ว่าในสายตาผู้อื่นจะเห็นว่าไร้เหตุผลมากเพียงไร เอาแต่ใจ
มากเพียงไร แต่ในฐานะที่เป็นสหาย โมอีหรินแค่ให้ความเคารพก็พอแล้ว
ไม่จำเป็นต้องไปวิพากษ์วิจารณ์

เช่นนั้นถึงจะดีที่สุด

หากทีกักกว่าตนเองพิเศษ เรื่งก็ร้องให้อีกฝ่ายทำตามความต้องการ
ของตนเองไปเสียทุกเรื่อง...นั่นจะชวนให้คนชังน้ำหน้ายิ่ง

ไปอินมีหวังได้จับนางโยนทิ้งออกมานอกอาณาจักรสัตว์ในทันที

"ไม่เป็นไร ตอนนี้เจ้าอยู่ที่นี้ก็ดีแล้ว" ไปหลีจึงหงตบหลังนางแผ่วเบา
กอดนางไว้แน่นๆ ไม่ปล่อย

การรับรู้ของไปหลี่จิ้งหรงก็คือไม่ว่าเป็นความผิดใครก็ไม่มีทางเป็นความผิดโมอีเหริน ดังนั้นตัวการที่ทำให้เขาต้องรอนานอีกปี แน่نونว่าต้องเป็นไปอินอย่างไม่ต้องสงสัย!

"อืม..." โมอีเหรินยิ้ม ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้งก็ดีมากแล้วจริงๆ

คนทั้งสองคลอเคลียกันได้ครู่หนึ่ง เสี่ยวทุนที่มองฟ้ามองดิน มองซ้ายมองขวาอยู่ด้านข้างๆ ก็เศร้าใจขึ้นมาตงิดๆ

ท่านพ่อกับท่านแม่ทอดกัน มันถูกทอดทิ้งไว้อีกด้าน น่าสงสารยิ่งนัก

"ท่านแม่..." เสี่ยวทุนอดไม่ไหวร้องเรียกขึ้นมาเสียงหนึ่ง

โมอีเหรินลื้มตาขึ้นและมองมาที่มัน

ดวงตาโตๆ ของเสี่ยวทุนกลอกกลิ้งเล็กน้อย ก่อนจะมองไปยังอาหารวิเศษที่ยังไม่ได้แตะ "ท่านแม่ หิวข้าว"

"อ้อ จริงสิ" โมอีเหรินขานรับ ทันใดนั้นก็หายตัวไปจากในอ้อมกอดของไปหลี่จิ้งหรง

เมื่ออ้อมกอดว่างเปล่า หัวใจของไปหลี่จิ้งหรงก็พลันสั่นสะท้านขึ้นมา

"อีเหริน!"

ชั่วพริบตาถัดมาโมอีเหรินก็ปรากฏตัวเบื้องหน้าเขาอีกครั้ง ช้ำยังพาดำภาวะมาด้วยอีกสอง คือเขี้ยวเงินกับเสี่ยวเถิงนั่นเอง

เงาร่างไปหลี่จิ้งหรงโอบไปกอดโมอีเหรินเข้าอ้อมแขนอีกครั้ง... อย่างแน่นหนา

"จิ้งหรง?"

"ไม่จำเป็นอย่าหายตัวไปกะทันหัน" น้ำเสียงของไปหลี่จิ้งหรงมีแววดำหนิ แต่กลับเหมือนว่ายากยิ่งกว่าจะพูดประโยคนี้ออกมาได้

โมอีเหรินร้อนตัว...อีกทั้งปวดใจขึ้นมาในทันใด

"ขออภัย คราวหน้าจะไม่ทำแล้ว"

นางเพียงแต่อยากพาเขี้ยวเงินกับเสี้ยวเถิงเข้ามาด้วยเท่านั้นเอง
คิดไม่ถึงว่าไปหลี่จิงหงจะมีท่าที่ตอบสนองใหญ่โตถึงเพียงนี้

เห็นที่เรื่องที่นางถูกดูเข้าไปในความเว้งว่างคราวนี้จะทำให้ไปหลี่จิงหง
หวาดผวามากจริงๆ ทำให้เขารู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยอย่างยิ่ง

โมอีเหรินคิดทบทวนอย่างเงิบๆ นางต้องคอยระวังความปลอดภัย
ของตนเองให้มากแล้วจริงๆ

บนเส้นทางการฝึกบำเพ็ญย่อมจะต้องมีเวลาที่เสี่ยงอันตราย และ
ย่อมจะมีเวลาที่ได้รับอันตราย หากแต่นางสมควรต้องลงทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม

เนื่องจากคนที่จะเป็นห้วงนางมิได้มีเพียงไปหลี่จิงหง แต่ยังมีท่านดา
พิใหญ่ และพีเล็กด้วย

ต้องรักษาตัวให้ดีเพื่อคนที่รักนาง

เมื่อกำหนดเป้าหมายการกระทำในอนาคตได้เป็นมั่นเหมาะแล้ว
โมอีเหรินก็กลับมาสดใสร่าเริง

"ข้าแค่ออกไปประเดี๋ยวเดียวเพื่อพาพวกมันเข้ามา"

โมอีเหรินจึงไปหลี่จิงหงเดินกลับไปนั่งที่เดิม

เขี้ยวเงินกับเสี้ยวเถิงที่ถูกพาเข้ามาก็ยึดครองสองตำแหน่งเบื้องหน้า
โมอีเหรินอย่างรู้หน้าที่ดีเช่นกัน

โมอีเหรินโบกมือ ที่เบื้องหน้าเขี้ยวเงินกับเสี้ยวเถิงก็ปรากฏธาตุสองชุด
ก่อนที่บนถาดจะปรากฏบรรดาผักพิเศษ ข้าวพิเศษ เนื้อสัตว์พิเศษ และ
น้ำแกงสมุนไพรที่แบ่งใส่จานสามไว้เรียบร้อยแล้ว

สุดท้ายยังมีของหวานอีกจาน

"ลงมือได้!"

โมอีเหรินยิ้มแป้น ย้ายถาดที่ใหญ่ที่สุดและมีจานชามอยู่มากที่สุด ซึ่งถูกวางลึมไว้ด้านหนึ่งตั้งแต่แรกไปไว้ข้างหน้าไปหาลี้จิงหง

ไปหาลี้จิงหงกินคำแรกลงไปภายใต้สายตาเฝ้ารอของโมอีเหริน จากนั้นก็ตอบนางไปประโยคหนึ่ง "อร่อยมาก"

โมอีเหรินยิ้มจนตาบิบหยิในทันที สีหน้าของไปหาลี้จิงหงก็พลอยนุ่มนวลขึ้นตามไปด้วย

"เช่นนั้นก็รีบกินหน่อย ต่อไปจะต้องกินทุกวัน ข้าจะขุนท่านให้อ้วน"

แม้พวกนางจะไม่จำเป็นต้องกินอาหารมานานแล้ว และก็ไม่มีทาง อ้วนขึ้นหรือผอมลงได้มากนัก แต่โมอีเหรินกลับรู้สึกที่สามปีมานี้ไปหาลี้จิงหง จะต้องไม่ได้กินอะไรดี ๆ เป็นแน่แท้ เพราะฉะนั้นจึงต้องบำรุงเขาให้มาก

"เช่นนั้นก็ต้องอยู่ข้างกายข้าทุกวัน"

"อืม" โมอีเหรินตกปากรับคำทันที

"ต่อให้ท่านตาต้องการพาเจ้าไปก็ไม่ได้"

"เอ่อ..." โมอีเหรินชะงัก จากนั้นก็พลันนึกถึงเรื่องที่ใหญ่ยิ่งกว่าได้ ท่าน-ตา-มา-แล้ว!

พร้อมกันนั้น...พี่ใหญ่กับพี่เล็ก-ก็-มา-ด้วย!

พอนางคิดถึงว่าตนเองหายสาบสูญไปสามปี...โมอีเหรินก็รู้สึกได้อย่าง ลึกซึ้งถึงความรักที่ตนเองชะตาไม่สมพงศ์กับดินแดนแรกนภาเอาเสียเลย ท่านตาจะต้องรู้สึกว่าคุณเป็นเด็กไม่ดีอย่างแน่นอน

ทั้งๆ ที่ขณะอยู่ดินแดนเทพยุทธ์นางไม่เคยทำให้ท่านตาไม่พอใจ เสียใจ หรือกังวลใจเลย ผลคือพอมาถึงดินแดนแรกนภากลับเกิดขึ้น เสียทุกอย่าง

โมอีเหรินปิดหน้า ท่านตา...ข้าสารภาพผิดตอนนี้สามารถขอลดโทษ
ได้หรือไม่

"ไม่ต้องกังวล"

พอเห็นโมอีเหรินมีสีหน้าราวกับฟ้าถล่มลงมา ไปหลี่จิงหงก็ยื่นมือไป
โอบนางไว้ ตบปลอบนางเบาๆ

"วางใจได้ ตอนนี้ท่านตาไม่แน่ว่าจะสู้ชนะข้าได้"

"เอ่อ..." โมอีเหรินเงยหน้าขึ้น น้ำเสียงเหมือนนอยากวิวาทน์ของ
ไปหลี่จิงหงหมายความว่าอย่างไร "ห้ามสู้กับท่านตา"

ท่านตาเป็นผู้ใหญ่ ต้องให้ความเคารพถึงจะถูก

"เจ้ากังวลมาก"

ความหมายก็คือเป็นเพราะว่าโมอีเหรินเป็นกังวล จึงต้องการกำจัด
เรื่องที่ทำให้โมอีเหรินเป็นกังวลทิ้งไป เช่นนี้โมอีเหรินก็จะไม่ต้องกลัวแล้ว

โมอีเหรินพูดอะไรไม่ออกไปครู่ใหญ่

แม้ว่าการที่ไปหลี่จิงหงจัดให้นางเป็นหน้าที่สำคัญอันดับหนึ่งที่ต้อง
ปกป้องคุ้มครองจะเป็นเรื่องดีมาก แต่ความคิดที่เห็นอะไรขัดหูขัดตาก็กำจัด
เสียหมดนี้จะโหดร้ายทารุณเกินไปหน่อยหรือไม่

"ไม่ได้กังวล แต่เป็นการร้อนตัวก็แค่นั้น" โมอีเหรินให้ความกระจ่าง

ไปหลี่จิงหงได้ยิน มุมปากก็ถึงกับยกขึ้นน้อยๆ เป็นรอยยิ้ม เขา
ขยี้ผมนางเสร็จก็กินอาหารวิเศษต่อ

โมอีเหรินมีความรู้สึกเหมือนว่าตนเองถูกหยอกเข้าแล้ว

ขณะที่โมอีเหรินรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงชี้แก้งของไปหลี่จิงหง
ได้อีกครั้งหนึ่งนี่เอง เสียงที่ไม่กลมกลืนกับบรรยากาศอบอุ่นเช่นยามนี้
ก็ดังขึ้นมาเบาๆ

"ฮือๆ..."

โมอีเหรินหันไปมอง "เสียวเถิง?"

"ฮือ...เจ้านายๆ" ในที่สุดเจ้านายก็สนใจมันแล้ว เสียวเถิงอดไม่ไหว โผกระโจนไปทั้งน้ำตาร้อนๆ คลอหน่วย เป้าหมายคืออ้อมกอดของเจ้านาย ทว่า...ถูกมือข้างหนึ่งขวางเอาไว้

"มีอะไรก็พูดดีๆ"

ครั้นเสียงเยียบเย็นเปล่งออกมา เสียวเถิงก็สะอึกเล็กน้อย จากนั้นก็ไปขดตัวอยู่ด้านข้างอย่างว่าง่าย

ในเมื่อไม่มีอ้อมกอดของเจ้านายให้ซุก คลอเคลียอยู่ข้างกายเจ้านาย ก็ได้เหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้ยอดเถาว์วัลย์เถาหนึ่งจึงถูกล็อกกับฝ่ามือของโมอีเหริน แสดงความมีตัวตนไปพลางร้องให้ไปพลาง

"ฮือ..."

"เป็นอะไรไป" โมอีเหรินมองมันด้วยความแปลกใจ

เสียวเถิง...ดูเหมือนจะโตขึ้นเล็กน้อยแล้ว ลำเถาว์วัลย์ดูเหมือนจะใหญ่ขึ้นเล็กน้อยแล้ว สีกิ่งดูเหมือนจะเข้มขึ้นเล็กน้อยแล้วเช่นกัน นี่แสดงว่าตอนที่นางไม่อยู่ มันได้ฝึกบำเพ็ญอย่างดี

อืมๆ ไม่เลว

"เจ้านาย ท่านอย่าทิ้งข้าไว้อีกนะ ฮือ..."

บทพูดที่เหมือนถูกบุรุษหักอกในละครเกรตซีพรีคี่นี่มันเรื่องอะไรกัน

"เรื่องนี้...ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องไม่คาดฝัน ข้าไม่ได้อยากจะทิ้งเจ้าเอาไว้"

"แต่เจ้านายจากไปนานยิ่งนัก..."

"นี่ข้าก็กลับมาแล้ว ไม่ได้ลืมเจ้าเสียหน่อย" น้ำเสียงของนางหนักแน่นยิ่ง

เสียงถึงได้ยินก็รู้สึกหัวใจดวงน้อยได้รับการปลอบประโลมในทันที
"เจ้านายจะต้องห้ามลืมนะ!" เสียงถึงย้ำ

"ไม่ลืมนั่นเอง"

"ฮึ" เสียงทหารก่อนใส่เปลี่ยนจากร้องให้เป็นหัวเราะขึ้นมาในทันที
เนื่องจากดีใจ เกววัลย์ทั้งต้นจึงยังบิตน้อยๆ "เจ้านายๆ ข้ามีของขวัญจะให้ท่าน
ด้วย"

ว่าแล้วก็มองไปยังบุรุษของเจ้านายทันควัน

แหวนงำของ เร็วเข้า มอบให้เจ้านาย!

แม้จะไม่ได้เอ่ยปาก แต่อากการบิดตัวไปมาของเสียงถึงได้แสดง
ความหมายนี้ออกมาอย่างเต็มที่...แต่ใครจะไปเข้าใจเล่า

ทว่าไปหาลี้จิงหงเข้าใจ ทั้งยังหยิบแหวนงำของวงหนึ่งออกมาวางลง
บนฝ่ามือที่บัดนี้ว่างเปล่าของโมอีหรินอย่างให้ความร่วมมือยิ่ง

"ของที่เสียงถึงให้เจ้า" ไปหาลี้จิงหงกล่าว คิดเล็กน้อยก่อนจะเสริมว่า
"ขณะติดตามอยู่ข้างกายข้า มันเก็บรวบรวมมาตลอด เอาแต่บนถึงเจ้ากับ
เสียงทูน"

เสียงทูนที่ถูกขานชื่อเพิ่งจะเงยหน้าขึ้นมาอย่างเชื่องช้าในเวลานี้พลง
ส่งสายตาชมเชยให้เสียงถึง "รวบรวมของขวัญให้ท่านแม่ ข้ายังคงปกป้อง
ท่านพ่อ ทำได้ดีมาก"

"ขอบคุณลูกพี่" เสียงถึงที่ได้รับคำชมบิตถึงเกาจน 'สั่นระริก' แสดง
ความตื่นเต้นและดีใจของมันออกมาทุกอณู

มันได้รับคำชมจากลูกพี่แล้ว!

มันได้รับคำชมจากลูกพี่แล้ว!

มันได้รับคำชมจากลูกพี่แล้ว!

ดีใจๆ ไปรดดอกไม้ๆ หมุนตัวๆ

ด้วยเหตุนี้มันคิดแล้วก็ลงมือทำทันที ทุกคนจึงมองเห็นเสี้ยวถึงกระโดดขึ้นมาเต้นบิตสะโพก หมุนตัวๆ ไปรอบๆ ได้หนึ่งรอบใหญ่ แล้วถึงวกลงมา

ไปหลี่จึงกินอาหารส่วนของตนเองหมดแล้ว เชี่ยวเงินก็กินหมดแล้วเช่นกัน ส่วนโมอีเหรินใช้ญาณวิเศษกวาดดูของในแหวนงำของ

"มากถึงเพียงนี้เชียว?"

นอกจากตัวยາและวัตถุดิบหลอมประติษฐ์แล้ว ที่มีมากที่สุดก็คือหินวิเศษ หินวิเศษ และกัหินวิเศษ นอกเหนือจากนี้ยังมีส่วนเล็กๆ ที่เป็นของที่ค่อนข้างประหลาดและยากจะระบุได้ว่าเป็นสิ่งใด

ทว่าพวกของใช้อย่างโสด อาวุธเวท อาวุธวิเศษอะไรกลับไม่มีแม้แต่ชิ้นเดียว

"เสี้ยวถึงไปปล้นเหมืองหินวิเศษมาหรือไร ถึงได้เยอะเพียงนี้!"

มีทั้งคุณภาพสูง คุณภาพกลาง คุณภาพต่ำ กองแยกกันเป็นภูเขาจำนวนมากจนยัดลงคฤหาสน์หลังหนึ่งก็ยังล้นออกมา

"อืม...ในสามปีนี่ข้าเคยค้นพบเหมืองหินวิเศษอยู่หนหนึ่งจริงๆ"

แม้จะไม่ใหญ่ แต่ก็ขุดเหมืองแห่งนั้นออกมาได้สำเร็จเสร็จสิ้นด้วยความร่วมมือกันระหว่างเขากับเสี้ยวถึงหนึ่งคนหนึ่งพี่ จากนั้นก็แบ่งกันครึ่งๆ

ปริมาณครึ่งหนึ่งของเหมืองหินวิเศษแห่งนั้นยึดครองพื้นที่แหวนงำของไปถึงราวหนึ่งในสาม

"แล้วของอย่างอื่นเล่า"

"รางวัลการศึก"

"..."

มีฐานะเป็นผู้เผยแพร่ปฏิบัติการล่า 'รางวัลการศึก' ไม่อืเหรินพอจะ
เข้าใจ

นางเหลือบมองแหวนำของอีกปราคาหนึ่ง
นี่...เสี้ยวถึงปล้นคนไปเท่าไรกว่าจะได้ของมาปริมาณเท่านี้
"สามปีนี้ข้ากับเสี้ยวถึงไปที่ต่างๆ มาไม่น้อย ทุกที่ที่ไปพวกข้าล้วน
สามารถหาคนที่น่าโดนตีเจอได้"

มีคนที่น่าโดนตี ย่อมจะมีรางวัลการศึก
เขาใช้น้ำเสียงเยียบเย็นเพียงนั้นกล่าวถ้อยคำที่โหดร้ายทารุณเพียงนี้
โม่อืเหรินรู้สึกจากใจจริงว่าต้องทำให้คนขวัญผวาเป็นแน่

แต่กระนั้นพอนึกถึงอาหารเลิศรสสารพัดอย่างที่ก่อนหน้านี้ไปหลี่จิงหง
ตั้งใจซื้อมาเก็บไว้ให้นางลองลิ้มรสเมื่อได้พบนางอีกครั้ง...โม่อืเหรินก็พลัน
รู้สึกแสบตา

เขาไปที่ต่างๆ มากมายถึงเพียงนั้นก็เพื่อค้นหา นาง คนผู้หนึ่ง
เคยท่องไปยังสถานที่มากมายบนดินแดนแวกนา เคยสู้รบกับคนมากมาย...
เพื่อจุดประสงค์เดียว

"จิงหง..." เสียงพูดของนางขึ้นจุมุกชัดเจน

"หืม?" เขาตอบรับ

โม่อืเหรินสูดหายใจลึกคำรบหนึ่ง กลืนก้อนแข็งๆ ในคอที่ทำให้
คนพูดไม่ออกนั้นลงไป แล้วถึงเอ่ยปากพูดเสียงแหบต่ำ

"ท่านเป็นเด็กดี" คำที่ออกมาคือคำต่อว่า

"หืม?" คราวนี้เขาจริงจริงๆ แล้ว

"ท่านเล่นไปทั่วสารทิศเพียงคนเดียว ข้ากลับไม่ได้ไปด้วย"

นี่คือคำต่อว่าจริงแท้แน่นอน

การไปเที่ยวเล่นทั่วทุกหัวระแหงคือเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ตลอดกาล
ที่โมอีเหรินกำหนดให้ตนเองเสียวนะ!

ผลคือไปหลี่จื๋องหงไปมาแล้ว นางกลับยังไม่ได้ไป น่าเจ็บใจนัก...

"เจ้าเองก็เล่นไปทั่วมาหนึ่งเดือนกว่าพวกเราจะได้พบกัน" ไปหลี่จื๋องหง
ดัดพ้อเช่นนั้น

"เอ่อ..." โมอีเหรินกลายเป็นฝ่ายผิดขึ้นมาอีกทันที

นางออกมาจากอาณาจักรสัตว์กลับไม่ได้จัดการตามหาไปหลี่จื๋องหง
เป็นการกิจสำคัญอันดับหนึ่ง เป็นเพราะว่า...บุรุษรูปงามบางคนจงใจ
ไม่บอกนาง ทำให้นางเองก็ไม่ว่าควรไปหาที่ใดดี

'ไปหลี่จื๋องหงอยู่ที่ใดนะหรือ...เจ้าไปหาเอาเอง หากหาไม่พบ
ก็มุ่งหน้าไปที่แท่นเจ็ดดาวก็ได้ เขาน่าจะเข้าร่วมเช่นกัน'

ขณะที่นางจะออกจากอาณาจักรสัตว์ บุรุษรูปงามบางคนได้พูดไว้
เช่นนี้

โมอีเหรินจึงได้แต่ค้นหาด้วยตนเองแล้ว

"ข้า...ข้าก็มีตามหาท่าน เพียงแต่ว่า...ระหว่างทางไม่ควรปล่อยให้
เวลาล่วงเลยไปเปล่าๆ สามารถเดินทางไปพลง ฝึกบำเพ็ญไปพลง
ถือโอกาสหาวัตถุไปพลง..."

ก็ได้ ในอีกความหมายหนึ่งนี้เหมือนกับ 'การเบียดบังเวลางานมาทำ
เรื่องส่วนตัว' ทำให้โมอีเหรินรู้สึกมีชนนักบักหลังอยู่เล็กๆ

หากแต่ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นเพียงผลพลอยได้ การตามหา
ไปหลี่จื๋องหงถึงจะเป็นจุดประสงค์หลัก...จริงๆ นะ

ไปหลี่จื๋องหงมองนาง แต่กลับเผยรอยยิ้มบางๆ ออกมาอย่างหาได้ยาก
ก่อนจะโน้มตัวมาจุมพิตมุมปากนางเบาๆ ที่หนึ่ง

โมอีเหรินอิงงันไปเพราะจุมพิตที่ไม่ให้ตั้งตัวนี้

"ไม่ต้องร้อนตัว ข้าไม่โกรธหรอก"

แม้จะถูกทะเลาะเล็กๆ อยู่เป็นระยะ แต่ในใจโมอีเหรินมีเขาอยู่เสมอ
ไปหาลี้จิงหงไม่สงสัยในจุดนี้

ขณะยังไม่ได้พบกัน เขากังวลใจจนไม่มีเวลามาโกรธเคือง
หลังได้พบกัน ความโกรธเคืองของเขาก็อันตรธานไปอย่างง่ายดาย
เนื่องจากนางอยู่ในอ้อมแขนของเขา

ส่วนความโกรธเคืองนั้น...รอเขาได้เจอคนที่น่าโดนตีก็คงจะนึกขึ้นมา
ได้เอง

จากนั้นคนเหล่านั้นย่อมจะต้องแบกรับเพลิงโทสะอันเย็นยะเยือก
ของเขา

"จิงหง..." โมอีเหรินเงยหน้าขึ้น รู้สึกได้อย่างเฉียบไปว่าอารมณ์ของ
ไปหาลี้จิงหงดูเหมือนจะผิดแผกอยู่เล็กน้อย แต่ครั้นมองดูดีๆ กลับไม่เห็น
สิ่งใดผิดปกติ

สีหน้าของไปหาลี้จิงหงยังคง...ไม่ต่างจากภูเขาน้ำแข็ง

หากแต่สายตาที่เขาองนางล้วนแฝงด้วยแววอ่อนโยน ตามใจ อีกทั้ง
รักใคร่เอ็นดูอยู่เป็นนิจ

นี่...เป็นข้าคิดไปเองกระนั้นหรือ

"ข้าไม่เป็นไร อย่าคิดฟุ้งซ่าน" ไปหาลี้จิงหงโอบนางพรางก้มหน้าลงซบ
ผิงไปหน้าลงกับเรือนผมนางจนไม่มีใครมองเห็น

กลิ่นอายของโมอีเหรินติดบนตัวเขา ทำให้แม้เขาจะยังมีสีหน้าเหมือน
ภูเขาน้ำแข็ง แต่กลิ่นอายทั้งร่างกลับอบอุ่นอ่อนโยนขึ้นมา

"เจ้านายฯ" เสียวถึงที่ปรียดอกไม้และหมุนตัวจนหน้าใจแล้วก็กลับมา

ร้องเรียกอย่างเรงรีนต่อ

โมอีเหรินมองไปที่มันก็เห็นเถาวัลย์เถาหนึ่งโผล่มาอยู่เบื้องหน้านาง ยืนตัวตรงแหงนหัว ไม่ได้มีอาการวิ่งเวียนจากการหมุนตัวแม้แต่บ่อย หลังจากนั้น...มันก็เริ่มร้องให้ขึ้นมาอีกครั้ง

"ฮือๆ..."

โมอีเหรินงงจนแล้ว

ไหนจึงร้องให้อีกแล้วเล่า หรือว่าเป็นอาการตอบสนองที่เกิดจากการพลัดพรากกันนานเกินไป นางรู้สึกเหมือนว่าเสียเหงะจะกลายมามีอาการวิตกกังวลแล้ว

"เจ้านายๆ ฮือ..." มันเรียกได้สองคำก็ร้องให้อีก

โมอีเหรินมองไปหลังจึงหงด้วยสีหน้าดำทมะ "ท่านสอน?"

"ไม่ใช่ หลังเช้าจวิน"

โมอีเหรินเข้าใจในบัดดล มิน่าเสียเหงะถึงได้ 'อ่อนไหว' ขึ้นถึงเพียงนี้

"เจ้านายๆ...ข้า่นาสงสารยิ่งนัก...ฮือๆ..."

แม้โมอีเหรินจะไม่ได้ถามมันตรงๆ แต่เสียเหงะก็ยังสามารถร้องให้เองพูดเองได้

"น่านาสงสารตรงที่ใด"

"ฮือ...ทุกคนล้วนมีของให้กิน มีเพียงข้าที่ไม่มี...ฮือๆ น่ารันทดใจยิ่งนัก"

โมอีเหรินมองไป บนโต๊ะเหลือเถาแคใบเดียวที่ยังอยู่ในสภาพเดิม เถาวัลย์ต่างจากสัตว์วิเศษ ไม่ชอบกินอาหาร สิ่งที่เสียเหงะชอบคือ...

การดูดเลือด

"ฮือๆ..."

เสียเหงะก็ดปลายเถาของตนเองพลางน้ำตาไหลนองหน้า...ก็ได้ ตอนนี้

มันไม่มี 'หน้า' เป็นแค่เถาวัลย์เถาหนึ่ง หากแต่การคั้นน้ำเลี้ยงเถาวัลย์
ไม่กี่หยดออกมาต่างน้ำตากยังสามารถทำได้

ด้วยเหตุนี้ น้ำเลี้ยงเถาวัลย์สีดำไม่กี่หยดจึงร่วงลงบนดิน เสี้ยวเถิง
เจ็บอกเจ็บใจต่อ

ท่าทางราวกับว่ามันได้รับความไม่เป็นธรรม มันน่าสงสารยิ่ง มันเสียใจ
ยิ่ง มันถูกขับไล่ไสส่งออกมานอกวงเช่นนี้ ไม่อ้อเหรินเห็นแล้วหน้ายิ่งดำทะมึน
ขึ้นสามส่วน

"เสี้ยวเถิง เจ้าหยุดร้องไห้ก่อน"

โชคดีที่ดินในแหวนพู่สวรรค์มีโชตินิกรรมตา มิเช่นนั้นเสี้ยวเถิง 'คายน้ำ'
ออกมาเช่นนี้ พื้นดินคงได้ถูกกัดกร่อนไปแล้ว

"ฮือ?" เจ้านายบอกให้หยุด เช่นนั้นเสี้ยวเถิงก็จะหยุดประเดี๋ยวหนึ่ง
มันเฝยยอดเถาที่กัดปลายเถาขึ้นมามองเจ้านาย

"ตอนนี้กินไม่ได้ รอเจ้าแปลงกายเป็นคนได้ก็กินได้แล้ว" ไม่อ้อเหริน
กล่าวพลบ

"นั่นอีกนานเพียงไร"

มันอยากเป็นเหมือนกับเซียวจินและลูกพี่ที่ขณะเจ้านายกินอาหาร
มันก็สามารถกินไปพร้อมกับนาง วนเวียนอยู่ข้างกายนาง สนทนาสรวลเสเฮฮา
ด้วยกันได้

เพราะรู้สึกได้อย่างเฉียบไวถึงอารมณ์ห่อเหี่ยวของ 'พีชเลี้ยง' ของตนเอง
ไม่อ้อเหรินจึงทำท่าทางเรียกมันมาหา

เสี้ยวเถิงกระเถิบตัวมาตรงหน้าเจ้านายอย่างเชื่องช้า จากนั้นก็งอตัวลง
บนแขนเจ้านายอย่างอิดออด

ไม่อ้อเหรินมองไปยังไปหลี่จิงหง "พีช...แปลงกายเป็นคนได้หรือไม่"

"ยากยิ่ง" ไปหาลี้จิงหิงพิจารณาอยู่ชั่วครู่ถึงเอ่ยตอบ

เนื่องเพราะเสี่ยวเถิง เขาเคยตั้งใจไปค้นดูม้วนไผ่หยกในภาควิชาผู้ฝึกตน และก็เคยขอให้คนช่วยดูบันทึกทางด้านนี้ให้เป็นพิเศษ แต่แทบจะไม่มีอะไรที่เป็นประโยชน์

เนื่องจากพืชที่สามารถบ่มเพาะญาณพิเศษออกมาได้มีอยู่น้อยเหลือเกินจริงๆ

กล่าวได้ว่านอกจากในบันทึกปกิณกะในสมัยโบราณกาลไม่รู้ที่ขึ้นมาแล้ว ที่บันทึกอยู่ในม้วนไผ่หยกเหล่านั้น เสี่ยวเถิงนับว่าเป็นตัวอย่างแรก

นี่หาได้หมายความว่าเสี่ยวเถิงเป็นพืชวิเศษเพียงหนึ่งเดียวบนดินแดนแคว้นภาไม

หากแต่...เสี่ยวเถิงเป็นพืชวิเศษต้นแรกในประวัติศาสตร์ดินแดนแคว้นภาไมที่ปรากฏตัวต่อหน้ามนุษย์ได้อย่างสง่าผ่าเผยถึงเพียงนี้

สิ่งที่ยิ่งทำให้คนตื่นตะลึงพร้อมกับสิ้นหวังคือ...พืชวิเศษต้นนี้มีพลังทำลายล้างเต็มร้อย เป็นอาวุธสังหารมีชีวิตดีๆ นี่เอง ล้มล้างภาพจำทำนองว่า อ่อนโยนนุ่มนวลมีรังแกง่ายที่มนุษย์มีต่อพืชไปโดยสิ้นเชิง

พืชวิเศษอื่นได้เจอมนุษย์เป็นต้องรีบเผ่น

เสี่ยวเถิงได้เจอมนุษย์ มนุษย์กลับต้องรีบเผ่น

เนื่องด้วยมีอยู่น้อยมาก มนุษย์จึงรู้น้อยเหลือเกินว่าพืชบ่มเพาะญาณพิเศษออกมาอย่างไร ฝึกบำเพ็ญอย่างไร นับประสาอะไรกับเรื่องแปลงกายเป็นคน

"ทว่าข้าค้นเจอบันทึกหนึ่งชื่อว่า 'ในตำนาน' เถาวัลย์พันลี้เป็นพืชวิเศษที่พิเศษมากชนิดหนึ่ง ก่อนที่มันจะกลายเป็นเถาวัลย์เฉาพันลี้จะมีสภาพเหมือนกับเถาวัลย์ธรรมดา บอบบางจนทนรับการโจมตีไม่ไหว ไฟทั่วไป

ก็ยังสามารถเฝ้ามันได้ แต่เมื่อใดที่มันวิวัฒนาการเป็นเถาวัลย์เฉาพันลี้
ไม่เพียงจะเริ่มมีสติปัญญาโดยสมบูรณ์ ขณะเดียวกันพลังโจมตี พลังป้องกัน
ความเป็นพิษ...หรือความสามารถอันเป็นพรสวรรค์ตามธรรมชาติต่างๆ
ก็แทบจะทัดเทียมกับสัตว์เทพบรรพกาลเลยทีเดียว"

กล่าวได้ว่าเมื่อเถาวัลย์เฉาพันลี้ปรากฏขึ้นบนโลกก็แทบจะไร้เทียมทาน
ทว่าบันทึกฉบับนี้ระบุไว้ชัดเจนเป็นพิเศษว่าเนื้อหานี้เป็นคำเล่าลือ
หาเคยมีใครประสบพบเห็นจริงไม่

"ดูจากผลงานนับตั้งแต่เสียถึงปรากฏตัวเป็นต้นมา บันทึกฉบับนี้
นับว่ามีหลักมีฐานยิ่ง"

น่าเสียดายที่หลังจากนั้นไปหลักฐานก็หาบันทึกเกี่ยวกับพืชวิเศษไม่เจอ
อีกเลย

แม้แต่เหล่าผู้อาวุโสไม่กี่ท่านในภาคิผู้ฝึกตนก็ยังส่ายศีรษะให้กับ
คำถามของเขา เป็นความหมายว่ามีความเข้าใจไม่มาก แต่หากมีโอกาส
พวกเขาจะลองหาข้อมูลดู

เทียบกับสถานการณ์ของสิ่งมีชีวิตสองเผ่าพันธุ์ที่พัวพันกันมา
ไม่รู้กี่พันทีมนับอย่างมนุษย์และสัตว์วิเศษ ทั้งสองฝ่ายต่างมีความเข้าใจ
ต่อกันและกันเป็นอันมาก พืชวิเศษกลับเป็นสิ่งที่นอกจากรู้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิต
ชนิดหนึ่งแล้ว มนุษย์ก็ไม่มีมีความเข้าใจใดๆ ต่อมันแม้แต่น้อย

เหล่าผู้อาวุโสคิดเห็นตรงกันว่าความเป็นเช่นนี้อันตรายยิ่งและเป็น
ความเขลาอย่างยิ่งนัก จำเป็นต้องสืบสาวราวเรื่องให้ได้

"อัน...อันที่จริงเสียถึง...มีศัตรูตามธรรมชาติอยู่เหมือนกัน" ได้ยิน
เจ้านายกับบุรุษของเจ้านายกำลังถกกันเรื่องของตนเอง เสียถึงก็พูดขึ้น
เสียงเล็ก

แม้ี่จะเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของมัน
สมควรเก็บเรื่องนี้เป็นความลับจะดีกว่า แต่หากเป็นเจ้านาย บอกไป
ก็น่าจะไม่ใช่ไร

เสี่ยวเถิงมีความรู้สึกเชื่อใจและพึ่งพาต่อโมอีเหรินที่ทำให้มันกลายเป็น
เถาว์ลยเณพันลื้ออย่างลึกล้ำ

"คือสิ่งใด"

"ด่านเคราะห์สายฟ้า"

"ด่านเคราะห์สายฟ้า?" โมอีเหรินกับไปหลี่จิงหงโพล่งออกมาเป็น
เสียงเดียวกัน

"อ้อ" เสี่ยวเถิงบิตตัว คลอเคลียกับแขนของโมอีเหริน "ข้า...ข้าเองก็มี
ความทรงจำที่ได้รับสืบทอดมาเช่นกัน แต่ดูเหมือนจะไม่สมบูรณ์ อาจเป็น
เพราะพลังของข้ายังไม่พอ ดังนั้นจึงรู้ไม่มาก รู้เพียงว่าหลังจากข้าเติบโตถึง
ระดับหนึ่งก็ต้องผ่านด่านเคราะห์"

"ผ่านด่านเคราะห์?" โมอีเหรินกับไปหลี่จิงหงโพล่งออกมาเป็น
เสียงเดียวกันอีกครั้ง ข้าคนทั้งสองยังสบตากันปราดหนึ่งด้วย

ผ่านด่านเคราะห์ โมอีเหรินเคยอ่านเจอในม้วนไผ่หยกที่อาจารย์
ทิ้งไว้ให้

ผ่านด่านเคราะห์ เป็นเรื่องที่ไปหลี่จิงหงได้ยินอาจารย์พูดถึงเมื่อไม่นาน
มานี้

ผ่านด่านเคราะห์ เป็นคำสองคำที่หลายพันปีมานี้บนดินแดนแรกนภา
เคยได้ยิน แต่ไม่เคยเห็นของจริง

"มันเหมือนกับเวลามนุษย์ฝึกบำเพ็ญถึงขั้นผ่านเคราะห์หรือไม่"
โมอีเหรินถาม

"ข้าไม่รู้" เสี่ยวเถิงตอบด้วยท่าทางที่มึนงง มันเป็นพีซีเคซ ไม่เข้าใจ
เรื่องของมนุษย์โดยสิ้นเชิง

โมอีเหรินกับไปหาลี้จิงหงพุดอะไรไม่ออกไปขณะหนึ่ง

พวกเขาไม่ควรถามคำถามพรรค์นี้กับทารกน้อยที่เพิ่งจะ 'เกิด' ได้
ไม่กี่ปีเลย เป็นความผิดของพวกเขา

"อันที่จริงเสี่ยวเถิงน่าจะแปลงกายเป็นคนได้" พอหายที่มึนงงแล้ว
เสี่ยวเถิงก็พุดขึ้นอย่างรื่นเริงยิ่ง

"ทำอะไร"

"หลังจากผ่านด่านเคราะห์" หลังจากเสี่ยวเถิงพุดอย่างรื่นเริงก็เสริมขึ้น
เงิบๆ อีกประโยค "แต่ถ้าผ่านด่านเคราะห์ไปไม่ได้ เสี่ยวเถิงก็จะกลายเป็น
เถาถ่าน"

ไม่รอดก็ร่วงตามแบบฉบับ

โมอีเหรินจับเสี่ยวเถิงไว้เงิบๆ

"เจ้า...เจ้านาย ไม่ต้องเสียใจ ไม่เป็นไรหรอก" เสี่ยวเถิงไม่ได้มีอาการ
ยุ่งยากใจถึงเพียงนั้น กลับใช้ปลายเถาเถาที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ดีขึ้นมา

"ตอนนี้กินไม่ได้ วันหน้าจะต้องกินได้แน่นอน เจ้านายช่วยเก็บไว้ให้ข้า
ต่อไปอาหารวิเศษข้าจะขอหนึ่งส่วน! จากนั้นก็เก็บเอาไว้ รอข้ากินได้เมื่อไร
จะได้กินให้จุใจไปเลย!" เสี่ยวเถิงบิดไปบิดมาด้วยความรื่นเริงที่ตนเอง
มีความคิดฉลาดๆ

"ตกลง" โมอีเหรินได้ยินก็ยิ้มพลางเก็บเถาไว้

เสี่ยวเถิงดีใจแล้ว จึงขยับกลับไปกลิ้งมาอยู่ด้านข้าง จากนั้นก็คิดว่า
มันไม่ได้เห็น 'ร่างจริง' ของตนเองมานานมาก เถาวัลย์ทั้งเถาจึงเหวี่ยงไปยัง
ทิศทางหนึ่ง

ส่วนเขี้ยวเงินหลังจากกินอิ่มก็ไม่รบกวนคนทั้งสองพลอดรักกัน เป็นฝ่ายไปหาที่พุดลับอยู่ข้างๆ

โมอีเหรินมองดูท่าทางกระโดดโลดเต้นของเสี้ยวเงินเสียบๆ รู้สึกหมดคำพูดอยู่พอสมควร

นางรู้สึกอยู่ตลอดว่าสัตว์กับ...พืชที่ซึ่กกายนางล้วนออกจะ 'ไม่เต็มเต็ง' อยู่สักหน่อย...หรือว่าอาหารพิเศษที่นางทำจะมีปัญหาอะไร

"เป็นอะไรไป" ไปหลี่จิ้งหงก้มหน้าลงถาม ไปหน่านำรังกามแฉล้ม ไก่ลี้จะยูเป็นจิบซาลาเปาแล้ว

โมอีเหรินบอกความกังวลของตนเองให้เขาฟังอย่างเคร่งครัด

"ไม่ต้องกังวล พวกมันมีอุปนิสัยเป็นของตนเองก็ดีแล้วมิใช่หรือ" ไปหลี่จิ้งหงกล่าวพลบใจอย่างไร้ความรับผิดชอบยิ่ง

โดยทั่วไปมีเพียงอารมณ์ของโมอีเหรินที่เขาใส่ใจที่สุด

ส่วนคนอื่น...เป็นต้นว่าการตอบสนองอันติดจะโง่งมเหมือนเสี้ยวเงินนั้นเป็นเรื่องปกติอย่างยิ่ง

"เจ้าไม่อาจคาดหวังให้พืชต้นหนึ่งเป็นสุดยอดอัจฉริยะหลังจากมีสติปัญญาได้ สติปัญญาที่มีขึ้นมาก็ราวๆ กับมนุษย์อายุสามสี่ขวบเองกระมัง"

การมีพฤติกรรมโง่งมต่างหากที่เป็นเรื่องปกติ

โมอีเหรินคิดแล้วก็เห็นว่าถูกต้อง

"อีเหริน จี้กิเลนตัวเมียเล่า" หลังพลบโยนโมอีเหรินเสร็จแล้ว ไปหลี่จิ้งหงก็ถามถึงอีกเรื่องขึ้นมา

ต่อให้บุษบุปผามบางคนไม่บอกโมอีเหรินว่าเขาอยู่ที่ใด จี้กิเลนคู่บนตัวพวกเขาก็ย่อมจะสื่อสารต่อกันและกัน หากแต่อย่าว่าแต่จี้กิเลนตัวเมีย

ของโมอีหรินเลย จ๊ิกิเลนตัวผู้ของเขาก็ไม่มีการตอบสนองเช่นกัน

หรือว่าจ๊ิกิเลนตัวเมียจะหายไปแล้ว

"อยู่นี่" โมอีหรินดึงจ๊ิกิเลนตัวเมียออกจากในคอเสื้อมาวางลงบนมือไปหลี่จิงหง

อันที่จริงต่อให้จ๊ิกิเลนตัวเมียกลายเป็น 'มุก' ลักษณะไม่ไ่ดังดงามถึงเพียงนั้น นางก็หาสนใจไม่ ทว่ามันเปลี่ยนไปจนไม่อาจรู้ได้ว่าจ๊ิกิเลนตัวผู้อยู่ที่ใด ทำให้โมอีหรินเศร้าโศกยิ่งนัก

นางควรจะศึกษาค้นคว้าเสียหน่อย เพิ่มความสามารถของยันต์ส่งข่าวให้ดีขึ้น เช่นนี้เวลาที่จ๊ิกิเลนตัวเมียเกิดปัญหาเยี่ยงยามนี้ นางก็ยังสามารถติดต่อกับไปหลี่จิงหงได้

ข้ายังให้ประโยชน์ต่อท่านตากับพี่ใหญ่พี่เล็กได้อีกด้วย

อืม เอาตามนี้นี่ละ

ครั้นโมอีหรินที่คิดได้เป็นมันเหมาะได้สติกกลับมาก็มองเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของไปหลี่จิงหง

"จิงหง?"

"จ๊ิกิเลนตัวเมียเกิดการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เมื่อไร"

"อาจจะเป็นตอนหลังจากข้าเข้าไปในความเว้งว้าง ดูเหมือนว่า... จะถูกเลือดของข้าเปื้อนเข้า..." โมอีหรินเดา

เลือด?

ไปหลี่จิงหงโบกมือ เลือดหยดหนึ่งก็หยดลงบนจ๊ิกิเลนตัวเมีย

"จิงหง?!"

"ไม่เป็นไร คูมันไว้ เลือดหยดเดียวเท่านั้นเอง"

โมอีหรินถลึงตาใส่เขาด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะมองดูจ๊ิกิเลนตัวเมีย

ด้วยกันกับเขา

ก็เห็นว่าจี้กเลนตัวเมียที่เดิมที่ถูกฉีกเป็นมุกกลมเม็ดหนึ่งเผยรูปร่างเดิมของมันออกมาอีกครั้ง จี้กเลนตัวเมียที่ปรากฏขึ้นอีกครั้งมีลักษณะผิดไปจากเดิม กลายเป็นมีรัศมีแสงสีม่วงจําปลั่งออกมา

"นี่คือ?" โมอีเหรินมีแววฉงนสนเท่ห์อยู่เต็มหน้า

"สัญชาติญาณ"

ความหมายคือไปหาลี้จิงหงไม่รู้ว่เหตุใดถึงเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ เพียงแต่หยุดเลือดของตนเองลงไปเท่านั้น

สัญชาติญาณนี้...ช่างชวนให้คนพูดไม่ออกบอกไม่ถูกโดยแท้

"อีเหริน" ไปหาลี้จิงหงหยิบจี้กเลนตัวผู้ตรงหน้าออกขึ้นมาก่อนทำท่าทางบอก

โมอีเหรินพยักหน้า แล้วหยุดเลือดของตนเองลงไปบ้าง

นิ้วมือที่เป็นแผลยังไม่ทันหยุดเลือดไหลหรือแผลหายเป็นปกติอะไรก็ถูกไปหาลี้จิงหงคว้าไปอมไว้ทันที

"เอ่อ..." โมอีเหรินมองดูแววตาเขาที่สีเข้มขึ้นอย่างฉับัน คล้ายว่ากำลังโมโหตนเอง

"นี่ไม่นับว่าเป็นบาดแผล ไม่ใช่เรื่องใหญ่" โมอีเหรินพูดตะกุกตะกักแผลเล็กกระจิวหิว หายดีตั้งแต่ไปหาลี้จิงหงอมไว้แล้ว

ไปหาลี้จิงหงกลับกุมมือนางไว้ มองนางแน่วเน็ง

โมอีเหรินไม่รู้ว่เพราะเหตุใดถึงหน้าแดงขึ้นมานิดๆ

"เร็ว...เร็วเข้า เลือดท่านด้วย" นางรีบเบี่ยงเบนความสนใจ

ท่าที่ขัดเขินของนางทำให้ไปหาลี้จิงหงอดยิ้มไม่ได้ จากนั้นก็ทำแบบเดียวกับนาง

หลังจี้กเลนตัวผู้ถูกเลือดของโมอีเหรินหยุดใส่ มันก็ถูกฉีกกลายเป็น

มุกกลมดูเดียวกัน ครั้นเลือดของไปหลี่จิ้งหงหยดลงไป สีสันของกิเลนตัวผู้ ก็กลายเป็นสีม่วงจ้ำเช่นเดียวกัน จากนั้นไปหลี่จิ้งหงก็นำจี๊ทั้งสองบนมือ มาประกบเข้าด้วยกัน

กิเลนตัวผู้และกิเลนตัวเมียรวมกันเป็นหนึ่ง ผิวจี๊สีม่วงจ้ำขยายออก ด้านนอกในพริบตา ล้อมรอบจี๊ทั้งสองไว้เป็นวงแสงวงหนึ่ง จากนั้นก็ยิ่ง รัศมีแสงสองสายมาที่หน้าผากของไปหลี่จิ้งหงและโมอีเหรินทันที

63

ไปหลีจ้หงบกับโมอีเหรินรู้สึกกวิงเวียนขึ้นมำพร้อมกัน จากนั้นก็พบว่า
ตนเองยืนอยู่ในสถานที่เว้งว่างแห่งหนึ่ง

ด้านล่างเป็นเมฆหมอกขาวโพลน รอบๆ เป็นท้องฟ้าสีฟ้า มีก้อนเมฆ
บางๆ ไม่ก็ก้อนลอยมาเป็นครั้งคราว

เงียบสงัด สงบสุข

ไม่มีกลิ่นอายอันตรายใดๆ

นี่เป็นความรู้สึกที่สถานที่แห่งนี้มอบให้โมอีเหริน

เสียวทุนที่เดิมทีปลอมตัวเป็นกำไลอยู่บนข้อมือโมอีเหรินพลันยกหัว
ขึ้นมา

ท่านแม่กับท่านพ่อเป็นญาติพิเศษ แต่มันเป็นร่างจริง

เสียวทุนลอยตัวลงมา ร่างกายพลันขยายใหญ่ขึ้น ฝ่าอยู่ข้างกาย

ท่านแม่และท่านพ่อก่อนคำรามเสียงต่ำ "พ่อ..."

"เฮอะ ความรู้สึกไวเสียจริง ไม่เสียแรงที่เป็นสัตว์เทพทุนเทียน ที่ถูกลี้นดูโดยฟ้าดิน" เป็นเสียงบุตรคนโปรดของฟ้าดินที่มีเพียงหนึ่งเดียว และอยู่เหนือสรรพสัตว์ทั้งปวง

ตามหลังเสียงหัวเราะ เงาร่างสายหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าไปหลีกห่าง และไม่โอ้อวดอย่างแฉะฉ่ำ

เงาร่างนี้สวมชุดตัวยาวสีเรียบ เรือนผมสีฟ้าปล่อยสยาย ใบหน้าขาวหมดจด เครื่องหน้าหล่อเหลา บุคลิกสง่าเป็นธรรมชาติ แต่กลับปิดบังความแหลมคมที่ไหลเวียนอยู่ในแววตาได้ไม่มีผิด

ไม่โอ้อวดสังหรณ์ใจว่านี่คงมิใช่คนอารมณ์เย็น แม้เขาจะดูท่าทางสงบอ่อนโยน แต่รอบตัวกลับห่อหุ้มด้วยบรรยากาศแหลมคม

ความแหลมคมนั้นไม่เหมือนที่แผ่ออกมาจากตัวท่านตา แต่เป็นความแหลมคมที่บาดลึกถึงกระดูก

หากให้เปรียบเทียบ ก็เหมือนกับมือสังหารและแม่ทัพ

มือสังหารผู้หนึ่งอาจจะเคยสังหารคนมากมาย ไอสังหารย่อมจะวนเวียนอยู่รอบตัว ผู้ที่เดินอยู่ท่ามกลางความมืด นานวันเข้า แม้จะไม่แสดงออกมามากมายนัก ก็ยังจะให้ความรู้สึกอันตรายต่อผู้อื่นอยู่ดี

ในขณะที่แม่ทัพนั้นต่างออกไป

ถึงจะสังหารคนมามากดุจเดียวกัน แต่ธาตุแท้ไม่เหมือนกัน บนสนามรบ ถึงแม้คนที่เคยสังหารจะมากจนมือสังหารเทียบไม่ติด ทว่าการสังหารคนบนสนามรบ เนื้อแท้กลับเพื่อพิทักษ์ปกป้อง การกระทำโปร่งใสบริสุทธิ์

คนเยี่ยงนี้แม้ลิ้นดาวเลือดจะเต็มตัว แต่ยามที่ในมือมิได้จับอาวุธ กลับดูบริสุทธิ์ชอบธรรมยิ่ง

ความรู้สึกที่เงาร่างนี้มีให้โมอีเหรินนั้นเหมือนกับอย่างหลัง

"นามข้า ไปหลีกหนี"

ไปหลีก?

ไปหลีก!

ในขณะที่เงาร่างนั้นเฝ้าแต่มองไปหลีกจึงหง โมอีเหรินก็มีสังหรณ์
เหมือนว่า...นางมองเห็นประมุขเฟิงรุ่งก่อน

"นี่เป็นดวงวิญญาณของข้า"

ว่าแล้ว...

กลางสังหรณ์แน่นถึงเพียงนี้ แม้แต่คิดจะค่อนข้างแคะตนเอง โมอีเหริน
ยังรู้สึกไม่มีแรง

นางรู้สึกอยู่มิคลายว่านางดูเหมือนจะต้องได้ยินเรื่องใหญ่ร้ายแรงอะไร
อีกแล้ว

ส่วนไปหลีกจึงหงที่โอบนางอยู่นั้น แม้ความสนใจจะอยู่ที่บนตัวของ
ผู้ที่สงสัยว่าจะเป็นบรรพบุรุษของตนเอง แต่ขณะอารมณ์โมอีเหรินมีความ
เปลี่ยนแปลงก็ยังคงรู้สึกได้ในทันที

เขาก็มองนาง "อีเหริน?"

"ไม่...ไม่เป็นไร" โมอีเหรินยังกำลังยุ่งยากใจ

"เป็นอะไรไป" สีหน้าพรรคนี้ของนางเหมือนกับ 'ไม่เป็นไร' หรือ

"ข้าไม่ชอบความยุ่งยาก" นางพูดอย่างยุ่งยากใจยิ่ง

"อืม" ไปหลีกจึงหงพยักหน้าอย่างเข้าใจ

นับตั้งแต่ได้รู้จักโมอีเหริน นางก็เป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด

ไปหลีกจึงหงเข้าใจ และก็ชอบในคุณสมบัติของนาง...ความจริงคือ
ขอเพียงเป็นโมอีเหริน ไม่ว่าจะเป็นเยี่ยงไร ไปหลีกจึงหงก็ไม่มีจุดใดที่ไม่ชอบ

ให้ท้ายไปให้ท้ายมา นานเข้าก็กลายเป็นชอบเสียอย่างนั้น
ไปหลี่จื๊อไม่เรื่องมากโดยสิ้นเชิง
"แต่ข้ารู้สึกว่าคุณเราคงจะมีเรื่องยุ่งยากแล้ว" สีหน้าของโมอีเหรินดู
ติดจะน่าสงสารอยู่บ้าง

นางเพิ่งจะกลับมาจากความเงี้ยวก็ถูกบุตรธิดาบางคนขอให้
หลอมโอสถ คอยเฝ้าให้ฝึกบำเพ็ญ ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้พบกับไปหลี่จื๊อ
อีกครั้ง ปล่อยให้นางกับไปหลี่จื๊อเล่นสนุกกันให้หน้าใจสักหน่อยก่อน
ไม่ได้หรือไร

"ไม่เป็นไร เรื่องยุ่งยากมาเยือน จัดการคลี่คลายเสียก็สิ้นเรื่อง"
ไปหลี่จื๊อกล่าวอย่างเฉียบขาด

"ถ้าเกิดเป็นเรื่องยุ่งยากที่ยุ่งยากมากเล่า ประเพณีที่ไม่มีวิธีจะจัดการให้
คลี่คลายได้ในเวลาเพียงประเดี๋ยวประด๋าวนะ"

"ยามที่ควรคลี่คลายย่อมจะคลี่คลายได้เอง" ไปหลี่จื๊อตอบอย่าง
ไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย

สำหรับเขา เรื่องยุ่งยากเดียวที่เขาเป็นกังวล...ก็คือไม่รู้ว่ามีอีเหริน
อยู่ที่ใด นางถูกใครรังแกหรือไม่...นี่จึงจะเป็นเรื่องยุ่งยาก

โมอีเหรินเอียงศีรษะขบคิด ที่ไปหลี่จื๊อพูดก็มีเหตุผล "อืม ท่าน
พูดถูก"

ก็ได้ นางว่าวุ่นไปชั่วขณะเนื่องด้วยคิดมากเกินไป

ถึงอย่างไรเรื่องยุ่งยากก็ไม่เคยมีน้อย ยากมากก็มา มาเรื่องหนึ่ง
เตะทิ้งไปเรื่องหนึ่งก็หมดเรื่อง

"จำพวกที่นำรำคาญ ท่านต้องรับผิดชอบชัดให้หมดบนนะ" แม้จะคิดตก
แล้ว ทว่าโมอีเหรินยังคงต้องการการรับรองสักหน่อย

"ได้" เขาเอ่ยตอบโดยปราศจากความลังเล

เมื่อเอิหรินยินดีขึ้นมาในทันใด นางกอดแขนไปหลังจึงหงไว้ก่อนซุกใช้
ใบหน้าเล็กๆ แยมยิ้มเบิกบานใจไร้ใดเทียม

เงาร่างบุรุษที่ถูกลิ้มทิ้งไว้ด้านข้างมองดูด้วยความคับอกคับใจ
เหลือประมาณ

เขาไม่อยู่ที่นี่มานานเท่าไรแล้ว โลกนี้เปลี่ยนโฉมหน้าไปอย่างสมบูรณ์
แล้วหรือไร

ที่เขาจำได้ แม้ระหว่างบุรุษและสตรีจะไม่ถึงขั้นต้องแยกกันนั่งเป็น
สองฝั่งเวลากินข้าว แต่การจะมาพลอดรักกันต่อหน้าผู้อื่นเยี่ยงนี้จะเกินไป
หน่อยหรือไม่

"คือว่า..." เออ... ลืมถามไปว่าชนรุ่นหลังผู้นี้มีชื่อว่าอะไร

ผลคือดวงตาบนใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของชนรุ่นหลังของเขาตวัดสายตาดู
มองมาทันที

'บรรพบุรุษ' หดคำพูด

ประเดี๋ยวก่อน พฤติกรรมเทิดทูนภรรยาหรือคนในดวงใจไว้สูงสุด
จนลืมบรรพบุรุษไว้ด้านข้างพรรคนี้เป็นการอกตัญญูอย่างใหญ่หลวง!

"ไม่ว่าอีกครู่หนึ่งเขาจะพูดอะไร เขาก็ไม่ต้องสนใจจนเกินไป" ไปหลังจึงหง
ไม่สนใจว่าบรรพบุรุษที่อยู่ตรงหน้าได้ยินคำพูดนี้แล้วตาค่อยเบิกโพลงขึ้นมา
ในพริบตา ยังคงปลอบโยนคู่หมั้นของตนเองต่อ "ต่อให้มีเรื่องยุ่งยากอะไร
จริงๆ พวกเราก็ค่อยดูและจัดการไป"

ดูและจัดการก็คือ... ดูว่าถึงเวลานั้นอยากทำอะไรก็จัดการตามนั้น

"ตกลง" เมื่อเอิหรินคิดแล้วก็พยักหน้า สีหน้าของนางนับว่า
หายกลัดกลุ้มอย่างแท้จริง

ไปหาลี้จิงเองก็มีเวลาให้เงยหน้าขึ้นมองไปยังบรรพบุรุษของตนเอง
ในที่สุด

ไป'หาลี้จู่เฉิน...

ไปหาลี้จิงหนักขึ้นได้แล้ว "ไปหาลี้จู่เฉินที่บ้านที่กอยูนบนม้วนประวัติ
เกาะหนู มีกำลังแข็งแกร่งที่สุด พลังยุทธ์สูงที่สุด เคยประสบผ่านเหตุการณ์
จลาจลระหว่างมนุษย์และสัตว์ในดินแดนเทพยุทธ์?"

ไปหาลี้จู่เฉินพยักหน้า ก่อนเอ่ยเสริมว่า "และก็เป็นผู้สร้างจี้กิเลนคู่"

"จุดประสงค์?" ไปหาลี้จิงถามสั้นๆ

"อะไรนะ"

"จุดประสงค์ที่ท่านสร้างจี้กิเลนคู่" ไม่อี่เหรินให้คำอธิบายอย่างใจดี

ไปหาลี้จิงงั้นไม่มีแก้ไขจะพูดจากับผู้ใดทั้งสิ้น ถึงจะเป็นบรรพบุรุษ
สายเลือดเดียวกันก็ตาม หากอีกฝ่ายจะฟังไม่เข้าใจก็เป็นเรื่องปกติ

"..." นี่ทำให้ไปหาลี้จู่เฉินมีความรู้สึกเหมือนถูกชนรุ่นหลังของตนเอง
รังเกียจเด็ดฉันทันทีคนหนึ่ง

"พูด" คำเรียบๆ คำเดียวนี้ ไปหาลี้จู่เฉินกลับฟังออกถึงแววเร่งร้าวและ...
เด็ดฉันทันที

เด็ดฉันทันที?

น่าลั้มโตะนัก!

มีใครที่ใดปฏิบัติกับบรรพบุรุษของตนเองเยี่ยงนี้บ้าง!

...ช่างเถอะ เป็นบรรพบุรุษฟังต้องไม่ถือสาต่อชนรุ่นหลัง อย่าเพิ่งไป
คิดเล็กคิดน้อยในเรื่องนี้

"พวกเจ้าเข้ามาในจี้กิเลนคู่ได้ นั่นก็แสดงว่า..." เขามองไปยังไม่อี่เหริน
"เจ้าเป็นคนตระกูลเฟิง มีหน้าซำยังเป็นสายตรงเสียด้วย"

"ใช่แล้ว" โมอีเฮอร์นพยักหน้า

"ชื่อของพวกเขา?"

"ไปหลี่จิงหง โมอีเฮอร์น" โมอีเฮอร์นตอบ

ไปหลี่จิงหงยังคงรักษาความเย็บขริมประดุกุเขาน้ำแข็งไว้

"โม? มิได้แซ่เฟิง?" บรรพบุรุษงงกันไปชั่วครู่

"ข้าไม่ได้เติบโตในตระกูลเฟิง ท่านตาข้าแซ่เฟิง หากแต่เขาได้เปลี่ยนมาใช้แซ่โม ข้าจึงใช้แซ่โมตามเขา" โมอีเฮอร์นแถลงไข

"เช่นนั้นตระกูลเฟิง...หลังจากเฟิงอู๋ซี มีประมุขเฟิงคนใหม่ปรากฏตัวแล้วหรือไม่" ไปหลี่อู๋เจินเอ่ยถามอย่างลึบเลอบ้าง

"เฟิงอู๋ซี ประมุขเฟิงรุ่นที่เก้าของตระกูลเฟิง ข้าเป็นประมุขหวงรุ่นที่สิบ"

หรือว่าบรรพบุรุษท่านนี้จะอยู่ร่วมยุคสมัยเดียวกับประมุขเฟิงรุ่นก่อน!

เดิมทีไปหลี่อู๋เจินเพียงแต่คิดจะถือโอกาสถามถึงคนในเวลานั้น กลับคิดไม่ถึงว่าคำตอบที่ได้จะทำให้เขารู้สึกไปอีกหลายตลบ

"เจ้า...เจ้าคือประมุขรุ่นที่สิบของตระกูลเฟิง มิหนำซ้ำยังเป็น... ประมุขหวง?!"

ประมุขเฟิงแต่ละรุ่นไม่เคยมีสตรีมาก่อน นางเป็นคนแรก ข้ายังอายุน้อยถึงเพียงนี้!

ไปหลี่อู๋เจินมองไปยังไปหลี่จิงหง นี่ชนรุ่นหลังของเขาถึงกับหลอกพาประมุขหวงกลับมาเป็นภรรยา?

ประเสริฐยิ่งๆ แม้อุปนิสัยของชนรุ่นหลังจะไม่ชวนให้คนนึกชอบเสียเท่าไร แต่ตามีแววสมกับเป็นชนรุ่นหลังของเขาจริงๆ

"ผู้มีอาวุโส ท่านรู้จักประมุขเฟิงรุ่นก่อนหรือไม่" โมอีเฮอร์นถามด้วยความสงสัยใคร่รู้

"รู้จัก พวกเราเป็นสหายร่วมเป็นร่วมตายกัน ข้าเคยตั้งปณิธาน
สาบานว่าจะปกป้องเขา แต่น่าเสียดาย..." เรื่องในอดีตผ่านพ้นไปแล้ว เขา
ขอไม่กล่าวถึง "จึกเลนคู่นี้ฉันที่จริงนับได้ว่าเป็นพวกข้าสองคนร่วมกันหลอม
ขึ้นมา"

ขณะลงอาคมปิดผนึกได้ใช้เลือดของทั้งสองเป็นตัวชักนำ

การจะเปิดผนึกจำต้องใช้เลือดของคนที่มีสายเลือดเดียวกับคนทั้งสอง
ถึงจะเปิดได้

ในจำนวนนี้สายเลือดของตระกูลไปหลี่ยังนับว่าไม่ยาก ไม่จำเป็นต้อง
สืบสายมาโดยตรง แค่เป็นญาติที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกันก็เป็นอัน
ใช้ได้

หากแต่สายเลือดทางฝั่งตระกูลเฟิง เนื่องจากเฟิงอู่ซี้เป็นประมุขเฟิง
จึงกลายเป็นว่าทำให้ผู้ที่เปิดผนึกจำเป็นต้องตรงตามเงื่อนไขสองประการ
หนึ่งคือเป็นญาติสายเลือดเดียวกับเฟิงอู่ซี้

แม้เฟิงอู่ซี้จะไม่ได้แต่งงาน ทว่าเฟิงอู่ซี้มีญาติพี่น้อง ชนรุ่นหลังของ
ญาติพี่น้องก็ใช้ได้

สองคือเลือดของชนรุ่นหลังผู้นี้จะต้องจุดให้เสาสงสสสว่างขึ้นได้
ในจุดนั้นนอกจากประมุขเฟิงรุ่นต่อๆ มาแล้ว ประมุขเผ่าก็ได้เช่นกัน

เพียงแต่เรื่องที่ไปหลี่ยูจินคิดไม่ถึงคือผู้ที่เปิดผนึกจะถึงกับเป็น
ประมุขหวง

เนื่องจากประมุขหวงพบได้น้อยเกินไป จึงไม่เคยได้ยินว่ามีใน
ประวัติศาสตร์ของตระกูลเฟิงโดยสิ้นเชิง ไปหลี่ยูจินจึงมองนานขึ้น
หลายอึดใจ

"ข้ากับอู่ซี้มีของจำนวนหนึ่งไว้นี้ เก็บไว้ให้ชนรุ่นหลังผู้มีวิสาสนา"

"जूँ ประมุขเกาะหนูทุกรุ่นมีกันคนละคู่ ล้วนแต่ทำขึ้นเอง มีหน้าซ้ำยังไม่เคยเล่าต่อกันมาด้วยว่าต้องใช้เลือดเปิดผนึกหรืออะไร" หาได้ยากที่ไปหลี่จิงหงจะพูดยาวเหยียดถึงเพียงนี้กับผู้อื่น

"ผู้สืบทอดตำแหน่งประมุขเกาะหนูทุกรุ่นล้วนต้องทำจี้กเลนคู่ขึ้นมาเองคู่หนึ่ง ก่อนจะทำจำต้องเลือกหินหนูไว้ก่อนก่อนหนึ่ง จากนั้นนำไปวางไว้กลางเปลวไฟด้วยกันกับจี้กเลนตัวผู้ของประมุขเกาะหนูปัจจุบัน สืบทอดกันวันให้หลังถึงค่อยหยิบออกมาเริ่มทำเป็นจี้ นี่ก็คือ 'การสืบทอด' "

การสืบทอดสถานที่สถิตของไปหลี่อู่เจิน

หินหนูคือสินแร่ธรรมชาติที่มีอยู่เฉพาะบนเกาะหนู

ตอนแรกที่ไปหลี่อู่เจินค้นพบมัน เคยศึกษาคูกับเฟิงอู่ซื่ออยู่เป็นนานถึงได้พบว่ามันมีคุณลักษณะที่พิเศษยิ่งอยู่อย่างหนึ่งคือแรงดูด

มันสามารถดึงดูดวัตถุที่มีคุณลักษณะแบบเดียวกับมันได้ภายใต้สภาพที่ถูกละลายไฟทั่วไปเผาไหม้

จากนั้นขณะทำจี้คู่ค่อยใช้วิชาหลอมขึ้นรูปอันเป็นวิชาพิเศษของตระกูลไปหลี่ นี่ก็คือสาเหตุที่ไปหลี่อู่เจินสามารถย้ายไปอยู่ในจี้กเลนคู่ได้ทุกรุ่น

ส่วนสินแร่ธรรมชาตินี้ คนทั้งสองก็ร่วมกันตั้งชื่อว่า 'หินหนู'

"ถึงกับมีสินแร่ที่พิเศษถึงเพียงนี้อยู่ด้วย!" โมอีเหรินฟังแล้วก็ตาลุกวาว "จิงหง..."

"หากกลับไปเกาะหนู ข้าจะพาเจ้าไปดู" ไปหลี่จิงหงเข้าใจความหมายของนางก่อนที่นางจะพูดจบเสียอีก

โมอีเหรินยิ้มร่าขึ้นมาทันควัน "ขอบคุณ"

"ไม่ต้องขอบคุณ" เขากุมมือนาง

"..." บรรพบุรุษที่ถูกฟ้าผ่าใส่อีกครั้งหมดคำพูดยิ่ง บอกจะเอาทรัพย์สินสมบัติพิเศษของตระกูลตนเองให้ผู้อื่นดูต่อหน้าต่อตาบรรพบุรุษเยี่ยงนี้ไม่รู้สึกละอายใจแม้แต่น้อยจริงๆ หรือ

ที่ว่าไปหลั่เงินเองก็ได้พูดอะไรให้มากความ จะอย่างไรโมอีเหรินก็เห็นว่าที่ฮูหยินประมุขเกาะ นับว่าเป็นคนกันเองเช่นกัน ทั้งยังเป็นประมุขหวงด้วย การจะดูหินหุนสักหน่อยก็ไม่น่าเป็นอะไร

ดังนั้นเขาจึงกล่าวต่ออีกว่า "ส่วนเรื่องที่เจ้าไม่เคยได้ยินเรื่องใช้เลือดเปิดผนึก เป็นเพราะว่าข้าไม่ได้ถึง 'คำสั่งเสีย' เช่นนี้ไว้"

นี่ยอมเนื่องด้วยพิจารณาถึงความปลอดภัย

ด้วยเหตุนี้เริ่มแรกจี้ก็เล่นคู่จึงเป็น 'อุบายลับ' ของไปหลั่เงินกับเฟิงอู่ซี

กลวิธีหลอมนั้นรูปพิเศษรวมกับสินแร่พิเศษ สะดวกต่อการซุกซ่อนความลับตั้งเพียงไร!

จำต้องกล่าวว่าสำหรับเรื่อง 'ประเพณี' แต่ละตระกูลล้วนให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้นบุตรหลานตระกูลไปหลั่จึงได้ย่นหยัดรักษาภาวะเบียบ ทำจู้ขึ้นมา สืบทอดจู้ต่อมาทุกรุ่นทุกสมัย

ตระกูลไปหลั่บนดินแดนแรกนกาทำอะไรไม่รู้ ทว่าเกาะหุนยึดถือปฏิบัติตามประเพณีนี้อย่างเคร่งครัดจริงๆ

โมอีเหรินก็นับถือเสร็จก็หันไปหาไปหลั่จึงหงอย่างยุ่งยากใจอยู่เล็กน้อย "ข้าเริ่มจะรู้สึกแล้วว่าเป็นเรื่องยุ่งยากตามคาด"

"เช่นนั้นพวกเราก็ต้องฟัง" ไปหลั่จึงหงโอบโมอีเหรินเตรียมตัวจะจากไป

"ประเดี๋ยวก่อน ในเมื่อมาแล้วก็ต้องฟังให้จบ" หากยังฟังไม่จบ

พวกเขาไม่มีทางจากไปได้

"ท่านคิดว่าที่นี่สามารถขังพวกข้าได้หรือ"

"อย่างน้อยที่นี่ในตอนนี้นี้ก็ยังอยู่ในการควบคุมของข้า" ไปหลี่อู่จิน ยิ้มบางๆ

"เสี่ยวทუნ" ไปหลี่จิงหงส่งเสียงเรียกเพียงคำเดียว

"ทราบแล้ว" เสี่ยวทუნขานรับอย่างเจริงรีน ก่อนจะใช้ลำตัวม้วนรัด คนทั้งสองไว้และเตรียมตัวจะจากไป

"ประเดี๋ยวก่อน!" ไปหลี่อู่จินรีบตะโกน "ข้าไม่ได้ทิ้งคำสั่งเสียไว้เพราะ มีสาเหตุ"

สองคนหนึ่งสัตรีไม่นำพาคำพูดของอีกฝ่ายแต่อย่างใด

"ไปหลี่จิงหง ข้าเป็นบรรพบุรุษของเจ้า อย่างน้อยเจ้าก็ต้องฟังคำสั่งเสีย ของบรรพบุรุษให้จบ!"

อากัปกริยาของเสี่ยวทუნชะงักไป จากนั้นค่อยๆ วางคนทั้งสองลง

ไปหลี่อู่จินถึงค่อยโล่งใจ เมื่อครู่เขาหวาดจะ...พ่นผรุสวาทออกมาแล้ว ตาแก่อย่างเขาหลับลึกอยู่ที่นี่มาไม่รู้นานเพียงไร พอตื่นขึ้นมาก็ส่งชนรุ่นหลัง ที่ 'ไม่เหมือนใคร' ถึงเพียงนี้มาให้เขา นี่เป็นการทดสอบความแข็งแรงของ หัวใจเขาชัดๆ!

เขาถูกหนุ่มสาวสองคนนี้บีบจนไม่เหลือสภาพลักษณะที่บรรพบุรุษควรมี แล้วจริงๆ

"พูด" ไปหลี่จิงหงยังคงพูดคำเดิม

ไปหลี่อู่จินมองชนรุ่นหลังปราดหนึ่งอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เขา อยากถอนหายใจโดยแท้ ตอนแรกถูกมองข้าม ต่อมาถูกเตือนฉันท บรรพบุรุษกลายเป็นไร้ฐานะทางสังคมถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

หรือว่าโลกจะเปลี่ยนไปมหาศาลถึงเพียงนั้นแล้วจริง?

"บอกข้ามาก่อนว่าบัดนี้ผ่านมาจากช่วงเวลาที่อยู่ชั้ยอยู่นานเท่าไร"

ในเมื่อมีประมุขหวงรุ่นที่สิบแล้ว นั่นก็แสดงว่าเฟิงอู่ซีที่มีฐานะเป็น
ประมุขเฟิงรุ่นที่เก้าไม่อยู่บนโลกแล้ว

เฮอะ แ่คู่ซีเสียที่ใด ข้าเองก็มีใช้...

"หลายพันปี"

"หลายพันปี?!"

ข้ากลับไปหลายพันปีเชียว?

รุ่นที่สิบกับรุ่นที่เก้าห่างกันตั้งหลายพันปี?!

นี่มัน...

หลังตระหนกตกใจได้ครู่หนึ่ง ไปหลี่อู่เจินก็ถอนหายใจ รู้สึกว่าตนเอง
ต้องทำความเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมาสักหน่อยก่อน

"บอกให้ข้าฟังได้หรือไม่ว่าหลายพันปีมานี้เกิดอะไรขึ้นบ้าง"

"ได้" หากจะพูดกันหลายเรื่อง มอบให้เป็นหน้าที่โม่อี้เหรินแล้วกัน

โม่อี้เหรินเล่าเหตุการณ์ใหญ่ๆ ที่เคยเกิดขึ้นบนดินแดนเทพยุทธ์เล็กน้อย
ก่อนเล่าถึงดินแดนแรกนาอันเป็นสถานที่ที่พวกตนอยู่ในปัจจุบัน

ไปหลี่อู่เจินฟังจบก็ทำสีหน้าตริตรอง

"คิดไม่ถึงว่าจะผ่านมานานถึงเพียงนี้แล้ว ดินแดนเทพยุทธ์ ดินแดน
แรกนา ตระกูลไปหลี่..." ความเชื่อมโยงระหว่างกันนี้เขาพอจะเข้าใจได้เลาๆ
แล้ว

ดูจากช่วงเวลาก่อนหลัง เริ่มแรกแต่ละตระกูลได้แยกกันเร้นกาย
เพื่อให้อยู่รอด

หลังจากนั้นไม่รู้ผ่านไปนานเพียงไร โลกผ่านการเปลี่ยนแปลงไป

ไม่รู้เท่าไร ตระกูลไปหนีกับตระกูลเฟิงก็ได้ก้าวออกมาบนดินแดนเทพยุทธ์ พบพานกัน ไปมาหาสู่กันอีกครั้ง

อาจจะในเวลาเดียวกันนี้เองแต่ละตระกูลบนดินแดนแรกนาก็ต่างเริ่มปรากฏตัวขึ้นมาดูเดียวกัน ก่อนจะเข้ายึดครองอาณาเขต

หลังจากเหตุการณ์ทรยศเมื่อหลายพันปีก่อนบนดินแดนเทพยุทธ์ ไม่เพียงทำให้ตระกูลเฟิงเสียหายอย่างหนัก ยังทำให้ตระกูลไปหนีเสียหายหนัก ไม่ต่างกัน ทำให้ทั้งสองตระกูลจำต้องหลีกเร้นจากผู้คนอีกครั้งหนึ่งเพื่อสืบทอดตระกูล

จวบจนหลายพันปีให้หลังตระกูลไปหนีแห่งเกาะหุนและตระกูลเฟิงทยอยกันปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่ง ถึงขนาดยังมีประมุขหวนวุ่นที่สืบอย่างไม่โอ้อ้อปรากฏตัวขึ้นด้วย โอกาสสัมพันธ์ประจวบเหมาะ หาตัวการสำคัญในเหตุการณ์ทรยศเมื่อหลายพันปีก่อนออกมาได้ ขณะเดียวกันวิกฤตบนดินแดนก็ได้รับการคลี่คลายอีกครั้ง

ต่อจากนั้นมาถึงดินแดนแรกนภา ได้ยินว่าชนรุ่นหลังของตนดื่มหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ลงไป ทั้งเงาร่างของไปหนีผู้เงินก็มีเพลิงโทสะลุกโชนแผ่ออกมา

"ตระกูลไปหนีดินแดนแรกนภารังแกคนหนักเกินไปแล้ว!"

"ผู้มีอาวุโส ไม่ต้องโมโหจนเกินไป ต่อให้โมโห ท่านก็ไร้หนทางจะทวงความยุติธรรมคืนให้จงหงดด้วยตนเองได้" ไม่โอ้อ้อกล่าวเสียงอ่อน

"..." ไปหนีผู้เงินรู้สึกจุกอกขึ้นมาในทันใด เขามองไปยังไม่โอ้อ้อด้วยสายตาวาวโรจน์ นี่จะต้องตอกย้ำถึงความจริงที่ว่าตอนนี้เขาเป็นเพียงดวงวิญญาณที่ผีรักษาดำรงไว้ได้ แต่ปราศจากซึ่งกำลังต่อสู้ใดๆ ให้ได้เสียหรือ

"การตระหนักชัดถึงความจริงจะมีประโยชน์ต่อเรื่องที่จะทำในยามนี้มากกว่า" มองสายตาที่ใกล้เคียงกับคำว่า 'เจ็บใจ' ของบรรพบุรุษเข้าใจไม่อิหรินจึงกล่าวด้วยรอยยิ้มตาหยี

ไปหल्लीเงินถูกทำร้ายจิตใจเข้าอีกแล้ว จึงเปลี่ยนเป้าหมายทันควัน มาพินิจมองไปหल्लीจึงหงขึ้นลง แล้วก็ให้ประหลาดใจอยู่บ้าง

"หยาดน้ำตาเทพยุทธ์...ดูคล้ายจะมีได้สร้างความเสียหายใดๆ ต่อร่างกายของเจ้า หรือว่า...มียาแก้แล้ว!"

หากตอนแรกมิใช่เพราะพิษเจ้ากรรมสองชนิดที่ไร้ทางแก้อย่างหยาดน้ำตาเทพยุทธ์รวมถึงพิษงูดำมังกร เขาก็คงมีแรงเหลือให้ช่วยตระกูลเฟิง คงไม่ต้องมองดูเฟิงอู่ชียืนหยัดต่อสู้อย่างเดียวดายจนต้องปิดผนึกตระกูลเฟิงอีกครั้งโดยที่ทำอะไรไม่ได้

ตระกูลเฟิงกับเกาะหุนล้วนจ่ายค่าตอบแทนให้กับการถูกทรยศในตอนแรกอย่างน่าสังเวช

สิ่งเดียวที่ปลอบประโลมใจคือท้ายที่สุดคนผู้นั้นก็ไม่มีชีวิตรอด แม้จะปล่อยให้เขาไปเกิดใหม่สำเร็จ แต่สุดท้ายยังคงตายด้วยน้ำมือของประมุขหวงและชนรุ่นหลังของตนเอง

พอคิดถึงตรงนี้ บนร่างไปหल्लीเงินก็แผ่กลิ่นอายกลุ่มหนึ่งออกมาทันที คล้ายกับว่าความอัดอั้นคับแค้นใจถูกขจัดออกไปบางส่วน ดวงวิญญาณจึงผ่องใสขึ้น

ไปหल्लीเงินย่อมจะรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ได้เช่นกัน จึงอดจะยิ้มบางๆ และนึกถึงคนผู้นั้นที่เคยปกป้องขึ้นมาไม่ได้ "ประมุขเฟิงรุ่นก่อน...จากไปโดยสิ้นเชิงแล้วหรือ"

เวลาหลายพันปี ถึงดวงวิญญาณของเฟิงอู่ชียะแข็งแกร่งเพียงไร ก็ทน

การกัดกร่อนไม่ไหวระมัง...

เมื่อมองเห็นแววรำลึกถึงและศีกาอาตุรในใบหน้าของไปหลี่อู่เงิน
โมอีเหรินก็พลันนึกถึง...

"จึงหงๆ ท่านเคยบอกว่าตระกูลไปหลี่เป็นผู้พิทักษ์ของตระกูลเฟิง"

"ใช่"

"แต่ในระหว่างศึกใหญ่เมื่อหลายพันปีก่อน ประมุขเฟิงของตระกูลเฟิง
ได้ยกเลิกภารกิจพิทักษ์รักษาของตระกูลไปหลี่ไปแล้ว"

"ใช่"

"แต่ข้าเคยได้ยินเรื่องเล่าขานว่าสาเหตุที่ตระกูลไปหลี่พิทักษ์รักษา
ตระกูลเฟิงเป็นเพราะว่า...เอ่อ...ประมุขตระกูลไปหลี่ในเวลานั้นชมชอบ
ประมุขเฟิง จึงได้อาสาพิทักษ์คนที่รัก..." ประโยคสุดท้ายเป็นการเติมเข้าไป
อย่างนั้นเอง

"...อืม มีคำกล่าวทำนองนี้อยู่จริง...หากแต่มีประโยคสุดท้ายด้วยหรือ

"เช่นนั้น..." สายตาที่มีแต่ความสงสัยถูกตรึงไปที่ไปหลี่อู่เงิน

ประมุขตระกูลในเวลานั้น ไปหลี่อู่เงิน

ประมุขเฟิงในเวลานั้น เฟิงอู่ซี

ประมุขตระกูลชมชอบประมุขเฟิง...

ภายใต้สายตา 'ใช่ท่านระมัง' ของโมอีเหริน ไปหลี่อู่เงินเข้าใจในที่สุดว่า
นางกำลังพูดเรื่องอะไร จึงเกิดอาการวิงเวียนขึ้นมาทันที

"ไม่-ใช่-อย่าง-นั้น"

แม้จะเป็นเพียงดวงวิญญาณ ก็ยังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเป็น

"ข้าเข้าใจ คงจะเล่าขานกันมาผิดๆ" โมอีเหรินพยักหน้าเอ่ย

สีหน้าที่ยิ้มแฉ่ง บนใบหน้าเขียนไว้ว่า 'ข้าเข้าใจ ท่านไม่ต้องอธิบายอะไร

ข้าเข้าใจ' นั้น 'ไม่รู้เพราะเหตุใดไปหลิ่วเงินยิ่งเห็นยิ่งมีน้ำใจ!

ทว่านางอุตส่าห์หาเหตุผลดีๆ ให้เขาแล้ว เขายังจะอธิบายอะไรได้
ไปหลิ่วเงินอีกอดคัดค้านข้อใจขึ้นมามีครั้ง

"ผู้มีอาวุโส ท่านวางใจได้ ข้ากับจิงหงไม่เข้าใจผิดแน่ เวลามานาน
ปานนี้ ทุกคนเล่าต่อๆ กันมาอย่างผิดๆ ยิ่งเล่ายิ่งเพี้ยน จนกระทั่งไม่ตรงกับ
ความเป็นจริงโดยสิ้นเชิงก็ยังมี" โมอีเหรินปลอบใจเขาว่าไม่ต้องถือสา นาง
เพียงแต่ 'ซุบซิบนิทาน' เล็กน้อยเท่านั้น

"..." นี่นับว่าได้รับคำปลอบใจแล้ว...

หากแต่ไปหลิ่วเงินไม่รู้สึกรู้ว่าได้รับการปลอบใจแม้แต่น้อย ทำอย่างไรดี
"คำสั่งเสีย" เสียงเย็นๆ ของไปหลิ่วจิงหงเอ่ยเตือน

"..."

เวลานี้ไปหลิ่วเงินนึกดีใจยิ่งที่ตนเองเป็นแค่ดวงวิญญาณ ไม่จำเป็นต้อง
ต้องหายใจ มิเช่นนั้นถูก...ชนรุ่นหลังกับว่าที่ภรรยาของชนรุ่นหลังคุณนี้ทำให้
แน่นหน้าอกรอบแล้วรอบเล่า เขาคงไม่ต้องหายใจแล้วตรงขึ้นสวรรค์ได้จริงๆ!

เพื่อเสี่ยงมิให้แม้แต่ดวงวิญญาณของตนเองยังถูก 'ทำให้โมโหตาย'
ไปหลิ่วเงินจึงวางความถือสาในใจตนเองลง ก่อนจะพูดเรื่องเป็นการเป็นงาน

"พวกเจ้ามองลงไปสิ"

ไปหลิ่วเงินโบกแขนเสื้อ เมฆหมอกขาวโพลนที่ได้ทำพวกเขา
ก็กระจายตัวออกอย่างช้าๆ

"นี่คือ..."

หลังเมฆหมอกกระจายตัวไป ที่ด้านล่างก็เห็นเป็น 'แผนที่ภูมิประเทศ
สามมิติ' แม้จะไม่ได้มีเครื่องหมายบอกชื่อเมือง แต่ภูมิประเทศตามธรรมชาติ
เช่น เทือกเขา แม่น้ำ ผืนดินกลับมีสัญญาณชัดเจน

ภูมิประเทศต่างๆ ไม่เพียงขัดแย้ง แต่ยังละเอียดมากด้วย
ไม่ว่าจะเป็นเทือกเขาที่นูนขึ้นมา แม่น้ำที่คดเคี้ยว หรือภูเขาไฟ
ภูเขาหิมะ ทะเลสาบ... เป็นต้น ไม่มีอย่างใดที่ไม่เหมือนจริง

โมอีเฮอร์นเห็นแล้วยังอดไม่ไหวต้องถอนหายใจด้วยความชื่นชม
แผนที่ที่ละเอียดถี่ถ้วนปานนี้ ต่อให้ใช้วิทยาการขั้นสูงทำออกมา
ในยุคสมัยที่นางอยู่เมื่อชาติก่อนก็คงได้ผลลัพธ์ไม่เกินนี้

แม้โลกแห่งการฝึกบำเพ็ญจะไม่เป็นวิทยาศาสตร์ แต่ก็ยิ่งใหญ่
ตามคาด!

แผนที่ส่วนนี้กว้างใหญ่มาก แต่เมื่อสายตาเลื่อนไปถึงริมขอบ กลับ
พบว่าเส้นแบ่งเขตค่อนข้างพร่ามัว เห็นได้ไม่ชัดเจน และก็มองไม่ค่อยออกว่า
นอกเส้นแบ่งเขตเป็นทะเลหรือท้องฟ้ากันแน่

ริมขอบของทั้งแผนที่เหมือนกับถูกระเบิดปรมาณู
ทว่าแผนที่นี้กลับดูคุ้นตาอยู่เล็กๆ แต่ก็มีกว่าค่อนที่ไม่คุ้นตานั้น
โมอีเฮอร์นเคยชื่อแผนที่มาดู จึงย่อมจะเคยเห็นแผนผังของดินแดน
แกรนกา มันเหมือนกับส่วนหนึ่งบนแผนที่นี้มาก

ทว่าส่วนที่ไม่เหมือนก็เป็นอัตราส่วนไม่น้อย

แล้วไหนจะมีส่วนเล็กๆ ที่ดูเหมือน...ดินแดนเทพยุทธ์

โมอีเฮอร์นยกหน้าขึ้นมองบรรพบุรุษตระกูลไปหวั่นด้วยความข้องใจ
"นี่คือ?"

"แผนที่นี้ อันที่จริงเป็นของที่อุ้มมอบให้ข้า เห็นบอกว่าเป็นแผนที่
ภูมิประเทศดินแดนในสมัยบรรพกาลซึ่งตกทอดมาตั้งแต่นั้น"

ส่วนจะเป็นของจริงหรือไม่ ไปหาลี้ๆ เงินเองก็ไม่อาจรับรองได้

เพียงแต่สิ่งที่ทำให้ประมุขของตระกูลพึงเก็บรักษาไว้ ตกทอดต่อมา

ไม่รู้เป็นเวลานานเท่าไรแล้ว แต่ยังคงรักษาไว้ในสภาพสมบูรณ์ดี ก็เห็นได้ว่า ต้องมีความเป็นมาไม่ธรรมดา

"ของของประมุขเฟิง เพราะเหตุใดถึงมอบให้ท่าน" โมอีเหรินแปลกใจ อยู่เล็กน้อย

"เพราะว่าเป็นวิธีรักษามันไว้ที่ดีที่สุดที่เหมาะสมที่สุดที่พวกข้าสองคน จะคิดออก"

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขากับเฟิงอู๋ซู่ได้พบกัน

หลายพันปีก่อน

ดินแดนเทพยุทธ์ผ่านศึกใหญ่ระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษ เฟิงจะสงบได้ไม่กี่ปี กลับมีศึกใหญ่อีกศึกปะทุขึ้นบนโลกมนุษย์

ตระกูลเฟิง ตระกูลไปหลี่ และชาวดินแดนคนอื่นๆ ต่างได้รับความเสียหายย่อยยับ

โดยเฉพาะตระกูลเฟิงกับตระกูลไปหลี่ ทั้งสองตระกูลได้รับความเสียหายหนักหนาที่สุด

ข้าตระกูลเฟิงยังประสบกับเหตุการณ์คนในทวยศ คัตรุนอกใจมีตระกูลไปหลี่ที่เป็นผู้พิทักษ์จึงบาดเจ็บล้มตายกันเป็นเบือคุดเดียวกัน เนื่องจากการปกปักรักษาคุ้มครองเผ่าตระกูลสายประมุขเฟิง

เพื่อไม่ปล่อยให้ตระกูลเฟิงแตกแยกล่มสลายต่อไป และเพื่อยุติสงครามให้เร็วที่สุด เฟิงอู๋ซู่ผู้เป็นประมุขเฟิงในเวลานั้นได้ตัดสินใจใช้การสังหารยุติการชนฆ่า

เมื่อจำนวนคนตระกูลเฟิงเหลือเพียงไม่ถึงหนึ่งในสิบของเดิม ตระกูลเฟิงก็มั่นใจว่ามีความมั่นคงปลอดภัยในที่สุด ขณะเดียวกันก็ได้ประหาร

คนทรยศทั้งทั้งหมด

ตระกูลเฟิงที่เป็นเช่นนี้แม้จะสมควรสามัคคีกันอย่างยิ่งยวด
แต่ก็ทนรับสงครามอีกครั้งหนึ่งไม่ไหว

มิหนำซ้ำยังมีเรื่องอาการบาดเจ็บบนตัวเขา...

'อู๋ซี ท่านคิดจะทำอย่างไร' ไปหลี่อู่เงินถาม

'ปิดผนึกตระกูลเฟิง หลีกเร้นจากผู้คน' นี่เป็นทางหนีที่ปลอดภัย
ที่เฟิงอู๋ซีเคยคิดไว้ขณะรู้ว่าในตระกูลมีคนทรยศ

'หลีกเร้นจากผู้คนอย่างนั้นหรือ' ไปหลี่อู่เงินเองก็คิดตามได้แล้วเช่นกัน
เวลานี้การหลีกเร้นไปเป็นวิธีการผดุงตระกูลเฟิงให้รอดปลอดภัย
ที่ดีที่สุดจริงๆ

'เช่นนั้นพวกเราไปอยู่ที่เกาะหุนด้วยกันเถิด' ไปหลี่อู่เงินเสนอ

เกาะหุนเป็นสถานที่เร้นกายของตระกูลไปหลี่ และก็เป็นสถานที่พำนัก
ในปัจจุบันของตระกูลไปหลี่เช่นกัน อยู่ห่างจากตัวดินแดนเทพยุทธ์พอสสมควร
มีมหาสมุทรเป็นปราการตามธรรมชาติ เป็นสถานที่ที่ป้องกันได้ง่าย รุกราน
ได้ยาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นสถานที่หลีกเร้นจากผู้คนที่ดีที่สุด

'ไม่ นั่นเป็นสถานที่ของตระกูลไปหลี่'

'เมื่อตระกูลไปหลี่อยู่ที่ใด ที่นั่นก็เป็นของตระกูลเฟิงเฉกเดียวกัน'
ไปหลี่อู่เงินไม่รับคำปฏิเสธ

เฟิงอู๋ซียิ้มน้อยๆ แต่กลับสายตึ้งชะ 'บัดนี้ไม่ว่าเป็นตระกูลไปหลี่หรือ
ตระกูลเฟิงก็ล้วนต้องหัดยืนด้วยลำแข้งของตนเอง'

ถ้อยคำประโยคหนึ่งนั้นกล่าวผ่านๆ แต่ก็น่าขัน

ตระกูลเฟิง ตระกูลไปหลี่ สองตระกูลใหญ่ที่แข็งแกร่งที่สุดบนดินแดน
เทพยุทธ์ บัดนี้เฟิงจะต้องหัดยืนด้วยลำแข้งของตนเอง?

ทว่าหากมิใช่เคยประสบกับความทารุณและความไร้ปราณีของสงคราม
อีกทั้งความปวดร้าวใจและการหลังเล็ดจากการถูกรุขยศ เฟิงอู๋ซี้ก็คงจะ
รู้สึกว่าย่ำแย่คำประโยคนี้น่าขันยิ่งเช่นกัน!

'หลีกเลี่ยงจากผู้คนที่เพื่อการอยู่รอด เพื่อรักษากำลังไว้ และก็เพื่อ
หยุดพักและจัดระเบียบใหม่' ให้เวลาและช่องว่างสำหรับรักษาแผลและ
ปรับสภาพจิตใจแก่เหล่าคนในตระกูลที่อ่อนล้าทั้งกายและใจ

'ไปหลีกู่เงินเจียบไปชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า 'ข้าเข้าใจความหมาย
ของท่านแล้ว'

'ยังไม่หมด...' บนมือเฟิงอู๋ซี้พลันปรากฏเปลวไฟสีทอง มันค่อยๆ วาด
เป็นเครื่องหมายแปลกประหลาด

รัศมีแสงเปลวไฟสีทองปกคลุมคนทั้งสองอย่างช้าๆ

'นับแต่บัดนี้ ตระกูลไปหลีกู่เงินแห่งเกาะหนุจะไม่ใช่ผู้อารักขาตระกูลเฟิง
อีกต่อไป'

วจาเฟิงจะเปล่งออกมาเสร็จสิ้น รัศมีแสงสีทองก็แผ่กระจายทันที!

'ไปหลีกู่เงินไม่ได้รู้สึกไม่สบายแต่อย่างใด เพียงรู้สึกได้ว่าผืนบ้นหัวใจ
คล้ายจะถูกเปิดออกแล้วสลายหายไป

ครันได้สติกลับมาก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

'อู๋ซี้!'

'อู๋เงิน ทำเช่นนี้เป็นการดีต่อทั้งตระกูลท่านและข้า'

ถึงแม้ไปหลีกู่เงินจะไม่เห็นด้วย แต่กลับมิได้เปล่งถ้อยคำคัดค้านอะไร

อีก

'ต่อให้ไม่มีคำสาบานผูกมัด ตระกูลไปหลีกู่เงินแห่งเกาะหนุก็ยังจะปกป้อง
ประมุขแห่งตระกูลเฟิงไปชั่ววันรันดร์ พร้อมทั้งจะปกป้องตระกูลเฟิงในยาม

จำเป็น

‘ไม่ว่าเป็นเฟิงอู๋ซีในยามนี้หรือประมุขเฟิงในภายภาคหน้า วาจานี้
สืบทอดไปทุกรุ่นทุกสมัยโดยเริ่มมาจากเขา

‘อู๋เจิน ขอขอบคุณท่านมาก’ พอกระจ่างในน้ำใจของเขานั่นมิใช่คำสาบาน
แต่เป็นคุณธรรมน้ำมิตรอันมีต่อมิตรสหาย เฟิงอู๋ซีก็ได้คัดค้านอีก

คนทั้งสองสบตาก็ยิ้มให้กัน

‘แค่ๆ’ ยามนี้เองเฟิงอู๋ซีพลันไอขึ้นมาเบาๆ โลหิตเจือสีดำซึมออกมา
ตรงมุมปากอย่างช้าๆ ใบหน้างามสง่าของเฟิงอู๋ซีเริ่มซีด หว่างคิ้วขมวดมุ่น

‘อู๋ซี’ ไปหลีกอู๋เจินประคองเขาไว้ สีหน้าเป็นกังวลยิ่ง

‘ไม่เป็นไร ช้ายังไหว’ เฟิงอู๋ซียกมือเช็ดคราบเลือด

‘ท่านยังไม่ได้รับการแก้พิษ จะไม่เป็นไรได้อย่างไร!’ ไปหลีกอู๋เจิน
จุนเจียวน้อยๆ

หยาดน้ำตาเทพยุทธ์ที่สมควรตาย! งูดำมังกรที่สมควรตาย!

‘ช้ายังทนไหว’ เฟิงอู๋ซียิ้มบางๆ เขาย่อมจะรู้สภาพของตนเอง แต่
ก่อนพิษจะกำเริบอย่างแท้จริงเขายังมีเวลาให้จัดการเรื่องอื่นๆ จนเรียบร้อย

‘แต่ว่าพิษนี้...’ ไปหลีกอู๋เจินคิดว่าเรื่องแก้พิษสำคัญที่สุด

เฟิงอู๋ซีตัดบทเขาอย่างสง่างาม ‘อย่าเอาแต่สนใจช้า บาดแผล
บนตัวท่านก็ยังไม่หายดี’

ไปหลีกอู๋เจินปิดปากลงแทบจะทันที

หากจะกล่าวถึงสภาพร่างกายของคนทั้งสอง นั่นก็มีเพียงประโยคเดียว
ที่บรรยายได้...‘ห้าสิบก้าวอย่าหวั่นระเอะระอ้อยก้าว’*

* สำนวนเดิมคือ ‘ห้าสิบก้าวหวั่นระเอะระอ้อยก้าว’ มาจากคัมภีร์เมิ่งจื่อ (เม่งจื่อ) กล่าวถึงทหารที่วิ่งเข้าศึกว่า
คนที่วิ่งหนีห้าสิบก้าว แต่กลับหวั่นระเอะคนที่ยืนหรือก้าวว่าช้าลาด แต่จริงแล้วต่างก็ทำคามผิดเหมือนกัน
เพียงหนักเบาไม่เท่ากันเท่านั้น

หากกล่าวว่าพิษในตัวเฟิงอู๋ซึ่งเป็นงานตึงมือ บาดแผลบนตัวไปหลี่อู๋เงิน ก็ซ้อนทับกันบาดแผลแล้วบาดแผลเล่า ไม่ได้ดีไปกว่ากัน

พลังยุทธ์สูงส่งเพียงไรก็ยังทนการเคี่ยวกรำจากการถูกพิษและได้รับ บาดเจ็บสาหัส แต่กลับไม่รักษาไม่พักฟื้นไม่ไหว!

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ไปหลี่อู๋เงินกลับฉีกยิ้มกว้าง

'หลังจัดการงานทางเกาะนุญเรียบร้อย ข้าจะมาหาท่านแล้วกัน' ต่อให้ ท้ายที่สุดแก้พิษไม่ได้ รักษาแผลไม่หายจริงๆ พวกเขาสองคนก็ยังสามารถ อยู่เป็นเพื่อนกันและกันได้

อย่างน้อยจนกระทั่งเสี้ยวเวลาก่อนจะหลับตาลง พวกเขาจะไม่เหงา

เฟิงอู๋เองก็ยิ้มแล้ว 'ข้าเข้าใจความหมายของท่าน หากแต่ไม่ได้'

'เพราะอะไร' ไปหลี่อู๋เงินถลึงตาใส่

'หลังปิดผนึกตระกูลเฟิง อยากเปิดครอบครัวออกอีกครั้งต้องผ่านไป อย่างน้อยร้อยปี ส่วนข้าก็ยังมั่งงานจำนวนหนึ่งที่ต้องจัดการ'

หากเขาไม่อาจมีชีวิตอยู่รอดจนได้เห็นประมุขตระกูลเฟิงรุ่นที่สิบ อย่างน้อยก็ต้องรักษาสิ่งที่เขาเหลือทิ้งไว้ให้ดีเพื่อมอบให้ประมุขเฟิง รุ่นถัดไป

'แต่ข้าช่วยท่านได้' ไปหลี่อู๋เงินไม่วางใจ

หยาดน้ำตาเทพยุทธ์...ไม่มียาแก้ เฟิงอู๋จะอ่อนแอลงเรื่อยๆ ทุกข์ทรมานขึ้นเรื่อยๆ และตามความเข้าใจที่เขามีต่อเฟิงอู๋ หากถึงเวลาที่ ไร้หนทางเยียวยาจริงๆ เฟิงอู๋ไม่มีทางรังไร้วางกายแน่

เฟิงอู๋ยังคงสายศีรษะ 'หากอยากช่วยข้าจริงๆ ท่านมีอีกเรื่องที่ต้องทำ'

'เรื่องอะไร'

'ข้าจำได้ว่าท่านเคยทำจี้สำหรับสืบทอดออกมาคู่หนึ่ง'

'จี้เกิ้ลเลนคู่'

'นำสิ่งนี้ฉีกไว้ด้านใน'

'นี่คือ...'

ไปหลีกผู้เงินเพียงมองเห็นลูกแก้วอันวิจิตรงดงามลูกหนึ่ง ในนั้นมีเส้นแสงหลากสีกะพริบระยิบระยับอยู่ เมื่อมองดูดีๆ ก็จะพบว่า...นี่เป็นแผนที่ภูมิประเทศเสมือนจริงขนาดจิ๋ว

'นี่คือแผนที่ค่ายกลที่ประมุขเฟิงรุ่งก่อนมอบให้ข้าเองกับมือ'

'แผนที่ค่ายกล?' ไปหลีกผู้เงินมูปากกระตุก

ลูกแก้วนี้ เส้นแสงหลากสีเหล่านี้ก็คือค่ายกล?! ขอภัยด้วยที่ข้ามองไม่ออก...

'แผนที่ค่ายกลเป็นความลับที่รู้เฉพาะประมุขเฟิงแต่ละรุ่น และก็เป็นการกิจอย่างหนึ่ง ไม่ว่าตระกูลเฟิงจะรักษามันไว้นานเพียงไร หากมีโอกาสก็ต้องมอบมันให้ถึงมือประมุขภาคผู้ฝึกตน'

'ประมุขภาคผู้ฝึกตน?'

'ท่านจำไว้ก็พอแล้ว' เฟิงอู๋ซีเองก็ได้อธิบายอะไรมา 'เดิมที่ข้าสมควรมอบมันให้ประมุขเฟิงรุ่นถัดไป แต่ด้วยสภาพการณ์ในยามนี้... ข้าไม่แน่ใจว่าตนเองจะได้เห็นประมุขเฟิงรุ่นถัดไปหรือไม่ กอปรกับตระกูลเฟิงเฟิงจะมั่นคง...'

บางทีในสายตาของคนนอก ประมุขเผ่าของตระกูลเฟิงอาจจะเป็นตัวเลือกให้ฝากฝังให้ว่วนที่ดีกว่า ทว่าคนตระกูลเฟิงที่ประสบผ่านศึกภายในมาหนหนึ่งแล้วยังอยู่มาถึงปัจจุบันนี้มีใจสมัครสมานสามัคคีและสนิทชิดซื่อ กันขึ้นกว่าเดิม

นั่นก็หมายความว่า...เป็นไปได้ที่จะเก็บความลับไม่อยู่

เมื่อความลับมิใช่ความลับอีกต่อไป ก็จะทำให้ผู้อื่นจดจำจนตาเป็นมันได้ง่ายๆ

ผลที่จะตามมาเป็นพรวนมิใช่สิ่งที่เฟิงอู่ชื้ออยากเห็น

'แผนที่ค่ายกลนี้สำคัญมาก อาจจะเกี่ยวข้องกับการดำรงคงอยู่ของโลกใบนี้ ก่อนที่จะมอบมันให้ถึงมือของเจ้าของที่แท้จริง นอกจากท่านกับข้าก็ไม่มีใครให้ผู้ใดล่วงรู้ได้อีก'

เฟิงอู่ชื้อกล่าวเสียจริงจึ่งระมัดระวัง ไปหลอ้อเงินจึงไม่ถามต่อให้มากความ เพียงแต่พยักหน้าและเอ่ยรับ 'ท่านบอกมา ข้าจะทำตาม'

เหมือนกับนับครั้งไม่ถ้วนในอดีต เฟิงอู่ชื้อบอกเช่นไร เขาก็ทำเช่นนั้น ปราศจากความเห็นเป็นอื่น

เฟิงอู่ชื้อมองดูสีหน้าเด็ดเดี่ยวหนักแน่นของเขาพลางยิ้มอย่างติดจะอ่อนนอกอ่อนใจขึ้นมาทันที 'ท่านไม่กลัวหรือไรว่าข้าจะนำอันตรายมาสู่ท่าน...'

'หากมีอันตราย เชชญหน้าก็สิ้นเรื่อง'

ความคิดของไปหลอ้อเงินมีเพียงคำว่า 'เดินหน้าอย่างหัวหาญ' ไม่มีคำว่า 'ละล้าละลัง'

คราวนี้เฟิงอู่ชื้อยิ้มออกมาอย่างแท้จริง จากนั้นก็พูดด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง 'อู่เงิน ขอขอบคุณที่ท่านอยู่เป็นเพื่อนข้ามาตลอดหลายปี' อีกฝ่ายเชื่อใจเขาปกป้องเขามาโดยตลอด

'นี่มิใช่เรื่องสมควรหรือไร ไม่ต้องขอบคุณ' คำพูดเกรงอกเกรงใจจนเกินไปของเฟิงอู่ชื้อกลายเป็นทำให้ไปหลอ้อเงินขมวดคิ้วและไม่สบายใจอยู่หน่อยๆ

'อืม' เฟิงอู่ชื้อพยักหน้า วกกลับเข้าประเด็น 'ข้ารู้ว่าจี้ก็เลินๆเป็นลึงยืนย่นสำคัญที่ท่านตั้งใจจะทิ้งไว้ให้ประมุขตระกูลไปหลอ้อ และท่านก็ตั้งใจ

จะใส่ความลับที่มีอาจแพร่พรายของตระกูลไปหลิเข้าไปด้วยจำนวนหนึ่ง
จึงได้เผื่อที่ว่างเอาไว้ ตัวของแผนที่ค่ายกลสามารถย่อส่วนลงเหลือเท่านี้ได้
และสามารถกางออกได้เช่นกัน ข้าจะทิ้งคาถาสำหรับใช้งานมันไว้ให้ท่านด้วย
สิ่งที่พวกเราต้องทำคือเปลี่ยนเงื่อนไขการเปิดผนึกจี้กลั่นคู่...

64

ถือเอาสายเลือดของไปหลือเงินและสายเลือดของประมุขเฟิงเป็นเงื่อนไขการเปิดผนึก คนทั้งสองหลอมจี้กิเลนคู่ขึ้นใหม่ พร้อมทั้งตัดสินใจไม่ทิ้งคำพูดใดๆ ไว้

'ตระกูลเฟิงปฏิบัติตามวาทะของชนรุ่นก่อนเสมอมา พิทักษ์สิ่งที่เฟิงพิทักษ์ ไม่เป็นอริกับผู้ใด ผลคือ...' กลับเกิดทั้งศึกในศึกนอก คนตระกูลเฟิงเหลือไม่ถึงหนึ่งในสิบ

'ดังนั้นการใส่แผนที่ค่ายกลไว้ในจี้กิเลนคู่จึงเพื่อรับรองว่าจะไม่สูญหาย ส่วนประมุขเฟิงรุ่นถัดไปจะปรากฏขึ้นหรือไม่ก็ให้สวรรค์ลิขิตแล้วกัน!'

นี่เป็นคำพูดสุดท้ายของเฟิงอู่ซี

เพราะฉะนั้นประมุขเกาะหนูทุกรุ่นจึงล้วนใช้จี้กิเลนคู่เป็นสิ่งสืบทอด พร้อมทั้งยังยึดถือการรับช่วงต่อเป็นสืบนั่นฐานะของประมุขเกาะหนู

โดยที่ไม่รู้เลยว่าในจี้มีอีกโลกหนึ่ง มีความลับหนึ่งซ่อนอยู่ ซ้ำยังมี...
ดวงวิญญาณหนึ่งซ่อนอยู่ด้วย

ไปหลี่อู่เงินเล่าจบ สองคนหนึ่งสัตว์ในที่นี่ก็ต่างเสียบกริบ

โมอีเหรินเคยพบเฟิงอู่ซี เคยเห็นดวงวิญญาณของเขา เทียบกับ
ไปหลี่อู่เงินแล้วฝ่ายแรกดูอ่อนแอซีดเผือดยิ่งกว่า รูปร่างก็มีได้แข็งแรง
เท่านี้ แต่กลับมิได้ลดทอนบุคลิกลักษณะอันสูงศักดิ์สง่างามของเขาลง
แม้แต่นิดเดียว

นางสามารถคิดภาพได้ว่าบรรพบุรุษผู้มีความรับผิดชอบเปี่ยมล้น
ท่านนั้นต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่สนใจมากเพียงไร ถึงได้นำภารกิจ
ที่มีเพียงประมุขเฟิงแต่ละรุ่นที่ล่วงรู้ได้มาให้อ่านผู้อื่น

"อย่าเศร้าใจไป"

ถึงแม้เรื่องที่บรรพบุรุษเล่ามาจะชวนให้คนตกตะลึง แต่เมื่อสังเกตเห็นว่า
คู่หมั้นมีอาการเซื่องซึม ไปหลี่จิ้งหงก็ยังคงโอบนางไว้พาลงกล่าวปลอบใจ
ทันที

"มิใช่เศร้าใจ เพียงแต่สะเทือนใจอยู่เล็กน้อยเท่านั้น" โมอีเหรินสายหน้า
เอ่ย

หลายพันปีก่อนเฟิงอู่ซีกับไปหลี่อู่เงินเองก็เป็นบุคคลที่เก่งกล้าสามารถ
มากเช่นกันกระมัง

เนื่องจากสงคราม เนื่องจากความโลภและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์
ยังผลให้บุคคลเช่นสองท่านนี้ไม่อยู่บนโลกในปัจจุบัน เหลือทิ้งไว้เพียง
ดวงวิญญาณสองดวง

ดวงวิญญาณของไปหลี่อู่เงินยังนับว่าแข็งแรง ทว่าเฟิงอู่ซี...ละทิ้งชีวิต
แยกดวงวิญญาณออกมา เมื่อดวงวิญญาณสูญสลายไปก็เท่ากับแตกดับ

ทั้งกายหยาบกายละเอียด เท่ากับไม่มีแม้แต่โอกาสจะไปเกิดใหม่ เป็น
ความศรัทธาเช่นไรที่ทำให้คนทั้งสองเลือกทำเช่นนี้

"พวกเขาคือพวกเขา พวกเราคือพวกเรา ไม่ต้องคิดให้มากมาย"
ไปหลี่จิ้งหิงโอบนางไว้พลางลูบหลังนางเบาๆ

"อืม" โมอีเหรินแอบอิงในอ้อมแขนเขา

ไปหลี่จิ้งหิงมองดูทั้งสองคน นี่เขา...ถูกละเลยอีกแล้วกระมัง ทั้งสอง
พลอดรักกันเยี่ยงนี้ต่อหน้าต่อตาบรรพบุรุษตนเอง ไม่รู้สึกระดากอาย
แม้แต่บ่อยเลยหรือ

อีกอย่างลีมการมีอยู่ของบรรพบุรุษตนเองไปอย่างง่ายดายเพียงนี้
ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการไม่เคารพกันเลยสักนิดหรือไร

ความไม่พอใจพรรคนี้ทำให้ความรำลึกถึงและโศกอาดูรยามไปหลี่จิ้งหิง
นึกถึงเพิงอู๋ที่หายวับไปเกลี้ยงในชั่วพริบตา!

"พวกเจ้าสองคน...ไม่มีเรื่องอื่นอยากพูด?" หรือไม่กี่ให้การตอบสนอง
อะไรสักหน่อย

"ต้องพูดอะไรหรือ" โมอีเหรินทำหน้างุนงง

"..." หรือว่านี่ก็คือช่องว่างระหว่างวัย

เรื่องที่เขากับเพิงอู๋ที่เห็นว่าสำคัญยิ่ง ในสายตาสองคนนี้ก็กลับเห็นเป็น...
การฟุ้งนิทาน?

ทั้งดวงวิญญาณของไปหลี่จิ้งหิงรู้สึกรู้ว่าแย่แล้ว ร่างทั้งร่างชวนเซ
แทบทรุด

พอเห็นบรรพบุรุษของไปหลี่จิ้งหิงมีสีหน้าเหมือนได้รับความกระทบ
กระเทือนใจ โมอีเหรินก็ชักจะร้อนตัวขึ้นมา จึงลอบเหลือบมองไปหลี่จิ้งหิง
ปราดหนึ่ง

ผลคือไปหลีกหนีเพียงแต่มองนางอย่างให้ท้าย ประหนึ่งว่านางทำอะไร
ก็ไม่ผิด เขาจะอยู่ข้างนางเสมอ

โมอีเหรินหายร้อนตัวในทันใด ช้ำยังซุกใช้ไปหลีกหนีอย่างมีความสุข
"ประมุขเฟื่องรุ่งก่อนเป็นคนที่สง่างามยิ่ง มีความรับผิดชอบยิ่ง ดูดียิ่งเสียวละ"
ประมุขเฟื่องรุ่งก่อน?

ห้าวพวงคั่นตึงดูความสนใจของไปหลีกหนีเงินในทันที เขาหายเจ็บใจ
เป็นปลิดทิ้ง ชักถามทันควันว่า "เจ้าเคยพบอู๋ซี?"

"เคยพบ" โมอีเหรินพยักหน้า

"ตอนนี้เขา...เขายังอยู่หรือไม่" เสียงพูดของไปหลีกหนีเงินสั่นเครือขึ้นมา
โดยไม่รู้ตัว

ภาพจากสุดท้ายเมื่อหลายพันปีก่อนนั้น

สหายร่วมเป็นร่วมตายเพียงหนึ่งเดียวในชีวิต

เดิมทีนึกว่าจะไม่มีโอกาสได้พบกันอีกแล้ว

มิใช่อยู่นานกันคนละฟากฟ้า มิใช่พราจากกันด้วยความ
ความตาย แต่เป็นเพราะแม้แต่วิญญานก็ไม่อาจประสบพบพานกันได้อีก
อย่างแท้จริง สิ่งเดียวที่เหลือไว้มีเพียงความคิดถึงมิเสื่อมคลาย

บัดนี้กลับพลันได้ยืนข่าวคราวของอีกฝ่าย!

ถึงแม้จะผ่านความตายมาหลายพันปีจนอารมณ์ความรู้สึก
ที่แท้จริงที่มีมากเกินไปถูกทิ้งไปนานแล้ว ไปหลีกหนีเงินก็ยังไมอาจระงับ
ความตื่นเต้นได้

"เขา..." โมอีเหรินคิดเล็กน้อย ก่อนย้อนถาม "ผู้มีอาวุโส เหตุใดท่านถึง
ตัดสินใจรั้งอยู่ต่อในรูปแบบของดวงวิญญาน"

หากในขณะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต พวกเขาจากไปโดยไม่ผินผอง

เช่นนั้นก็น่าจะไปเกิดใหม่นานแล้วกระมัง หากโชคดียังอาจจะรักษาความทรงจำในชาติปัจจุบันไว้ได้เล็กน้อย...

"เป็นเพราะ...อู๋ซีห้วงตระกูลเฟิง เขาเคยบอกว่าถ้าแก้พิษไม่สำเร็จ เขาจะละทิ้งร่างกาย แยกดวงวิญญาณออกมาพิทักษ์รักษาตระกูลเฟิงต่อตราบเสี้ยวเวลาสุดท้าย"

ส่วนเขาก็เลือกทำเช่นเดียวกันเพื่อเฟิงอู๋ซี...

พอนึกถึงเฟิงอู๋ซี ไปหลี่อู๋เจินก็ทั้งอ่อนอกอ่อนใจ ทั้งอยากถอนหายใจ เป็นดั่งที่ไม่อี่เหรินพูด เฟิงอู๋ซีมีความรับผิดชอบสูงเกินไป เห็นตระกูลเฟิงสำคัญเกินไป ภายใต้อณัติการณเช่นขณะนั้น ถึงจะต้องใช้พลังเฮือกสุดท้ายของตนเองจนหมดสิ้น เขาก็ยังจะเฝ้าพิทักษ์ตระกูลเฟิงไม่จากไปทีใด

แต่หากสลบที่กัน ไปหลี่อู๋เจินเองก็คงจะเลือกทำเช่นเดียวกัน

"ขณะข้าได้พบประมุขเฟิงรุ่นก่อน ดวงวิญญาณของเขาอ่อนแอกว่าท่านมาก หากปล่อยไว้เช่นนั้นต่อไป อีกไม่นานเขาก็คงวิญญาณแตกसान" ไม่อี่เหรินกล่าวเบาๆ

"อู๋ซี!" ไปหลี่อู๋เจินกำหัดแน่น "แล้วอย่างไรต่อ"

"ต่อมาข้าค้นพบไม้เลี้ยงวิญญาณท่อนหนึ่งข้างในกองของสะสมของประมุขเฟิงรุ่นก่อน จึงให้เขาย้ายดวงวิญญาณมาหล่อเลี้ยงไว้บนไม้นั้น"

เช่นนั้นเฟิงอู๋ซีก็จะไม่ถึงขั้นวิญญาณแตกसानไปจริง ๆ

ส่วนเรื่องที่ไม้เลี้ยงวิญญาณซึ่งมีความสำคัญปานนั้นกลับถูกเห็นเป็นของจิปาละไม่รู้ชื่อจนตกอยู่ในสภาพจะถูกทิ้งไม่ทิ้งแหล่ง ขอไม่เอ่ยถึงแล้วกัน จะดีจะชั่วก็ต้องเหลือภาพลักษณ์ปริชาสามารถไว้ให้ประมุขเฟิงรุ่นก่อนผู้ซึ่งสูงศักดิ์สง่างามและเป็นที่เคารพนับถือของผู้ทุกคนสักหน่อย

"ไม่เลี้ยงวิญญาณอยู่ที่ใด" ไปหลีกู๋เงินตามทันควัน

โมอีเหรินนึกคิด ท่อนไม้แห้งสีดำที่ดูเหมือนถูกเผาจนเกรียมท่อนหนึ่ง
ก็ปรากฏขึ้นบนมือนาง

"นี่ก็คือไม่เลี้ยงวิญญาณ"

เงาร่างไปหลีกู๋เงินขยับ ชั่วพริบตาถัดมาก็ปรากฏตัวตรงหน้า
พวกโมอีเหริน ยื่นมือมาทำท่าจะหยิบ...

โมอีเหรินขยับหลบทันที "ไม่เลี้ยงวิญญาณมีผลกระทบพิเศษต่อ
ดวงวิญญาณ ผู้มีอาวุธก็เป็นดวงวิญญาณ อย่าแตะต้องตามใจชอบ
จะดีกว่า"

สามารถหล่อเลี้ยงได้ก็สามารถพิชิตได้เช่นกัน

ไม่เลี้ยงวิญญาณท่อนนี้เป็นของเพิงอู๋ซีแล้ว หากสัมผัสถูกกลืนอายุ
ของดวงวิญญาณไปหลีกู๋เงินอีกจะไม่ดีต่อทั้งสอง

ไปหลีกู๋เงินได้ยินดังนั้นก็รีบหดมือกลับไป ใจเย็นลงได้เล็กน้อย
"ข้าพบอู๋ซีได้หรือไม่"

หากนางไม่บอก เขาก็คงเห็นไม้ดำท่อนนั้นเป็นเพียงไม้แห้ง ไม่รู้
โดยสิ้นเชิงว่าเป็นไม้เลี้ยงวิญญาณ ในเมื่อนางรู้จักมันก็น่าจะใช้มันเป็น
กระมัง

โมอีเหรินคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนจะพยักหน้า "ได้ ทว่าท่านบอก 'คำสั่งเสีย'
ของท่านมาให้จบก่อนดีหรือไม่"

ไปหลีกู๋เงินพูดกับไปหลีกู๋เงินทันที "นำสิ่งนี้มอบให้ประมุขภาคีผู้ฝึกตน
นอกจากนี้ในजूมีเคล็ดวิชาที่เหล่าบรรพชนของตระกูลไปหลีกู๋เงินเฝ้าเก็บอยู่
จำนวนหนึ่ง ในนั้นยังมีคาถาหลอมขึ้นรูปอยู่ส่วนหนึ่งด้วย เจ้าลองดูได้"

เมื่อพูดจบเขาก็หันมาหาโมอีเหริน เป็นเชิงว่า 'คำสั่งเสียเสร็จแล้ว'

รีบเรียกเฟิงอู่ชื่อออกมาเร็วเข้า'

เมื่อเอิ่เหรินสิ้นคำจะกล่าว ท่านบรรพบุรุษผู้สูงส่งจู่ๆ ก็กลายเป็นเด็กน้อย
เอาแต่ใจขึ้นมา นางควรทำอย่างไรดี

ไปหลี่จิงหิงจึงคว้าไม้เลี้ยงวิญญาณไปถือไว้

"อธิบายให้ชัด" สามคำนี้ เป็นสามคำที่เย็นยะเยือกยิ่ง

ไปหลี่จู่เงินรู้สึกว่าชนรุ่นหลังผู้นี้ของตนเองรับมื๋อยากกว่าแม่นางน้อย
เสียอีก

ก็ได้ รับมื๋อยากอย่างไรก็ดีกว่าชื่อบื้อ รู้จักแต่ทำตามคำสั่ง ยิ่งกว่านั้น
ชนรุ่นหลังผู้นี้ก็มีคุณสมบัติเป็นเลิศ บนร่างมีกลิ่นอาย...ที่ชวนให้ดวงวิญญาณ
ของเขาคร่ำมเกรง

ชนรุ่นหลังดูเหมือนาค่อกทั้งร้ายกาจย่อมเป็นเรื่องดี ไปหลี่จู่เงิน
ปลอบใจตนเอง

"เรื่องแผนที่ค่ายกลข้ารู้ไม่มาก คำไหว้วานของอู่ชื่อคือต้องมอบมันให้
ประมุขภาคิผู้ฝึกตน"

พอกล่าวถึงตรงนี้ น้ำเสียงไปหลี่จู่เงินก็ชะงักไป ก่อนจะกล่าวต่ออีกว่า
"ที่แรกข้ายังไม่ค่อยรู้ว่า 'ภาคิผู้ฝึกตน' คืออะไร บัดนี้ข้าพอจะรู้แล้ว"

ภาคิผู้ฝึกตนดำรงอยู่มาตั้งแต่แรก เพียงแต่มีใช้ห้าตระกูลใหญ่

ไปหลี่จู่เงินไม่รู้และก็ไม่อยากรู้ว่าเพราะเหตุใดประมุขเฟิงทุกรุ่น
ต้องเฝ้าพิทักษ์ของเยี่ยงนี้ไว้ แค่ว่าเป็นเรื่องที่เฟิงอู่ชื่อฝึกฝั้งเขา และเขา
มิได้ทำให้อีกฝ่ายผิดหวัง เท่านั้นก็ใช้ได้แล้ว

ส่วนเรื่องว่าแผนที่ค่ายกลสำคัญมากเพียงไร เหตุใดถึงสำคัญปานนั้น
เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่ประมุขหวงกับชนรุ่นหลังของเขาควรให้ความสนใจ
แทนแล้ว

ยามนี้เขาเป็นบรรพบุรุษที่เหลือเพียงดวงวิญญาณ ไม่มีสิ่งใดสามารถช่วยเหลือได้จริงๆ

ไปหลี่อู่เจินนำม้วนไผ่หยกม้วนหนึ่งออกมาส่งไปตรงหน้าโมอีเหริน

"นี่คือวิชาควบคุมแผนที่ค่ายกล"

เดิมทีเรื่องนี้ควรมอบหมายต่อชนรุ่นหลังของเขา แล้วฝ่ายหลังอาจจะส่งต่อคืนตระกูลเฟิง ทว่าบัดนี้ประมุขหลวงอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว จึงย่อมต้องมอบให้นางโดยตรง

โมอีเหรินมองม้วนไผ่หยก ก่อนมองแผนที่ภูมิประเทศที่ด้านหลัง อ้อไม่สิ แผนที่ค่ายกลต่างหาก สูดหายใจมองไปยังไปหลี่จิงหง สีหน้าเจ็บใจอยู่เล็กน้อย

ไปหลี่จิงหงตะคี่ระชนาง แสดงการปลอบใจ

โมอีเหรินจึงค่อยหันไปหาไปหลี่อู่เจิน ไม่มองม้วนไผ่หยก แต่ยื่นมือไปหาเขา "คำตอบแทน"

"หา?"

"ที่ส่งของแทนท่าน" นางชี้แผนที่ค่ายกล "การให้คนช่วยทำธุระให้ท่านไม่ต้องให้คำตอบแทนหรือเจ้าคะ" เรื่องเอาวัดเอาเปรียบเรื่องนี้ ท่านที่เป็นถึงบรรพบุรุษทำออกมาได้ลงคอจริงหรือ

ไปหลี่อู่เจินปากอ้าตาค้าง "แผนที่ค่ายกลนี้...ก็เป็นสิ่งที่ประมุขหลวงพึงดูแลรักษา..."

เหตุไฉนนำของที่ผู้อื่นฝากให้ดูแลมอบกลับคืนไปยังจะต้องให้คำตอบแทนอีก!

"หากแต่ผู้ที่มอบมันให้ข้าคือท่าน" โมอีเหรินกล่าวอย่างอ่อนหวานยิ่ง

"..." ถึงแม้จะเป็นดวงวิญญาณ แต่ก็ยังมีความรู้สึกชนลูกชนพอง

อยู่ราไร เขาถูกผู้น้อยที่เป็นแม่นางน้อยผู้หนึ่งทำให้ฉวยเข้าแล้ว!

ไปหลี่อู่เงินเชื่อว่าตนเองมิได้ชี้ขาดตาขาวปานนั้น หากแต่
คำตอบแทน...

"ท่านแม่ นี่..." หัวงูสี่เขี้ยวหัวหนึ่งขยับเข้าหา

เสี่ยวทวนที่ได้โอกาสร่วมบทสนทนาในที่สุดใช้ดวงตาโตสีดำวาวคู่นั้น
ของมันเป็นมองไปหลี่อู่เงินเป็นครั้งก่อนวัน เรียก 'ดวงวิญญาณ' หรือเรียก 'ผี'
ก็ดูเหมือนจะไม่ใคร่มีมารยาท เช่นนั้นจะเรียกอะไรดีเล่า

เสี่ยวทวนคิดอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายก็ไม่ว่าจริง ๆ ว่าควรให้คำจำกัดความ...
สิ่งที่ไม่ใช่คนแล้ว แต่กลับมีลักษณะเหมือนคนนี้อย่างไร จึงจะไปเสียเลย

"เขายังมีของมอบให้ท่านได้อยู่อีกหรือ"

"อืม...ดูท่าทางจะไม่มีจริง ๆ ด้วย"

ดวงวิญญาณไม่มีที่ใดให้ซ่อนของ นอกจากชุดตัวยาวเรียบๆ ตัวหนึ่ง
ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดโดยสิ้นเชิง

"เช่นนั้น...ยังจะช่วยเขาหรือไม่" เสี่ยวทวนถาม

พอไม่มีคำตอบแทน อย่างไรก็ตามรู้สึกเสียเปรียบตึงๆ...

ไม่เอีหรินเลื่อนสายตาไปที่ไปหลี่จิงหงอย่างปราศจากความลังเลทันที
บรรพบุรุษของไปหลี่จิงหง จะช่วยหรือไม่ ให้เขาตัดสินใจเองดีที่สุด

"เคล็ดวิชา...เหตุใดไม่ทิ้งไว้บนเกาะหนู" ไปหลี่จิงหงถาม หากเป็น
เคล็ดวิชาของตระกูลไปหลี่ ใส่ไว้ในจี้ก็เลินครู่ก็อาจจะไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน
ไปชั่ววันวันดร ไม่มีใครศึกษา ต่อให้เคล็ดวิชาดีเพียงไรก็ไร้ความหมาย

"ใส่ไว้ในนี้ทำให้ขาดการสืบทอดจริงๆ แต่ถึงจะไม่ใช่ไว้ในนี้ เคล็ดวิชา
เหล่านี้ก็ขาดการสืบทอดอยู่ดี" ไปหลี่อู่เงินมองชนรุ่นหลังของตนเองพลาง
ยิ้มน้อยๆ

"เคล็ดวิชาที่ใส่ไว้ในนี้เป็นสิ่งที่เหล่าบรรพชนตระกูลไปหลี่ส่งสมมา ทว่าตั้งแต่สมัยบรรพชนหลายรุ่นก่อนหน้าข้าก็ได้ค้นพบแล้วว่าเคล็ดวิชา หรือคาถาเหล่านี้ไม่มีหนทางฝึกได้ และก็ไม่มีใครที่ฝึกเป็น

แม้เหล่าบรรพชนจะผิดหวังยิ่ง แต่ก็มิได้ท้อใจ ดังนั้นต่อมาจึงมีคน เริ่มปรับปรุงเคล็ดวิชาให้ดีขึ้น ทำให้เคล็ดวิชาเหมาะที่จะให้บุตรหลาน ตระกูลไปหลี่ฝึกยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ส่วนพวกที่ไร้หนทางจะฝึกได้เหล่านี้ จะอย่างไรก็มาจากเลือดเนื้อ แรงใจของเหล่าบรรพชน จึงได้ค่อยๆ สะสมไว้ แล้ววนรูกษ์สืบต่อมาในฐานะ ส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ตระกูลไปหลี่"

บัดนี้มอบให้ไปหลี่จิ้งหงก็นับเป็นการสืบทอดประเภทหนึ่ง

ถือว่าเป็นของที่ระลึก ส่งต่อให้ตระกูลไปหลี่รุ่นถัดไปด้วยมือของ ไปหลี่จิ้งหง

แม้ไม่รู้ว่าจะสามารถสืบทอดไปได้กี่รุ่น แต่อย่างน้อยของเหล่านี้ก็จะ ไม่สาบสูญไปในมือเขา

ไปหลี่จิ้งหงพยักหน้า เข้าใจความหมายของเขา ทว่าคำพูดถัดมา... "ของเหล่านี้ก็ให้อีเหรินดูด้วย ถือเป็นคำตอบแทน"

"..." มีชนรุ่นหลังที่เห็นดีกว่าได้ถึงเพียงนี้ด้วยหรือ

แม้ว่าเหล่านี้จะฝึกไม่ได้ แต่ก็ล้วนเป็นความรู้ที่ส่งสมมาอย่างลึกซึ้ง ยาวนานของตระกูลไปหลี่ ให้คนนอกดูง่าย ๆ เยี่ยงนี้ใช้ได้หรือไร ต่อให้เป็น ว่าที่ภรรยาที่จะแต่งงานเข้ามา ก็ยังต้องพิจารณาให้ดีถ้วน!

"คิดได้แล้วหรือยังขอรับ" ในใจไปหลี่อุ้งเงินยังพรั่นสวดไม่ทันเสร็จ เสียงเยียบเย็นของไปหลี่จิ้งหงก็ดังมาอีก

ไม่ต้องทำความเข้าใจมากมาย ไปหลี่อุ้งเงินก็เข้าใจความหมายของ

ชนรุ่นหลังได้

หากไม่ให้ดู อีกฝ่ายก็จะทิ้งทุกอย่างแล้วจากไป ส่วนบรรพบุรุษ
เช่นเขานั้น...อีกฝ่ายก็จะทำเป็นว่าไม่เคยได้พบเจอ

มีบุตร-หลานที่-ออกตัณญ์-ถึง-เพียง-นี้-ด้วย-หรือ!

ทว่าแม่นางน้อยผู้นั้นเองก็ดันเป็นผู้ที่เธอจะต้องไม่ได้

ประมุขห้วงรุ่นที่สิบ ทั้งยังมีสัตว์เทพเสียวทนต์ที่ถูกเลี้ยงดูโดยฟ้าดิน
ติดตาม ต่อให้อายุยังน้อย ก็ต่อแยะด้วยไม่ง่ายเช่นกัน

แต่จะตอบตกลงไปทั้งอย่างนี้ก็ดูจะเสียเปรียบยิ่ง

เมื่อคิดแล้วไปหลอ่เงินก็ตัดสินใจ

"ทั้งไม่เลี้ยงวิญญาณไว้ที่นี่ แล้วของพวกนั้นนางก็ดูได้"

ไปหลอ่เงินส่งไม้เลี้ยงวิญญาณคืนโมอีเหริน ก่อนโมอีเหรินจะตอบ
กลับมาด้วยรอยยิ้มหวานเยิ้ม

"ข้าขอพิจารณาสักหน่อย"

พิจารณา?!

หากเมื่อก่อนมีใครกล้าพูดเยี่ยงนี้ต่อหน้าเธอ ไปหลอ่เงินคงได้
ตัวติดตาเข้าใส่แล้ว

บัดนี้...เห็นแก่เฟิงอู่ซี ฟิงต้องใจกว้างกับชนรุ่นหลังของอีกฝ่าย
สักหน่อย

ไปหลอ่เงินจึงรอคอย

หยิบไม้เลี้ยงวิญญาณมา บอกว่าพิจารณา แต่อันที่จริงญาณวิเศษ
โมอีเหรินทำการบอกเรื่องของไปหลอ่เงินให้เฟิงอู่ซีทราบผ่านไม้เลี้ยงวิญญาณ
จะพบไปหลอ่เงินหรือไม่ ให้ผู้มีอาวุโสอู่ซีตัดสินใจเอง

คำตอบที่ได้คือ...เฟิงอู่ซีเองก็คิดถึงสหายร่วมรบ สหายสนิทที่สุด

ท่านนี่ของเขาเช่นกัน

เป็นดวงวิญญาณที่อยู่เพียงลำพังมาหลายพันปีดูเดียวกัน พวกเขาไม่ได้ถูกความโดดเดี่ยวเดียวดายโจมตีจนพังทลาย มิได้ถูกความเหงาบีบให้พ้นเพื่อน กลับคงนิสัยใจคอที่บริสุทธิ์แท้จริงที่สุดขณะมีชีวิตอยู่บนโลกไว้ได้ จำต้องกล่าวว่าสองท่านนี้มีจิตแน่วแน่ง ไม่สั่นคลอนง่าย ๆ

เพราะพูดแล้วต้องทำให้ได้ตามที่พูด อาจเป็นเพราะนิสัยเช่นนี้ถึงได้ทำให้คนทั้งสองตัดสินใจสละพลังยุทธ์ แยกดวงวิญญาณออกมาในขณะที่ใกล้จะจบชีวิตลง

ปณิธานเช่นนี้ ไม่อ้อเหรินเลื่อมใสยิ่ง

การปล่อยให้สหายสนิททั้งสองได้พบกันอีกครั้งหลังแยกจากกันไปนาน ได้มาอยู่เป็นเพื่อนกัน อันที่จริงเป็นเรื่องที่โม้อีเหรินยินดียิ่งที่จะช่วยผลักดัน

ทว่าก่อนหน้านี้ต้องทำการรักษาความปลอดภัยให้บรรพบุรุษของนาง อีกสักหน่อย

โม้อีเหรินถือไม้เลี้ยงวิญญาณไว้ ยกนิ้วชี้และนิ้วกลางข้างขวาขึ้นมา โบกสะบัดกลางอากาศคล้ายกำลังเขียนหรือวาดบางอย่าง

เห็นเพียงรัศมีแสงสีม่วงหลายสายลากขึ้นลงตามนิ้วมือโม้อีเหริน หลายจุดเชื่อมเป็นเส้น หลายเส้นเชื่อมกันเป็นรูปทรงแปลกจำเพาะ ก่อนที่รูปทรงนั้นจะฝังเข้าไปกลางไม้เลี้ยงวิญญาณ

ไม้เลี้ยงวิญญาณสีดำแห่งเดียวเปล่งแสงขึ้นมาในทันที จากนั้นก็กลับสู่สภาพดำเมี่ยมแห่งเดียวตามเดิม

ต่อมาโม้อีเหรินก็ใช้ญาณวิเศษนำวัตถุดิบหลอมประดิษฐ์สิบกว่าอย่าง ซึ่งรวมถึงพวกทอง หิน ดิน อีกทั้งวัสดุที่เปื้อนเลือดเงินและเปื้อนสิ่งหึงไม่ค่อยรู้จัก ออกมาจากในแหวนพู่สวรรค์

จากนั้นค่อยปล่อยเปลวเพลิงสีม่วงออกมาเผาวัตถุดิบหลอมประดิษฐ์
ทั้งหมด

ไปหลี่อู่เงินเห็นแล้วก็หวัดจะหยุดหายใจ

นี่คือกำลัง...หลอมประดิษฐ์อย่างนั้นหรือ

เวลาหลอมประดิษฐ์ต้องหลอมเหลววัตถุดิบเป็นอันดับแรก แต่นั่น
ก็ต้องหลอมไปที่ละอย่าง มีใครโยนโครมเข้าไปเผาทั้งหมดในคราวเดียว
เช่นนี้บ้าง

"ไปหลี่จิงหง นางทำเช่นนี้...เจ้าไม่รู้สิที่ว่าแปลกเลยสักนิด?" ไปหลี่อู่เงิน
ทนไม่ไหวแล้วจริงๆ

หากโมอีเหรินเป็นบุตรหลานรุ่นหลังของเขา เขาอาจจะได้ตำคนเปิดเบิง

"นางมีความสุขก็พอแล้ว"

"..." เอ่อ...กู"ไม่กลับแล้ว"

ระหว่างที่ทั้งสองพูดคุยกันไม่กี่คำนี้เองโมอีเหรินก็หลอมเหลววัตถุดิบ
เสร็จสิ้นแล้ว สุดท้ายก็ใส่ 'ดิน' ที่นำมาจากในพลับพลาเข้าไป จากนั้นก็
ปั้นขึ้นรูป

หลังเป็นรูปเป็นร่าง โมอีเหรินก็สลักรูปทรงลงไปหลายรูป ก่อนจะ
เก็บเปลวเพลิงกลับคืน

เมื่อเปลวเพลิงสีม่วงหายไปแล้ว ฐานรองสี่เหลี่ยมอ่อนก็สำเร็จเป็นรูป
เป็นร่าง

โมอีเหรินวางไม้เลี้ยววิญญูณลงไป

อืม ยึดได้พอดีพอดี

ไปหลี่อู่เงินมองดูภาพนี้ หากไม่รู้นั่นคือไม้เลี้ยววิญญูณ นี่ก็คง
ดูเหมือนกับบนฐานรองลี้ค่าซึ่งทำมาจากหยกมี...ถ่านไม้ท่อนหนึ่งวางอยู่

อย่างแน่นอน

ความรู้สึกด้านสายตาศพศพนี้จะมากเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่

ไปหลั่เงินยังไม่ทันแสดงความรู้สึกนึกคิด ยังไม่ทันถามด้วยว่า
วิธีการหลอมประดิษฐ์นี้ มีจุดใดพิเศษ ความสนใจก็ถูกเงาร่างที่ปรากฏขึ้น
จากไม้เลื่อยวิญญาณดึงดูดไปแล้ว

เงาร่างนั้นมีเค้าโครงที่คุ้นตา ทั้งสง่างาม ทั้งสูงศักดิ์ สีนํ้าท่าที่สุขุม
เยือกเย็นเป็นอิสระ...

ไม้เลื่อยวิญญาณและฐานรองที่ด้านล่างขยายใหญ่ขึ้นตามรูปร่าง
ของเขา ประหนึ่งเป็นเก้าอี้ให้เขานั่งตามสบาย

จากนั้นก็เป็นการทักทายพร้อมกับสีนํ้าอมยิ้ม...

"อุ้งเงิน ไม่ได้พบกันเสียนาน"

"อุ้ง..."

แวบแรกที่เห็นสหายสนิท ไปหลั่เงินให้รู้สึกอารมณ์พลุ่งพล่านยิ่ง
เขาคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าพวกเขาจะสามารถพบกันอีกครั้งได้

ในสายตาดวงวิญญาณทั้งสองล้วนเหลือเฟือเพียงฝ่ายตรงข้ามในทันที
คราวนี้ฝ่ายที่ถูกละเลยจึงเปลี่ยนเป็นไปหลั่เงินหงและโมอีเหรินแทน
ทว่าไม่เป็นไร พวกเขาจัดการตนเองได้

โมอีเหรินหยิบม้วนแผ่นหยกสลักคาถามาอ่านจนจบในเวลาเพียงไม่นาน
จากนั้นก็ร้ายคาถาออกมา แผ่นที่ค่ายกลที่เดิมที่ใหญ่โตมโหฬารหดตัวลง
เป็นลูกแก้วเล็กๆ ลูกหนึ่งในชั่วพริบตา ก่อนจะมาอยู่บนมือของนาง

ในเวลาเดียวกันไปหลั่เงินหงก็ย้ายของสะสมของไปหลั่เงินเข้าไปไว้ใน
พื้นที่พิเศษของตนเอง

แม้ทั้งคู่จะรวมเป็นหนึ่งเดียว แต่ที่ว่างด้านในกับพื้นที่พิเศษก็ยังคง

แตกต่างกัน

หนึ่งคือที่ว่างที่ดวงวิญญาณของพวกเขายืนอยู่ในขณะนี้ ด้วยการเชื่อมโยงของจิตวิญญาณ ไปหาลี้จิงหิงจึงได้เข้าใจว่าที่ว่างในขณะนี้เป็นที่ว่างพิเศษที่สามารถหล่อเลี้ยงดวงวิญญาณได้

ตอนที่หลอมทำจี้คู่ พวกเขาจะต้องเสริมความแข็งแกร่งให้กับส่วนนี้เป็นพิเศษอย่างแน่นอน

ด้วยเพราะมีประโยชน์อยู่ ถึงแม้จะผ่านไปหลายพันปี ดวงวิญญาณของไป๋หลี่อู่เงินก็ยังแข็งแรงดังเดิม ไม่เหมือนกับเฟิงอู่ซีที่มีแต่เสียพลังไปโดยไม่ได้รับการหล่อเลี้ยง ทำให้ดวงวิญญาณอ่อนแอลงทุกที

อีกหนึ่งก็คือแหวนซึ่งเป็นแหวนกิเลนตัวเมียสีม่วง พื้นที่พิเศษที่ไป๋หลี่จิงหิงใช้งานอยู่แต่เดิม

สิ่งของที่ต้องการหยิบใช้ได้ทุกเวลาอย่าลืมใส่ไว้ในแหวนกิเลนตัวเมียสีม่วง

ไป๋หลี่จิงหิงย้ายบรรดาของสะสมของไป๋หลี่อู่เงินมาไว้ในนี้ทั้งหมด ก็เพื่อสะดวกเวลาโมอีเหรินอยากอ่านม้วนไผ่หยกหรือตำราเหล่านั้น เขาจะได้หยิบออกมาได้ทุกเมื่อ

เก็บข้าวของเรียบร้อย ไป๋หลี่จิงหิงกับโมอีเหรินก็ไม่รบกวนไป๋หลี่อู่เงินกับเฟิงอู่ซีที่สนทนาพาทักกันอย่างถูกต้องอยู่อีกด้าน พาเสี่ยวทวนออกไปจากที่ว่างแห่งนี้

ดวงวิญญาณบรรพบุรุษในตำนานของตนเองซ่อนอยู่ในजूที่ตนเองสวมติดตัวทุกวัน อีกทั้งยังมีสิ่งสืบทอดที่สาบสูญไปของตระกูลและความลับใหญ่หลวงเรื่องหนึ่งอยู่ด้วย

เรื่องที่ชวนให้คนตกตะลึงอย่างหนักและแตกตื่นดีใจปนๆ กัน
พรรคนี้นี้ ไม่ว่าเกิดขึ้นกับผู้ใดก็ล้วนทำให้คนตื่นตื่น สะท้านสะเทือน และ
แผ่รอดด้วยความแตกตื่นดีใจทั้งสิ้น

แต่หากตอนแรกไปหลีกหนีเงินคาคหวังจะเห็นชนรุ่นหลังของตน
มีสายตาเลื่อมใสศรัทธา มีสีหน้าซาบซึ้งใจ และมีท่าทีระริกระรี้ต่อตนเอง...
เช่นนั้นความจริงในยามนี้ก็ได้บอกเขาว่าไปฝันเอาอย่างจะเร็วกว่า

ไปหลีกหนีนั้นเป็นพวกที่ไม่ว่าอยู่ในอารมณ์ใดก็แสดงออกมาเป็น
สีหน้าภูเขาน้ำแข็งเสมอ

นอกจากโมอีเหรินแล้วก็ไม่ทำอะไรทำให้เขามีอารมณ์เหลือล้นขึ้นมาได้
โดยสิ้นเชิง

ส่วนแม่นางน้อยที่ไม่ซึ้งเงินอบรมเลี้ยงดูมากับมือ ภายนอกดูเปราะบาง
ไร้เดียงสา น่ารักงดงาม ภายในกลับเจ้าเล่ห์แสนกล ฉลาดเฉียบแหลม
อย่างโมอีเหริน เคยผ่านความโกลาหลบนดินแดนเทพยุทธ์ ตกเข้าไปใน
ความเว้งว้างก็ยังแหวกมิดกลับมาได้ ยังจะมีอะไรทำให้นางตกใจได้อีก

ต่อให้มองเห็นดวงวิญญาณ 'เก่าแก่' ที่อายุเป็นบรรพบุรุษของ
บรรพบุรุษของบรรพบุรุษของบรรพบุรุษของบรรพบุรุษของนางได้ ก็ไม่มีอะไร
น่าประหลาดใจเช่นกัน

หากจะกล่าวถึงความน่าอัศจรรย์ ภาพเสมือนของอาจารย์นาง
น่าอัศจรรย์ที่สุดแล้ว!

อย่างอื่นล้วนเป็นกรณีเล็กน้อยทั่วไปเท่านั้น

ข้อดีข้อใหญ่ที่สุดในการได้พบชนรุ่นก่อนระดับบรรพบุรุษสองท่านคือ
โมอีเหรินเดานั่นผสมนี่จนพอจะคาดเดาลำดับและความเป็นไปได้ของ
เรื่องใหญ่ในประวัติศาสตร์ที่ขาดหายไปออกได้เลาๆ แล้ว

หากการคาดเดาของนางถูกต้อง เช่นนั้นนางก็ต้องมอบความเคารพ
สูงสุดต่อเหล่าบรรพบุรุษเก่าแก่จริงๆ

สามารถทำให้มนุษย์สืบเผ่าพันธุ์มาตราบปัจจุบันได้...ไม่ใช่เรื่องง่าย
เลย!

ส่วน 'คำสั่งเสีย' ที่เหล่าบรรพบุรุษมอบหมายให้ทำนั้น...

"เหล่าบรรพบุรุษสมแล้วที่อายุมาก ประสบการณ์แน่น คิดมาเยอะ"
ถูกไปหลี่จิ้งหงกอดไว้ในอ้อมแขนข้างในแขนฟู่สวอร์ด โมอีเหรินกัดเนื้อแห่ง
พลาพบนึ่งมำเบาๆ อย่างอดไม่อยู่

"หืม?" ไปหลี่จิ้งหงวางม้วนไผ่หยกที่กำลังศึกษาค้นคว้าในมือลง
ก่อนก้มหน้ามองหน้าที่ตุ่มขึ้นมาน้อยๆ ของโมอีเหริน

นับตั้งแต่จี้เกิลนคร่วมเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวกับการหยดโลหิตก็แยก
ออกจากกันไม่ได้อีก ในม้วนไผ่หยกของสะสมที่ท่านบรรพบุรุษไปหลี่อุ่เงิน
เคยเอ่ยถึงมีวิธีการหลอมประดิษฐ์อยู่ชุดหนึ่งพอดี ไปหลี่จิ้งหงจึงอ่านดู
ตลอดเวลาที่ว่าง

จี้เกิลนคร่วมเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวแล้วไม่มีหนทางแยกได้ จึงยอมไม่อาจให้
โมอีเหรินได้อีก เขาจึงอยากลองดูว่ามีวิธีหลอมขึ้นรูปอื่นๆ อีกหรือไม่ จะได้ทำ
ของขึ้นพิเศษมอบให้โมอีเหริน

บนตัวสตรีของตนแน่นอนว่าต้องสวมใส่สิ่งของที่ตนเองทำขึ้นเองกับมือ
อย่างน้อยก็สักชิ้น นี่เป็นความยืนยันกรานของไปหลี่จิ้งหง

"อายุมาก สามารถอาศัยความชราเที่ยวดูถูกผู้อื่น ประสบการณ์แน่น
ไม่ยอมเหลือโอกาสให้ปฏิเสธ ไกล่จะเบื่อหน่ายใจแล้วยังไม่ลืมหวังดูบายใส่
ชนรุ่นหลัง ความคิดยังไม่เยอะอีกหรือ"

ฝากฝังคำสั่งเสียมาประโยคเดียวก็ทำพวกนางสองคนตกหลุมพราง

แล้ว ต่อให้มีความเคารพต่อเหล่าบรรพบุรุษเก่าแก่ แต่ก็ถูกหลอกต้มจนนางกับไปหลีจิงหงหัวเราะไม่ออกจริงๆ

แม้นางจะได้ประโยชน์...แต่ก็ไม่พอใจ

"หากไม่พอใจ อย่าไปสนใจก็สิ้นเรื่อง" แม้จะเป็นบรรพบุรุษของตนเอง แต่ท่าทีของไปหลีจิงหงยังปล่อยวางยิ่งกว่าโมอีเหรินเสียอีก

"มิใช่ไม่พอใจ เพียงแต่รู้สึกว้าว...เหตุใดสมัยก่อนถึงเรื่องเยอะเพียงนี้"

มิน่าซ้ำประวัติศาสตร์ 'ในตำนาน' เหล่านั้นก็ดูเหมือนจะยุ่งยากเป็นพิเศษ

ไม่อาจพิสูจน์ความจริงได้ ข้าววันนี้คืนดีอาจจะมีบรรพบุรุษที่ชอบหลอกต้มชนรุ่นหลังอะไรโผล่ออกมาอีกก็ไม่รู้...ก็ได้ แม้เหล่าบรรพบุรุษอาจจะเคยถูกคนหลอกมาก่อนเช่นกัน แต่จะมาหลอกชนรุ่นหลังของตนเองต่อเพราะเคยถูกหลอกมาไม่ได้!

นิสัยไม่ดี!

"พวกเขาโง่งม" ไปหลีจิงหง...ดาบรรพบุรุษอย่างไว้ความกลัวเกรง

"พรีด..." โมอีเหรินกลับไม่อยู่ หัวเราะออกมา "หากผู้มีอาวุโสไปหลีได้ยินเข้า จะต้องบอกว่าท่านเป็นบุตรหลานอกตัญญูเป็นแน่"

"บรรพบุรุษนิสัยไม่ดี..." หลอกชนรุ่นหลัง "ชนรุ่นหลังอกตัญญู..."

ดาบรรพบุรุษ "นี่ก็นับว่าสืบทอดกันมาผ่านสายเลือดแล้ว" ไปหลีจิงหงน้ำเสียงเคร่งขรึม

บรรพบุรุษนิสัยไม่ดี ปะทะ ชนรุ่นหลังอกตัญญู

ช่าง...ไม่มีใครเป็นรองใคร

"พรีด..." โมอีเหรินถูกหยอกจนขำขึ้นมามีกรอบ หัวร้องอหอยอยู่ในอ้อมแขนเขาจนหัวจะลุกไม่ขึ้น "จิงหง ข้าไม่ได้สอนให้ท่านเป็นบุตรหลาน

อกตัณญนะ"

นางยอมรับว่าตนเองไม่มีความคิดประเภทว่าต่อไปเป็นการรกตัณญ
อย่างโง่งมมายกยั่งต้องกตัณญให้ถึงที่สุด หากแต่นางก็ไม่มีทางอกตัณญ
ต่อญาติผู้ใหญ่อะไรเช่นกัน...จริงๆ นะ

แน่นอนว่าถ้าเจอกับบรรดาคนแก่นิสัยไม่ดีที่ชอบอาศัยความชรา
เที่ยวดูถูกผู้อื่น เห็นนางอายุน้อยก็รู้สึกว่ารังแกได้ง่ายจึงอยากจะรังแกดู
ลักหน่อย นางก็ไม่มีทางเกรงใจแน่นอน

"โซ่วข้าอกตัณญ เป็นบรรพบุรุษทำตัวน่ำรำคาญเกินไปก่อนต่างหาก"
ไปหลี่จิ้งหงทักท้วงอย่างอบอุ่นอ่อนโยน

"พริต..." โมอีเหรินกลั้นไม่อยู่อีกแล้ว นางอยากจะเห็นท่าทีของ
ไปหลี่จิ้งหงขณะได้ยินคำพูดนี้ของไปหลี่จิ้งหงยิ่งนัก "ฮ่าๆ"

พอเห็นโมอีเหรินเอาแต่หัวเราะ สีหน้าของไปหลี่จิ้งหงก็พลอย
นุ่มนวลขึ้นตามไปด้วย มือที่โอบโมอีเหรินลูบคลึงเบาๆ บนแผ่นหลังเพื่อไม่ให้
โมอีเหรินหัวเราะจนเจ็บหน้าอกเวลาหายใจ

"จิงหง ท่านเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ด้วย" เมื่อหัวเราะพอในที่สุด โมอีเหริน
ก็พยายามจะนั่งให้ตรง นำเสียดายที่ไม่เป็นผล ซ้ำยังกลายเป็นเสียดสีกับ
ตัวของไปหลี่จิ้งหงไปเสียอีก

สีหน้าภูเขาน้ำแข็งของไปหลี่จิ้งหงยิ่งเหมือนกับแข็งค้างไปแล้ว
เขาพุงตัวโมอีเหรินให้นั่งให้เรียบร้อยด้วยท่าทางแข็งทื่อ ทั้งยังขยับ
เปลี่ยนตำแหน่งนั่งของนางเป็นพิเศษ

เนื่องจากถูกกอดจนชิน โมอีเหรินจึงไม่ค้นพบว่ามีความผิดปกติใดๆ
แม้แต่หน่อย

"แม้ท่านจะไม่ค่อยเป็นภูเขาน้ำแข็งยามอยู่ต่อหน้าข้า แต่เมื่อก่อน

ก็ไม่ได้ชอบปล่อยมุกร้อนมุกเย็นถึงเพียงนี้" โมอีเหรินยิ้มตาหยี

ที่เรียกว่า 'มุกเย็น' ก็คือมุกตลกที่พูดออกมาแล้วผู้อื่นไม่เข้าใจ รู้สึกเหมือนมีลมหนาวพัดหวิวหวิว

ส่วน 'มุกร้อน' ก็คือมุกตลกที่พูดออกมาแล้วผู้อื่นเกิดอาการเดือดพล่าน...เพียงแต่สิ่งที่เดือดจะเป็นเลือดลมหรือเพลิงโทสะนั้นก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลแล้ว

ไม่ว่าจะร้อนหรือเย็น ถึงอย่างไรผู้ที่ถูกแซ่แข็งหรือถูกแฉแฉกก็ล้วนเป็นผู้อื่น โมอีเหรินไม่สนใจแม้แต่หน่อย นางเพียงถูกอารมณ์ขันของไป๋หลี่จิงหง จดประกายให้เบิกบานใจ

โมอีเหรินเงยหน้ามองไป๋หลี่จิงหง แม้มุกเขาน้ำแข็งจิงหงจะหล่อเหลายังดงามยิ่ง แต่ไป๋หลี่จิงหงที่มีอารมณ์เบิกบานมีอารมณ์โมโหก็ดีมากเช่นกัน

การที่ไม่ว่าอะไรก็ล้วนเก็บไว้ในใจทำให้เจ็บปวดอยู่ลึกๆ มิหนำซ้ำเนื่องจาก 'มุกร้อนมุกเย็น' ไป๋หลี่จิงหงจึงมีฝีปากนำภาคภูมิอย่างหาใดเทียมมิได้

"มุกร้อนมุกเย็น?" ไป๋หลี่จิงหงเองก็ก้มหน้าลงมาได้ยินคำที่เขาไม่ใคร่เข้าใจนี้เข้าพอดี

"เหมือนที่ท่านดักคอบรรพบุรุษของท่านนั่นปะไร"

นึกถึงสีหน้าของไป๋หลี่อู่เจินที่ถูกไป๋หลี่จิงหงดักคอจนลั่นจุกปากอยู่หลายทีก็ให้ขบขันยิ่ง

แม้ไป๋หลี่อู่เจินจะไม่ดาคนเปิดเปิง แต่ในสายตาที่เขามองไป๋หลี่จิงหงมีคำว่า 'เจ้ามันบุตรหลานอกตัญญู' เขียนไว้ตัวใหญ่บ่อแร่

พอคิดถึงบรรพบุรุษของตนเอง ไป๋หลี่จิงหงอันที่จริงมิได้มีความคิดเคารพเทิดทูนเสียเท่าไร อย่างมากก็แค่ให้ความเคารพนับถือเนื่องจากอีกฝ่าย

เป็นบรรพบุรุษของตระกูลไปหลี่

หากเป็นเมื่อก่อน เขาอาจจะเคารพต่อบรรพบุรุษได้มากกว่านี้
แต่เนื่องจากตอนแรกที่ถูกไปหลี่เยียนบีบบังคับ ทำให้เขาตัดญาติกับ
ฝ่ายมารดาไปแล้ว ต่อมาได้เผชิญหน้ากับการดิ้นรนระหว่างเส้นความเป็น
ความตายอีกมากกว่าหนึ่งรอบ

ผู้ที่ช่วยเขาไว้อีกครั้งก็ยังคงเป็นโม่อี้เหริน

จากนั้นก็เจอกับความกระเทบกระเทือนใจที่สูญเสียโม่อี้เหรินไป
ห้วงพะวงและคิดถึงอยู่สามปี...

สามารถกล่าวได้ว่าในใจของไปหลี่จิงหงไม่มีสิ่งใดสำคัญยิ่งไปกว่า
โม่อี้เหรินแล้ว

ส่วนบรรพบุรุษนะหรือ

ในเมื่อ 'กลายเป็น' บรรพบุรุษประเภทที่มีนามสลักอยู่บนผนังอันเป็น
อนุสรณ์ถึงผู้ล่วงลับไปแล้ว เช่นนั้น...ไม่ว่ามีฐานะใดก็เชิญหลบไปรอข้างๆ ก่อน
แล้วกัน

ทว่าไปหลี่จิงหงหาได้ตระหนักถึงเรื่องเหล่านี้เสียเท่าไร เพียงแต่
ทำตามใจอยากเท่านั้นเอง

ผู้ที่เขาใส่ใจที่สุดคือโม่อี้เหริน

อีกทั้งด้วยการฝึกฝนจากเหล่าสหายระดับนายน้อยไม่กี่คนที่ชำนาญ
การต่อรอง แม้ไปหลี่จิงหงจะยังคงพุดน้อยไม่เปลี่ยน แต่การโต้ตอบด้วย
ฝีปากอันคมกริบกลับเพิ่มขึ้นพรวดพราด

"เจ้าไม่ชอบหรือ"

มุกตลก ปากร้าย ออกตัญญู...เขาล้วนไม่สนใจ สิ่งเดียวที่เขาสนใจ
มีเพียงความชอบของโม่อี้เหริน

"ไม่ได้ไม่ชอบ เพียงแต่รู้สึกแปลกใหม่" ดวงตาเรียวคิ้วไม่เอี๋รินปรากฏชัดโค้ง เห็นผู้อื่นถูกภูเขาน้ำแข็งที่นี้กว่าจะพุดน้อยพุดไม่คล่องลูกหนึ่งดักคอจนไปกิน สีนํ้าท่าทางนั้นจึงน่าขันเป็นพิเศษ

ไปหลี่จิ้งหยังไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่ปรับแวตาทาให้มุมมนวลขึ้น ก่อนจะโน้มหน้าลงจุมพิตเรือนผมนางเบาๆ

เขาไม่มีเจตนาจะลัดฝ่าปากกับผู้ใดทั้งสิ้น แต่ก็ไม่อนุญาตให้ใครทำให้นางได้รับความคับข้องใจเป็นอันขาด

โมอีเหรินหลับตาซบเขา ไม่ต้องเอื้อนเอ่ยคำใด นางก็เข้าใจความหมายของเขา "จริงสิจิ้งหยัง ข้ารู้สึกว่าแผนที่นั้นประหลาดอยู่น้อยๆ"

ครึ่งเดือนมานี้แม้จะเอาแต่เล่นสนุก ไม่ได้ฝึกบำเพ็ญ แต่ยามคนทั้งสองคลอเคลียกันเช่นนี้ โมอีเหรินกลับยังคงหิบบ้วนไผ่หยกหรือไม้เท้าร่าออกมาอ่าน

รวมไปถึงแผนที่ภูมิประเทศที่เรียกว่า 'แผนที่ค่ายกล' ซึ่งย่อส่วนลงเป็นทรงกลมนั่นด้วย

"แปลกตรงที่ใด"

โมอีเหรินหยิบแผนที่ออกมา ก่อนชี้ส่วนหนึ่งบนนั้นพลางว่า "ครั้งแรกที่ได้เห็นแผนที่ภูมิประเทศ ข้าก็รู้สึกว่าคุ่นตา ต่อมาข้าลองนึกดูดีๆ แล้วหยิบแผนที่ที่ปกติมาเทียบดู ท่านดูตรงนี้ หากแยกมันออกมาเดี่ยวๆ ดูเหมือนกับดินแดนแรกนภาหรือไม่ แล้วก็ส่วนตรงนี้ เหมือนดินแดนเทพยุทธ์หรือไม่"

แม้จะไม่ได้เหมือนเสียทั้งหมด แต่ทั้งแผนที่นั้นพอลองแยกส่วนที่นางชี้ออกมาดู ก็มีความคล้ายคลึงอยู่ถึงเจ็ดแปดส่วนจริงๆ

"อืม..." ไปหลี่จิ้งหยังมองดูอย่างละเอียดพลางพยักหน้าเห็นด้วย "เช่นนั้นส่วนอื่นๆ เล่า"

ส่วนที่ไม่อีเหรินซื้อออกมากินพื้นที่เพียงราวสองในห้าส่วนของแผนที่ แล้วอีกสามในห้าส่วนที่เหลือเล่า

"ข้าเดาว่าน่าจะเป็นสถานที่ที่พวกเราไม่รู้จักรัก อาจจะสามารไปถึงได้ด้วยค่ายกลส่งตัว" ไม่อีเหรินเพียงแต่คาดเดา

ก็เหมือนกับ การไปมาระหว่างดินแดนเทพยุทธ์และดินแดนแกนภา อาจจะมีค่ายกลส่งตัว อาจจะเป็นค่ายกลส่งตัวที่เล็กใช้ไปแล้ว อยู่ที่ว่า จะถูกใครค้นพบหรือไม่

เพียงแต่สถานที่ที่ไม่รู้จักรักและค่ายกลส่งตัวที่ไม่รู้อยู่ที่ใดเหล่านั้น ปัจจุบันยังไม่เหมาะจะออกค้นหา

"เป็นไปได้หรือ" ไปหลี่จิงหงจะอย่างไรก็เป็น 'ชนพื้นเมือง' ของโลกใบนี้ จึงมิได้คิดมากปานนั้น

ไม่อีเหรินจึงนึกถึงความรู้จำนวนหนึ่งที่เคยเรียนในชาติก่อน

แผ่นดินผืนใหญ่ที่เชื่อมต่อกัน เมื่อประสบภัยพิบัติธรรมชาติหรือ การเคลื่อนตัวของแผ่นเปลือกโลกใต้ดิน ก็มีความเป็นไปได้ที่จะแตกออกเป็น แผ่นดินหลายผืน

"ข้าคิดว่าเป็นไปได้ เพียงแต่ปัจจุบันยังไม่มีทางพิสูจน์เท่านั้นเอง ทว่า ถ้าหาประมุขภาคีผู้ฝึกตนพบ รู้ว่าแผนที่ภูมิประเทศนี้คืออะไร บางทีอาจจะ ได้รู้ว่าข้าเดาถูกหรือไม่"

"ไม่รู้สิกว่ายุ่งยากแล้วหรือ" ไปหลี่จิงหงยังจำได้ถึงสีหน้าเฉยดฉันท์ ขณะไม่อีเหรินเห็นบรรพบุรุษปรากฏตัวได้

"ยุ่งยากสิ แต่มาถึงที่แล้ว จะไม่สนใจก็ได้"

ไปหลี่จิงหงคลี่ยิ้ม แม้จะบ่นกระปอดกระแปด แต่เรื่องที่พึงทำ ไม่อีเหรินไม่เคยบ่นเบี่ยง นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งในอุปนิสัยของไม่อีเหรินที่ทำให้

เขารู้สึกว่านางน่ารักน่าชังยิ่ง

โมอีเหรินหาว่าตนเองได้รับคำชมแล้ว นางเพียงแค่เก็บแผ่นที่ลง แล้วแอบอิงเข้าอ้อมอกของไปหลี่จิ้งหงอีกครั้ง

ครูใหญ่ให้หลังนางถึงค้อยลิมตาขึ้น สีน้าเกียจคร้านปลาสนาการ ไปสิ้น สิ่งที่มาแทนที่คือสีหน้าเฝ้ารอ

"พวกเราต้องออกไปกันแล้วกระมัง!"

นับตั้งแต่วันที่ได้พบกันอีกครั้ง คนทั้งสองก็อยู่ในแหวนฟุสวรค์ มาครั้งเดือนเต็มๆ แล้ว

ครึ่งเดือนนี้พวกนางล้วนมิได้ฝึกบำเพ็ญ เอาแต่เดินเที่ยวเล่นอยู่ใน แหวนฟุสวรค์ทุกวัน

โลกในแหวนฟุสวรค์ในปัจจุบันมีขนาดใหญ่กว่าขณะที่นางเพิ่งได้ แหวนมาไม่รู้กี่เท่า โดยเฉพาะหลังจากผนวกรวม 'พลับพลา' และพลังยุทธ์ ของตัวโมอีเหรินเพิ่มพูนขึ้น สภาพแวดล้อมของพื้นที่ภายในแหวนฟุสวรค์ ยิ่งเปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก

คนทั้งสอง 'เที่ยวเล่น' มาครึ่งเดือน ก็ยังไปได้ไม่ทั่วพื้นที่กว้างขวางใน แหวนเลย

"อืม" เขาพยักหน้า

งานชุมนุมใหญ่เจ็ดดาราใกล้จะมาถึง ไปหลี่จิ้งหงมีฐานะเป็น ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทันท์ อีกทั้งไม่เคยเข้าร่วมงานชุมนุมใหญ่ร้อยปี มาก่อน ต่อให้แค่เพื่อแสดงการมีตัวตนก็ไม่อาจไม่ไปได้

"เช่นนั้นพวกเราก็ตริยมตัวออกไปกันเถอะ" โมอีเหรินลุกขึ้นยืน ก่อนจะยื่นมือไปหาไปหลี่จิ้งหง

ไปหลี่จิ้งหงกุมไว้ ทว่ามิได้ปล่อยให้โมอีเหรินต้องเปลืองเรี่ยวแรง แต่

'ลอย' ขึ้นยืนเอง

จากนั้นโมอีเหรินนึกคิด คนทั้งสองก็มาปรากฏตัวที่ริมหน้าต่าง
ที่ไม่ได้เห็นมานาน

ขอบฟ้ามีแสงรุ่งอรุณทอออกมาพอดี สายลมยามเช้าพัดรู้พัดโชยมา
เงาร่างสองสายแนบชิดกัน ชูดตัวยาวสีม่วงกับกระโปรงผ้าโปร่งสีม่วงอ่อน
พลิ้วไหวรับลม

หมาป่าน้อยสีเงินตัวหนึ่งวิ่งป้วนเปี้ยนมาโมอีเหรินอย่างเยียบเยิบ

ขณะเดียวกันบนต้นแขนข้างขวาของโมอีเหรินก็มีแถบไหมสีเขียว
แกมม่วงเส้นหนึ่งเพิ่มขึ้นมาโดยไร้ผู้มเสียด

การมองดูแสงรุ่งอรุณค่อยๆ สว่างขึ้นมามากจะทำให้คนรู้สึกมีชีวิตชีวา
และมีความหวัง โมอีเหรินอดจะแยมั้มไม่ได้

"พวกเราจะไปทางใด"

แม้จะรู้จักงานชุมนุมใหญ่เจ็ดดารา แต่อันที่จริงแม้แต่งงานจัดขึ้นที่ใด
โมอีเหรินก็ยังไม่รู้

ความจริงนางได้สอบถามแล้ว แต่บุรุษรูปงามบางคนยิ้มพลางบอก
กับนางอย่างโอบอ้อมอารีว่า 'เรื่องเล็กน้อย ข้าเชื่อว่าเจ้าหาคำตอบเองได้'

แม้ความสามารถในการหลอมนิสิตของโมอีเหรินจะทำให้เขาพึงพอใจ
ยิ่ง แต่บัดนี้นางจะไปแล้ว บุรุษรูปงามบางคนจึงไม่พอใจอยู่เล็กน้อย

เขาไม่พอใจ ย่อมจะไม่ปล่อยให้ผู้อื่นมีความสุขจนเกินหน้าเกินตา

ด้วยเหตุนี้โมอีเหรินจึงถูกหลอกปั่นหัวอีกครั้ง

โชคดีที่นางก็มีได้ใส่ใจในเรื่องนี้

ไม่รู้ว่าสถานที่ ไปสืบดูก็สิ้นเรื่อง

เรื่องที่หาทางเองก็ใช่จะทำเป็นครั้งแรก โมอีเฮอร์นเชื่อว่านี่เป็นหนึ่งในทักษะเอาชีวิตรอดขั้นพื้นฐานที่มนุษย์โลกซึ่งร่อนเร่มาต่างโลกทั้งหมดจำต้องเรียนรู้ให้เป็น

ส่วนเรื่องความไม่พอใจของบุรุษรูปร่างบางคน...คิดเสียว่าเขาเป็นเด็กน้อยที่กำลังนอน ไม่ต้องไปสนใจ

ด้วยเหตุนี้บุรุษรูปร่างบางคนจึงถูกโมอีเฮอร์นเหยียดหยามอย่างเสียบๆ โดยไม่รู้ตัว

คนทั้งสองต่างสมน้ำสมเนื้อกัน

"เทือกเขาเปยเสวียน ทางนั้น" ไปหลี่จิงหงชี้ไปทิศทางหนึ่ง

"หากพวกเราค่อยๆ ไป จะไปถึงหลังงานเริ่มขึ้นแล้วหรือไม่" รอยยิ้มของโมอีเฮอร์นดูชั่วร้ายอยู่เล็กน้อย

"เป็นไปได้" ไปหลี่จิงหงกลับตอบด้วยท่าทางเป็นการเป็นงาน

"เช่นนั้นเอาตามนี้แล้วกัน" โมอีเฮอร์นกุมมือไปหลี่จิงหงไว้ ก่อนย่างเหยียบอากาศไม่กี่ก้าว

หนึ่งก้าวไปไกลพันลี้ เพียงชั่วพริบตาคนทั้งสองก็มาปรากฏตัวบนยอดเขาอีกแห่งหนึ่งแล้ว

แม้ไปหลี่จิงหงจะประหลาดใจอยู่สักหน่อย ทว่ายังคงไม่ลืมบอกทิศทางที่ถูกต้องอย่างทันท่วงที

"ข้าหน้อย ตรงเมื่อครู่นี้...ไปทางซ้ายหน้อย"

ไม่บอกทิศทางที่ถูก ด้วยความเร็วในการเคลื่อนที่ของโมอีเฮอร์นในไม่ช้าพวกเขาจะได้เลยจุดหมายไปไกล

หากแต่โมอีเฮอร์นกลับเอาแต่แหย่มั้มเบิกบาน

มิหนำซ้ำแม้จะดูเหมือนเดินส่งเดชทุกวัน แต่อันที่จริงโมอีเฮอร์นกลับ

ล้วนจึงหลบหลีกสถานที่ที่มีคนอยู่ ขณะพักผ่อนตอนกลางคืนก็ใช้วิธีเข้าไปหลบในแวนพู่สวรรค์

ดังนั้นตลอดทางมานี้คนทั้งสองจึงมิได้พบเจอมนุษย์คนใดเลย

ในที่สุดขณะอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่งที่ได้เดินมาได้สองสามวัน ไปหลี่จิงหิงก็พลันพลิกมืออุ้มโมอีเหรินขึ้นมา คนทั้งสองเผชิญหน้ากัน โมอีเหรินที่ตัวเตี้ยกว่า...จึงทำตะโกไม่ถึงพื้นแล้ว

"จิงหิง?" โมอีเหรินเอียงศีรษะมองเขาด้วยความแปลกใจ

"มีความสุขมาก?"

"อ้อ!" โมอีเหรินพยักหน้า ก่อนจะยิ้มออกมา

"เจ้าจงใจกระมัง" นางจิงใจเดินส่งเดชไปเรื่อย

ทั้งๆ ที่น้ำเสียงไปหลี่จิงหิงฟังดูอ่อนนอกอ่อนใจ ทว่าแววตากลับให้ท้าย
ยิ่ง

"อ้อ" โมอีเหรินพยักหน้าต่ออย่างปราศจากความเกรงกลัว ซ้ำยัง
ยิ้มไม่หุบ

"เพราะอะไร"

"เพราะว่าพอไปถึงงานชุมนุมใหญ่เจ็ดดาราจะต้องเสียงดังเอะอะ
เป็นแน่ เพราะฉะนั้นยามนี้พวกเราต้องพยายามหย่อนใจ บ่มเพาะ
ความอดทนกันก่อน"

ความร่อนรนเป็นข้อห้ามใหญ่ในการต่อกรกับศัตรู

นึกถึงสภาพเมื่อสามปีก่อน โมอีเหรินคิดว่าพอนางปรากฏตัว
จะยังต้องมีคนมาหาเรื่องนางอีกเป็นแน่ ดังนั้นยามนี้ต้องเล่นสนุกและ
ท่องเที่ยวอย่างหวานชื่นกับไปหลี่จิงหิงสักหน่อยก่อน

"อารมณ์ดีแล้วค่อยไปต่อยตีกับผู้อื่น ยามอัดคนจะต้องมีพลังมาก

เป็นพิเศษแน่นอน" โมอีเฮอร์นยิ้มแฉ่ง

"...ใครบอก" ท่าทางเฝ้ารอสุดขีดนี้...ดูไม่ชอบมาพากลอยู่สักหน่อย
ไปหลีจิงหวังรู้ลึกอย่างเงียบๆ ว่าคู่นั้นตัวน้อยของตนดูมีแนวโน้มว่า
ได้ถูกชักนำให้เสียคนแล้ว

"ไปอื่น"

"..."

บุรุษรูปงามในตำนานทั้งดงามจนไม่คิดว่าจะมีอยู่บนโลกได้บางคน
ได้ลักพาตัวโมอีเฮอร์นของเขาไปอยู่อาณาจักรสัตว์เป็นเวลาหนึ่งปีด้วยมี
เจตนาไม่ดีอย่างที่คิดไว้จริงๆ

65

โมอีเหรินไม่รู้เลยสักนิดว่าคำพูดโดยไม่ตั้งใจของนางได้ลุ่มเชื้อไฟให้
บุรุษสองคนซึ่งน้ำหน้ากันในอนาคตอย่างแท้จริง

บัดนี้นางยังคงเดินหน้าไปเพื่ออกเขาเปยเสวียนต่ออย่างเบิกบานใจ
ครั้นมาถึงเพื่ออกเขาเปยเสวียน โมอีเหรินก็ไม่ใช่วิชาบาทางมายา
เคลื่อนที่ในการเดินทางรุดหน้าไปอีก กลับให้ไปหลิ่งหงจูมมือค่อยๆ เดินไป
ท่ามกลางป่าเขา

ระหว่างที่ค่อยๆ เดิน เขี้ยวเงินกับเสี้ยวเงินก็ได้เอาแต่เกาะติดบนตัว
โมอีเหรินอย่างสงบเสถียรเพียงนั้น กลับกระโดดโลดเต้นพ่นฟ่านไปทั่ว ซ้ำยัง
ได้ค้นพบสมุนไพรหลายชนิดที่ไม่นับว่าล้ำค่าเหลือเชื่อ ทว่ามีประโยชน์มาก
ด้วยสาเหตุนี้

ด้วยความที่มีหลักการว่า 'ได้เจอก็อย่าพลาด' โมอีเหรินจึงย้ายที่ปลูก
พวกที่ย้ายได้ ย้ายไม่ได้ก็ได้เด็ดมา แล้วเหลือรากไว้ในสภาพสมบูรณ์ให้มัน

เติบโตต่อไป

ยิ่งเข้าใจลึกลงไปอีกที่แท่นเจ็ดตารที่ตั้งอยู่เท่าไร ในปากก็ยิ่งคึกคักขึ้นเท่านั้น โอกาสจะเจอเจอคนที่สูงขึ้นตามไปด้วย

จากตอนแรกที่วันทั้งวันไม่เจอคนสักกลุ่ม มาตอนนี้แทบจะเจอคนไม่ซ้ำหน้าทุกชั่วยาม

เวลาพรรคนี้อีโมอีเหรินก็มีวิธีแก้เบื่อและแก้กลุ่มอยู่

ขณะรับรู้ได้ว่าทางด้านซ้ายมีคน อีโมอีเหรินก็ลากไปหลี่จิงหลงหลบไปอีกทาง จวบจนคนกลุ่มนั้นจากไปไกล

"ตาท่านบ้าง"

ไปหลี่จิงหลงจึงเลียนอย่าง หลบคนอีกโขยงหนึ่งได้ในอีกครั้งชั่วยามให้หลัง

ไปหลี่จิงหลงมองอีโมอีเหรินเพียงปราดเดียว อีโมอีเหรินก็เอาอำนาจนำทางกลับคืนมาอีกครั้ง

ถูกต้อง สองคนนี่ถึงกับเล่นซ่อนแอบกันในป่าเขาแล้ว

"นี่เป็นโอกาสดีที่จะฝึกใช้ญาณพิเศษ"

'ญาณพิเศษ' นั่นตัวของอีโมอีเหรินใช้ได้อย่างอิสระนานแล้ว ไม่ว่าหลอมโอสถหรือหลอมประดิษฐ์ก็เหมือนยามปกติ ล้วนมีเคยลิ้มใช้งานแม้แต่เสี้ยวเวลาเดียว

คำพูดแค่ประโยคเดียวได้กำหนดให้คนทั้งสองผลัดเปลี่ยนกันใช้ญาณพิเศษสัมผัสรับรู้ความเคลื่อนไหวในระยะสิบลิโดยรอบ

เมื่อพบว่ามีคน ไม่ว่าเป็นมิตร เป็นศัตรู หรือเป็นคนแปลกหน้าก็จะพาอีกคนหลบเลี่ยงไป จากนั้นก็เปลี่ยนคนนำทางจนกว่าจะได้พบคนกลุ่มถัดไป

จวบจนขณะนี้คนทั้งสองประสบความสำเร็จในการหลบเลี่ยง

คนทั้งหมด อีกทั้งได้ยินความลับที่ 'น่าสนใจ' มาจำนวนหนึ่งด้วยเช่นกัน

เป็นต้นว่าองค์กรฯของบางตระกูลลอบบ่นอยู่ตลอดว่าคุณหนูใหญ่ของพวกเราไม่ให้อภัยจนน่าตกใจ ระหว่างทางมายังแท่นเจ็ดดารา ไม่มีสักวันที่ไม่โมโหโกรธา

เมื่อสืบสาวถึงต้นเหตุ ก็พบว่า เป็นเพราะประมุขหอน้อยภูเขาน้ำแข็งบางคน ที่นางอยากเจออ้อมสตรีอื่นหนีไปต่อหน้าต่อตานางโดยไม่ซวยตาแลนาง แม้แต่แวบเดียว!

เป็นต้นว่านายน้อยผู้ซื้อสัตย์บางคนของตระกูลเสวียนหมิงได้เผชิญพบกับประมุขหอน้อยที่ใจดำอีกทั้งตระหนี่ถี่เหนียวบางคนในเมืองเล็กเมืองหนึ่ง แล้วถูกหลอกให้จ่ายค่ากินอยู่จนเสียหนี้พิเศษไปจำนวนหนึ่ง

เป็นต้นอีกว่าคนจากตระกูลหนึ่งบังเอิญปะกับคนจากอีกตระกูล ศัตรูคู่แค้นได้พบหน้าก็หมั่นไส้กันเป็นพิเศษจึงต่อยตีกันกลางปากกลางเขา เตือดรอนถึงคนที่อยู่รอบข้างนับไม่ถ้วน ทำยที่สุดก็แยกย้ายกันถอยทัพไป โดยที่เสียหายกันทั้งสองฝ่าย...

ยังมีบุคคลหนึ่งดักซุ่มอยู่ข้างน้ำตก ลอบโจมตีบุคคลที่สองโดยไม่ให้ตั้งตัว เมื่อโจมตีสำเร็จก็ยึดเอาพวกโอสถ หินวิเศษ และอาวุธไป

รวมถึงนายน้อยของตระกูลนั้นตระกูลนี้ถูกบุคคลนิรนามจู่โจมกลางทาง มีทั้งถูกพิษ ทั้งได้รับบาดเจ็บ...

สรุปคือตลอดทางมานี้กำลังคนจากที่ต่างๆ ไม่มีเวลาได้สงบ กอปรกับทุกคนล้วนคิดว่าจะสู้กันช้าหรือเร็ว สุดท้ายก็ต้องสู้กันบนแท่นเจ็ดดาราอยู่ดี เช่นนั้นในเมื่อบังเอิญเจอกันแล้วก็สู้กันก่อนค่อยว่ากัน

ไม่ว่าจะยังสามารถจัดการคู่ต่อสู้ได้จำนวนหนึ่งและเพิ่มอันดับให้ตนเองได้ก่อนการประลองอย่างเป็นทางการอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ถูกพิษและได้รับบาดเจ็บจึงไม่มีใครสืบสาวราวเรื่องจนเกินไป เนื่องด้วยมีจำนวนไม่มาก และถึงอย่างไรก็ถูกบุคคลนิรนามไม่ทราบฝ่ายบุกจูโจม

บัดนี้งานชุมนุมใหญ่เจ็ดดาราสำคัญที่สุด เรื่องอื่นๆ ไว้สืบสวนกันทีหลังได้

โมอีเฮอร์กับไปหาลี้จิงหงเดินอยู่ในป่าเขาจนใกล้จะเที่ยงวัน ไปหาลี้จิงหงก็พาโมอีเฮอร์ไปหาสถานที่เรียบๆ ใกล้ลำธาร ปูพรมกันนั่งลงไป แล้วหยิบอาหารกลางวันที่โมอีเฮอร์เตรียมไว้ล่วงหน้าออกมา

สองคนหนึ่งสตรีนั่งกินมือเที่ยงและสนทนากันบนพรมอย่างสบายใจเฉิบ ส่วนเลี้ยวถึงนั้น...

'เลี้ยวถึงกินไม่ได้ ทำได้แค่มองเจ้านายกับบุรุษของเจ้านายแล้วก็เที่ยวเงินกิน หมดเงินไปแล้วจริงๆ เลี้ยวถึงจะไปหย่อนใจ ฮือๆ' ร้องให้เสียงอย่างทารกเสร็จ เลี้ยวถึงก็ลอยฟุ้งจากไปแล้ว

สองคนหนึ่งสตรีนั่งเลื้อยอยู่หมดคำพูดได้ชั่วคราวเดียวก็ตัดสินใจ... พวกเขานั่งลงกินอาหารกลางวันกันดีกว่า

"การเดินทางไปแท่นเจ็ดดาราเองก็นับเป็นการทดสอบประเภทหนึ่ง?"

"สำหรับผู้ฝึกบำเพ็ญทั่วไปก็ใช่"

สำหรับพวกที่มีคนคอยคุ้มครองโดยเฉพาะ การกินอยู่ก็มีคนตระเตรียมให้พร้อมสรรพเหล่านั้น แน่نونว่า 'ไม่ใช่' แล้ว

โมอีเฮอร์กัดเต้านู้แผ่น แต่คิดดูก็เข้าใจ จากนั้นก็คล้ายว่านึกอะไรได้ สายตานางกลอกกลิ้ง ก่อนจะพลันพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงหนักอึ้ง "จิงหงไม่เป็นธรรมต่อท่านแล้ว"

ไปหาลี้จิงหงดื่มชาไปอีกหนึ่ง ก่อนเลิกคิ้วน้อยๆ เป็นคำถาม

"เดินทางกับข้า ไม่มีใครคุ้มครองท่าน และก็ไม่มีใครช่วยเตรียมอาหารที่พิกให้ท่านด้วยนี่นา"

เขาพลาดความสะดวกสบายของการเป็นประมุขน้อยไปแล้ว

"มีอาหารที่พิก" เขาชะงักเล็กน้อย "คุ้มครองเจ้า"

อาหาร ไม่เอีเหรินทำ

ที่พิก ไม่เอีเหรินอำนวยความสะดวกให้

เขาไม่จำเป็นต้องได้รับการคุ้มครอง เขาต้องการเพียงปกป้องคนตรงหน้าให้ดี

ไม่เอีเหรินได้ยินก็วางอาหารในมือลง จ้องริมฝีปากเขาเป็นครู่ใหญ่ ครั้นแล้วก็ค่อยๆ ขยับไปใกล้ ก่อนจะประทับจุมพิต

ไปหลี่จิ้งหงใจเต้นรัว เอื้อมมือดึงตัวนางเข้าอ้อมแขนอย่างเป็นท่าที่สนองตอบ จากแค่จุมพิตที่ประทับเบาๆ กลายเป็นจุมพิตดุจดั่งมีเรียวลิ้นเกี่ยวกระหวัดกันสนิทในทันใด ซ้ำยังหลุดการควบคุมอยู่เล็กน้อย

พรากจากกันสามปีมิได้ทำให้ฝีมือของคนของภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่งสูงขึ้น แต่ทำให้ภูเขาน้ำแข็งร้อนระอุมากขึ้น ดังนั้นไปหลี่จิ้งหงจึงพยายามห้ามใจมาโดยตลอด

ทั้งๆ ที่กลางวันเดินทางด้วยกัน กลางคืนนอนหลับด้วยกัน แต่ไปหลี่จิ้งหงกลับมิได้ทำกิจนิเทศแนบแน่นจนเกินไป ก็ด้วยไม่มั่นใจว่าจะควบคุมตนเองได้

ไปหลี่จิ้งหงเป็นภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่งมีผิด หากแต่ไม่เอีเหรินกลับเป็นภูเขาไฟยักษ์ที่ฝังตัวอยู่ใต้ภูเขาน้ำแข็ง เป็นชนิดที่แผดเผาให้ภูเขาน้ำแข็งทั้งลูกละลายได้เลยทีเดียว!

ด้วยเหตุนี้ไม่จู่ก็แล้วไป แต่พอจู่หนึ่งมา...ไปหลี่จิ้งหงก็หยุดไม่อยู่

'เจ้านายๆ มีคนวิวาทกัน!' เพราะมีพันธสัญญาณายบ่าวอยู่ เสียจนถึงสามารถถ่ายทอดเสียงร้องเรียกผ่านพันธสัญญาได้

โมอีเหรินตกใจ พอได้สติกลับมาถึงได้พบว่าไปหาลี้จิงหงจูไปถึงไหปลาร้านางแล้ว สัมผัสซาแปลบน้อยๆ ตรงลำคอทำให้นางอดจะสั่นสะท้านเบาๆ ขึ้นมาทั้งตัวไม่ได้

"จิงหง..."

'เจ้านายๆ เร็วเข้า รีบมาดูเรื่องสนุก!'

"จิงหง"

นางต้องพยายามอย่างมากกว่าจะใช้สองมือจับหน้าของไปหาลี้จิงหงให้เผยขึ้นมาได้...ฝ่ามือยังสั่นอยู่หน่อยๆ เนื่องจากอารมณ์พลุ่งพล่านที่เกิดขึ้นมากะทันหัน จากนั้นนางก็มองเห็นแววดาของเขา

สีหน้าของไปหาลี้จิงหงมักจะเย็นยะเยือกเป็นนิจ แม้แต่แววดาก็เย็นชา มีเพียงเวลาอยู่ต่อหน้านางสีหน้าและแววดาของเขาจึงจะเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ทว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นมักจะเป็นความตามใจ ให้ทำยอ่อนโยน...

น้อยนักที่จะเหมือนกับขณะนี้ แม้สีหน้าจะขาดแคลนอารมณ์เช่นเดิม แต่แววดากลับคล้ายว่ามีเปลวไฟลุกอยู่ ทั้งๆ ที่เปลวไฟไม่ใหญ่ กลับระคนด้วยความเร้งร้อนอันพลุ่งพล่านและไม่อาจควบคุมตนเองได้

ใบหน้าของโมอีเหรินเองก็ร้อนผ่าว ไม่ต้องมองก็รู้ว่าหน้านางคงจะแดงเผือกแล้วเป็นแน่

"เสียงิบบอกว่ามีคนกำลังวิวาทกัน" นางเลิริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว กลายเป็นดิ่งดูดายตาจ้องมองอย่างทวิความเร้าร้อนขึ้นกว่าเดิม

"ไม่ต้องสนใจมัน" ไปหาลี้จิงหงตอบได้ไม่อ้อมค้อมยิ่ง น้ำเสียง...มีน้ำโ

อย่างหาได้ยาก!

แม้จะไม่สมควร แต่โมอีเฮอร์นยังคงอดหัวเราะออกมาไม่ได้

"พรีด...พอแล้ว พวกเราไปดูเรื่องสนุกกัน" นางพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน เหมือนกำลังออดอ้อน

คือว่า...ไหนๆ ความรู้สึกเร่าร้อนก็ถูกขัดจังหวะแล้ว จะสานต่อ...
นางก็กระดาก ไว้...ไว้ค่อยว่ากันทีหลังแล้วกัน

ไปหลี่จิงหงยังคงหน้าตึง เห็นได้ชัดว่า...ไม่เต็มใจ

"จิงหง..." โมอีเฮอร์นเรียกเสียงค่อย

เพียงเท่านั้นเขาก็...ใจแข็งไม่ไหวแล้ว

เมื่อสังเกตเห็นเขามีท่าทางอ่อนลง โมอีเฮอร์นก็เป็นฝ่ายจุมพิตเขา
ทีหนึ่ง...ที่แก้ม จากนั้นก็รีบลุกขึ้น ดุดเขาให้ลุกขึ้นตาม แล้วโบกมือเก็บข้าวของ
ในที่นั้นจนเกลี้ยง แม้แต่เขี้ยวเงินก็มาเกาะอยู่บนปานางโดยไม่ต้องบอก

เวลานี้เสี่ยวเถิงก็ถ่ายทอดเสียงมาอีกแล้ว

'เจ้านายๆ ข้าเจอคนโหดร้ายเข้าแล้ว น่ากลัวยิ่งนัก!'

โมอีเฮอร์นได้ยินก็วิ่งไปหลี่จิงหงเคลื่อนที่ในพริบตาไปยังทิศทาง
ที่เสี่ยวเถิงอยู่อย่างไม่มีรีรอ

"พวกเราไปกันเถอะ!"

เกือบหนึ่งเดือนก่อนหลังจากเกิดเรื่องชิงสมบัติไม่สำเร็จ กลับถูกปล้น
เสียเองที่จุดเชื่อมต่อดินแดนตอนกลางและดินแดนทางเหนือ ตระกูลที่อยู่ที่นั่น
ในเวลานั้นจึงต่างตัดสินใจเป็นเอกฉันท์ว่าหากจะไปเพื่อหาเขาเป่ย์เสวียน
ไม่ว่าจะเอาแต่หวังความสำคัญ ต้องเดินทางผ่านป่าเขา

สาเหตุมีอยู่สองประการ

หนึ่งเป็นเพราะในป่าเขาอันขรุขระสามารถฝึกฝนตนเองได้ดีกว่า
อยู่บนถนนหนทางอันราบเรียบ

สองเป็นเพราะในป่าเขาเจอสมบัติได้ง่ายกว่า
เดินบนถนนจะไปเจอสมบัติได้อย่างไร อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจไปดักปล้น
ได้กระมัง

ต่อให้อยากทำเยี่ยงนั้นเพื่อชดเชยความเสียหายที่ถูกปล้นไป แม้
พวกเขาทำออกมาได้ ทว่าตระกูลก็ยอมเสียศักดิ์ศรีนั้นไม่ไหว

ดังนั้นเข้าป่าเข้าเขาเป็นการดีที่สุด

ทว่าเพื่อเลี่ยงไม่ให้ทุกคนเจอหน้ากันแล้วนึกถึงเรื่องถูกปล้น
ที่ไม่อยากจะหวนนึกถึงโดยสิ้นเชิงนั้นขึ้นมาอีก เหล่ากลุ่มอำนาจใหญ่จึง
ต่างคิดอย่างใจตรงกันว่าคงอย่าเดินบนทางเส้นเดียวกับ 'คนคุ่นเคย' และก็
อย่าได้เดินไปกับ 'คนคุ่นเคย' เป็นอันขาด!

ถึงแม้จะมีจุดประสงค์เหมือนกัน แต่ละตระกูลก็ยอมเดินอ้อมไกลๆ
ดีกว่าจะบังเอิญปะกับคนคุ่นเคยที่เห็นแล้วรู้สึกแสบใจเหล่านั้น

ทุกคนถูกบรรดาสัตว์รุ่มทำร้ายและถูกปล้นด้วยกัน...นี่ไม่ใช่ความทรงจำ
ที่น่าอกริรมย์เลยจริงๆ

โดยเฉพาะในเรื่องนี้...ใช่ว่าทุกคนจะถูกปล้นกันหมด อย่างน้อยก็มี
คนหนึ่งที่ไม่โดน

ไม่ถูกปล้นนั้นช่างเถอะ แต่เรื่องที่ทำให้คุณหนูใหญ่ตระกูลไปทนไม่ได้
ที่สุดคือ...

คนผู้นั้น คนเดียวที่ไม่ได้ถูกปล้น อีกทั้งยังเป็นคนที่นางอยากพบหน้า
กลับอึดอัดรีอีกคนหนีไปต่อหน้าต่อตาคนทั้งหมดโดยไม่แม้แต่จะบอกกล่าว
ยิ่งไม่แม้แต่จะขายตาแลนาง!

ทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องนี้ใบหน้าของไปหลวงวี่ก็จะดำทะมึน

"คุณหนูใหญ่ ท่านอย่าใส่ใจจนเกินไป แม้บัดนี้จะได้พบ รอไปถึงงานชุมนุมใหญ่ร้อยปี ประมุขหอน้อยไปหาก็จะต้องไปถึงเช่นกัน อยู่ที่นี่ คุณหนูใหญ่ก็จะได้พบเขาไม่ต่างกัน" มองเห็นคุณหนูใหญ่หน้าดำทะมึน มาตลอดทาง ผู้อาวุโสก็ทำได้เพียงปลอบใจเป็นระยะ พร้อมกับภาวนาว่า ขออย่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกตลอดการเดินทางนี้

ขอเพียงสามารถคุ้มกันคุณหนูใหญ่ไปส่งถึงแท่นเจ็ดดาราได้ โดยสวัสดิภาพ ผู้อาวุโสสาบานว่าเมื่องานชุมนุมใหญ่สิ้นสุดลง เขาจะกลับตระกูลแล้วไปปิดด่านกักตัวทันที และจะไม่ขอรับภารกิจของตระกูล ที่ทำให้คนอายุสั้นลงสามสิบปีพรคี่นี้อีกแล้ว

หากจำเป็นต้องรับภารกิจคุ้มกัน เขาจะต้องพยายามแย่งที่ในขบวนคุ้มกันคุณชายใหญ่ คุณชายรอง และคุณหนูรองให้ได้

"ข้ายอมจะรู้ว่าเขาต้องอยู่ที่นั่น" งานชุมนุมใหญ่ร้อยปี ผู้ฝึกบำเพ็ญที่มีสิทธิ์เข้าร่วม เว้นแต่จะตายแล้ว มิเช่นนั้นก็มีใครไม่เข้าร่วมแน่นอน

แม้ไปหลวงวี่จะโมโห แต่ยังไม่ถึงขั้นโมโหจนสมองไม่ทำงาน

หากจะกล่าวถึงเพลงโทสะ นอกจากเรื่องที่ไม่ได้พบไปหลี่จิ้งหงแล้ว เรื่องที่ไม่ได้กระทั่บสัตวิเศษในคราบคนที่ไม่รู้ว่าร่างเดิมเป็นอะไรตัวนั้น ให้แบกก็ทำให้ไปหลวงวี่มีเพลงโทสะอัดอยู่เต็มอกเช่นกัน

ทว่าในจุดนี้ถึงจะมีได้เจอสम्บัติ แต่จะดีจะชั่วก็เดินทางผ่านมาได้ อย่างราบรื่นปลอดภัย เพลงโทสะในใจไปหลวงวี่จึงค่อยๆ สงบลงตามไปด้วย

ครั้นเห็นว่าใกล้จะเดินพ้นป่าผืนนี้เต็มที่ ผู้อาวุโสกลับพลันรังตัวไปหลวงวี่ที่กำลังเดินหน้าไว้ "มีกลิ่นคาวเลือด"

ขณะเดียวกับที่ผู้อาวุโสเอ่ยปาก ก็ได้ประเณมมองรอบข้างอย่าง

ระแวงระวังไปด้วย

รอบข้างมีแต่ต้นไม้ เดินหน้าไปอีกสิบจั้งก็จะพ้นป่าแล้ว ในครรลอง
สายตาไม่เห็นร่องรอยการต่อสู้ใดๆ และไม่เห็นผู้ใดโดยสิ้นเชิง

ไปหลวงวดีได้ยืนก็พลอยระแวงระวังขึ้นมา รอบข้างไม่มีใครก็มองขึ้น
ด้านบน...แล้วไปหลวงวดีก็วิ่งไปโดยพลัน

บนต้นไม้ที่อยู่ด้านหน้าเอียงไปทางซ้ายจากตำแหน่งที่นางยืนอยู่
มีบุรุษหน้าตาหล่อเหลาเย็นชา สวมชุดสีดำและคลุมเสื้อคลุมสีดำนึ้ทั้งตัว
ผู้หนึ่งนั่งอยู่

ครันมองเห็นใบหน้าของบุรุษผู้นั้น ไปหลวงวดีก็มีสีหน้าเข้มขึ้นทันควัน
"เสวียน-หมิง-เซียว!"

ได้ยินสามคำนี้ บุรุษผู้นั้นก็ลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า มองไปหลวงวดี
ก่อนจะเบนสายตาหนี เอนตัวพิงต้นไม้แล้วหันหลังตาดังเดิมประหนึ่งว่า
ไม่ใส่ใจ

"เสวียนหมิงเซียว ลงมาบัดเดี๋ยวนี้" ไปหลวงวดีร้องเรียก

บุรุษเจ้าของชื่อไม่นำพา

"คุณหนูใหญ่ เรื่องงานสำคัญกว่า" ผู้อาวุโสกล่าว หวังว่าจะสามารถ
กล่อมให้คุณหนูใหญ่เดินต่อได้

หากรู้ก่อนว่าเป็นคนผู้นี้ ข้าคงไม่สนใจกลิ่นคาวเลือดอะไรแล้ว
ในใจผู้อาวุโสนึกเสียใจเหลือประมาณ

"ข้าเคยพูดไว้ตั้งแต่เมื่อร้อยปีก่อนแล้วว่าอย่าให้ข้าเห็นท่านอีก มิเช่นนั้น
เห็นหนึ่งครั้งข้าก็เล่นงานหนึ่งครั้ง"

เรื่องทีนางขายหน้าที่สุดในชีวิตนี้มีเขาเป็นต้นเหตุ

"คุณหนูใหญ่ พวกเราไปสมทบกับนายน้อยกันก่อนจะดีกว่า อย่ามัว

เสียเวลาอยู่เลย" ผู้อาวุโสอยากลากคนจากไปยังนัก

"ก็แค่สั่งสอนคนคนเดียว ไม่เสียเวลาเท่าไรหรอก ผู้อาวุโสวางใจได้
ข้าจะไม่ปล่อยให้ล่าช้าจนเสียงาน" ไปหลั้วอวีไม่สนใจ

ผู้อาวุโสไล่ติดตามองนาง

ผู้อาวุโสอย่างข้าเป็นห่วงว่าท่านหวดคนไม่สำเร็จกลับจะถูกหวด
กลับมาเองต่างหาก ท่านเข้าใจหรือไม่!

เสวียนหมิงเชี่ยวชาญเป็นผู้ใด เสวียนหมิงเชี่ยวชาญเป็นคนที่ถูกสั่งสอน
ได้ตามสบายหรือไร เขาเป็นถึงหนึ่งในสามนายน้อยแห่งตระกูลเสวียนหมิง
มีหน้าซำยังเป็นนายน้อยที่หวัชบถที่สุด ไม่เชื่อฟังที่สุด พลั้งแก้นแท้แข็งแรง
ที่สุด และนิสัยแข็งกร้าวที่สุดอีกด้วย

หนึ่งร้อยปีก่อนเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นอันดับหนึ่งของผู้ที่อยู่ต่ำกว่า
ชั้นผ่านเคราะห์ และก็เ็นอันดับหนึ่งของการประลองฝีมือในงานชุมนุมใหญ่
ร้อยปี

ส่วนคุณหนูใหญ่ของผู้อาวุโสนั้น...คุณหนูใหญ่ ท่านรู้จักพลั้งแก้นแท้
ของตนเองดีจริงหรือ!

"คุณหนูใหญ่ ก่อนถึงงานชุมนุมใหญ่อย่างจงใจหาปัญหามาแทรก
จะดีกว่า" เพราะไม่อาจตะโกนคำพูดในใจออกมาได้ ผู้อาวุโสจึงทำได้เพียง
กลั่นใจโน้มน้าวต่อ

"ผู้อาวุโส ท่านลืมคำที่ข้าบอกไปแล้ว?" ไปหลั้วอวีสีหน้าเยียบเย็น

"คุณหนูใหญ่ ท่านเล่าลื้คำที่ประมุขตระกูลกำชับมาเป็นพิเศษไปแล้ว
หรือ" ผู้อาวุโสยืนกรานดุจเดียวกัน

"หลบไป!" ไปหลั้วอวีไม่ฟัง ผลักผู้อาวุโสออก บนมือมีแล้เส้นหนึ่ง
โผล่ขึ้นมา หวดไปยังบุรุษบนต้นไม้

เวลาเดียวกับที่บุรุษผู้นั้นเอียงตัวหลบแล้วตกลงมาบนพื้น แล้ที่สอง
ของไป่หลัวอวีก็มาถึง

บุรุษผู้นั้นขยับมือซ้าย หอกยาวสีแดงเล่มหนึ่งเข้ามาอยู่ในมือ ตัวหอก
ตวัดกวาดออกไป

เบรียะ!

แส้ยาวที่จุโจมมากถูกปิดออก อีกทั้งขาดเป็นหลายท่อน

ไป่หลัวอวีหน้าเปลี่ยนสี นางนึกคิด แส้ยาวสำรองก็ปรากฏบนมือนาง
ทันที

น่าเสียดายที่ยังไม่ทันสะบัดออกไป หอกยาวของบุรุษผู้นั้นก็จ่อมาที่
คอหอยนางแล้ว

"นายน้อยเสวียนหมิง โปรดไว้ไม่ตรีด้วย!" ผู้อาวุธตระกูลไป่รีบตะโกน
ปลายหอกหยุดอยู่ห่างจากไป่หลัวอวีเพียงหนึ่งกงเฟิน*

"คุณหนูใหญ่มิได้เจตนาจะจุโจมนายน้อย เพียงแต่อารมณ์ไม่ดี
เท่านั้นเอง ขอนายน้อยโปรดเห็นแก่มิตรภาพของสองตระกูล ลงมือไว้ไม่ตรี
ด้วย" ผู้อาวุธกล่าว ดวงตากวาดผ่านมือขวาที่ไม่อาจขยับเขยื้อนได้ของ
บุรุษผู้นั้นอย่างห้ามตนเองไม่อยู่

แขนถูกเสื้อคลุมบังอยู่ แต่บนเสื้อคลุมสีดำนิล แม้จะมองไม่เห็น
ควาบเลือด แต่กลิ่นคาวเลือดกลับอยู่ตรงนั้น

เสวียนหมิงเขียวไม่ได้มองไปยังผู้อาวุธผู้นั้น เพียงแต่มองไป่หลัวอวี
อย่างสงบนิ่ง

"ใส่หัวไป" ถ้อยคำราบเรียบเพียงสามคำ แต่แรงกดดันที่มาจาก
เสวียนหมิงเขียวกลับรุนแรงยิ่งกว่าคำรามไล่คนด้วยความโกรธเสียอีก

* กงเฟิน หมายถึงเซนติเมตร

ไปหลวงวี่ถูกทำให้ตกใจจนหัวใจแทบหยุดเต้น เพื่าก้าวถอยหลังไป
ก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็ยิ่งโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ!

"ท่านกล้าตะตองข้า ข้าก็จะทำให้ท่านกลับตระกูลเสวียนหมิงไม่ได้
ชั่วนิรันดร์!"

เสวียนหมิงเซียวไม่ตอบคำ แต่ขยับหอกยาวในมือ

ผู้อาวุโสลงมือผลักไปหลวงวี่หลบไป แล้วสกัดหอกยาวไว้ในทันใด

เสวียนหมิงเซียวเปลี่ยนกระบวณท่ามาสู้กับผู้อาวุโสในทันที

ผู้อาวุโสได้แต่สู่วางเฉยปากพลาง "นายน้อยเสวียนหมิง คุณหนูใหญ่
เพียงแต่อาภรณ์ร้ายไปหน่อย ไม่มีทางทำอะไรจริงๆ แน่จน ขอท่าน
โปรดอภัย โปรดรามือได้หรือไม่"

ผู้อาวุโสพยายามดับไฟ นำเสวียนหมิงที่ไปหลวงวี่กลับมาเดิมเชื้อไฟต่อ

"ฮึ!" หลังจากแค้นเสียง แล้วยาวของไปหลวงวี่ก็หวดออกมาอีกครั้ง

เสวียนหมิงเซียวตัวหดหอกสกัดไว้

แล้วยาวไม่ได้ขาด ไปหลวงวี่จึงเปลี่ยนท่าทางมือ ตัวแล้พันรัดหอกยาวไว้
ทันที ก่อนนางจะพลิกมือกระชาก

หอกยาวไม่เขี่ยอื่น ไปหลวงวี่หัวเราะเสียงเย็น ชักมีดสั้นที่พกติดตัว
ออกมาแล้วร้ายคาถา มีดสั้นก็พุ่งจิไปหาเสวียนหมิงเซียวในทันใด

"คุณหนูใหญ่ รีบหยุดมือ!" ผู้อาวุโสหน้าเปลี่ยนสี จะหยุดยัง
ก็ไม่ทันการณ์

เสวียนหมิงเซียวกลับไม่มีท่าที่หน้าไหวสักระผีก ขยับข้อมือน้อยๆ
หอกยาวที่ถูกแล้รัดไว้ก็หมุนตาม ก่อนที่แล้ยาวจะขาดออกเป็นท่อนๆ อีกครั้ง
หอกยาวที่พ่นพ่นธนาการแล้จึงขยับสกัดมีดสั้นเล่มนั้น

หากแต่มีดสั้นหาได้ถูกปักกลับไม่ กลับยังเดินหน้าอย่างแข็งขัน

ไปหลวงวี่ก็ดันทื่นไว้ มีรายคาถาไม่ขาดสายให้มีดสั้นยันกับ
หอกยาว ทางหนึ่งก็ออกคำสั่งต่อผู้อาวุธ "ผู้อาวุธ ยังไม่รีบลงมืออีก!"

เขาขยับมือข้างหนึ่งไม่ได้ มืออีกข้างถูกเหนี่ยวไว้ ไม่หวยโอกาสนี้
รีบคว้าเขาลง ยังจะรอถึงเมื่อไร!

"คุณหนูใหญ่ ท่านรีบหยุดมือ..."

"รีบลงมือ!" ไปหลวงวี่ตะคอก เห็นมีดสั้นถูกบีบให้ถอยมาเรื่อยๆ
ไปหลวงวี่ก็จะยันไม่อยู่แล้ว

ผู้อาวุธก็หน้าดำคร่ำเคร่ง ทำได้เพียงถูกบีบให้ลงมือช่วยคน
มือขวากำเป็นหมัด หวดออกไปกลางอากาศ กำปั้นมเหมาทุบไปยัง
เสวียนหมิงเซียวในพริบตา

เสวียนหมิงเซียวเปลี่ยนท่าหอก หมุนตัวเปลี่ยนกระบวนท่า

"มังกรฟ้าคำรน!" เขาตวาดเสียงเข้ม เสกร่างมังกรออกมา หลัง
ทะยานขึ้นฟ้ากลืนกำปั้นลงไปแล้วก็ปรีเข้าหาบรรดาคนตระกูลไป

"กรีด!"

"อีก!"

"ว้าก..."

ไปหลวงวี่ ผู้อาวุธ และคนตระกูลไปถูกกวาดลอยกระเด็นกัน
ถ้วนหน้า แต่ละคนกระอักเลือด ตกลงพื้น

"เสวียนหมิงเซียว ท่าน...ท่าน..."

ไปหลวงวี่เอ่ยปากได้ก็จะด่าคน ผู้อาวุธที่กระอักเลือดออกมา
ดูเจียวกันรีบปิดปากนางไว้

"คุณหนูใหญ่ อย่าหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัวอีกเลย"

ผู้อื่นใช้กระบวนท่าเดียวก็ขัดพวกเรทั้งหมดจนหมอบได้ เวลานี้

หากไม่อยากตายก็หยุดใจได้แล้ว!

เสวียนหมิงเซียวใบหน้าไร้อารมณ์ ปรายตามองพวกเขาปราดหนึ่ง
อย่างเย็นเยียบ ขณะหมุนตัวทำท่าจะจากไป จู่ๆ ก็รู้สึกถึงกลิ่นอายที่แตกต่าง
ข้อมือซ้ายขยับน้อยๆ หกยาวหวดออกไปในทันที

"แฉ่!"

เสียงทาร์กอุทานขึ้น คนทั้งหลายมองขึ้นด้านบน
หกยาวชี้ตรงไปที่...เถาวัลย์เถาหนึ่ง ยอดเถาวัลย์ชี้ขึ้น ปลายเถาวัลย์
เกี่ยวลำต้นของต้นไม้ไว้

หกยาวเสือกเข้าไปใกล้ขึ้นหนึ่งซุน ยอดเถาวัลย์ก็ถอยหลังไปหนึ่งซุน
สายตาเยียบเย็นของเสวียนหมิงเซียวปรายมาเหมือนกำลังมองคนตาย
เถาวัลย์สั่นเทา ร้องให้จำออกมาในทันใด

"แฉ่...แฉ่...คนโหดร้าย! น่ากลัวยิ่งนัก! ฮือ..." "เจ้านาย ช่วยคนด้วย...
ไม่ใช่สิ ช่วยเถาวัลย์ด้วย!"

บรรยากาศในที่นี้หยุดนิ่งไปชั่วครู่หนึ่ง

สถานที่พรรคนี้มีเสียงทาร์กร้องให้ปรากฏขึ้นมา ช่างไม่เข้ากัน
เอาเสียเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันร้องเสียงดังลั่น หนวหนูเหลือทน

คนทั้งหลายจากตระกูลไปล้วนหน้าดำทมะมัน แต่หลังจากเห็นลักษณะ
ของเถาวัลย์ต้นนี้ชัดเจน ก็หน้าดำทมะมันต่อไม่ไหวแล้ว

มิใช่เพราะอื่นใด เป็นเพราะลักษณะของเถาวัลย์เถานี้คุ้นตา
คนตระกูลไปยิ่ง โดยเฉพาะไปหิ้วอวี่ นางแทบจะมองหาไปรอบๆ ในทันที
ทว่าสีหน้าของเสวียนหมิงเซียวกลับไม่มีแววหวั่นไหวแม้แต่น้อย
มือที่ถือหกยังไม่วางแม้แต่กระพริบเดียว

สายตาส่งมองเถาวัลย์ต้นนั้น แต่หูกกลับได้ยินเสียงลมพัดหวิว

แผ่วเบา

ครั้นเสียงลมหยุดลง เสวียนหมิงเซียวก็มองไปทางซ้ายทันที

เงาชุดสีม่วงสองสายปลิวไสว หนึ่งเข้มหนึ่งอ่อน หนึ่งผ้าแพร หนึ่งผ้าโปร่ง ตามมาด้วยเท้าสองคู่ที่ลอยลงมา

เท้าเล็กบอบบางลงแตะบนต้นไม้ที่อยู่อีกด้านก่อนครึ่งก้าว แม้ รองเท้าหุ้มแข้งขนาดใหญ่กว่าจะตามมาทีหลัง แต่เมื่อลงแตะบนต้นไม้แล้ว กลับซิงก้าวเหยียบอากาศ โอบบั้นเอวเล็กอ่อนแอ้นพาลลงแตะพื้นดิน อย่างแผ่มช้า

ในเสี้ยวเวลานี้เองเงาวัลย์ก็เคลื่อนไหวพร้อมกัน มิใช่จุดจุ่ม เสวียนหมิงเซียว แต่เป็นพุ่งตัวไปหาสองคนที่ลอยลงมาบนพื้น

"แงๆ มีคนโหดร้าย..."

เสียงถึงยังไม่หยุดร้องให้ สัตว์ขนเงินตัวจ้อยบางตัวจึงใช้เท้าหน้า ตบมันไปหนึ่งที่

"วู้..." 'หยุดร้องได้แล้ว หนวกหู'

"อี๊ก" เสียงร้องให้เหมือนทารกหยุดลงในทันทีทันใด

"วู้ๆๆ" 'หอกเล่มเดียวก็ทำเจ้าขวัญหนีดีฝ่อ ชี้อลาดลั่นดี'

"มิใช่ตกใจเพราะหอก..." เสียงทารกแก้ตัวเสียงแผ่ว

"วู้?" 'เช่นนั้นเหตุใดจึงร้องให้เสียงดังถึงเพียงนี้'

"เพราะว่าเขาโหดร้ายยิ่ง"

"วู้?" 'แค่โหดร้ายก็ทำเจ้าขวัญหนีดีฝ่อแล้ว? ยังมีคนอื่นที่โหดร้ายกว่านี้ อีกกระมัง'

"แววตามีไอสังหาร" เสียงทารกพูดเสียงแผ่ว

"วู้ๆ" 'ไอสังหาร ข้าก็มี'

"นั่นไม่เหมือนกัน"

"อ้อ..." 'ไม่เหมือนกันตรงที่ใด'

"อ้อ..." เถาว์ลย์พยายามคิด "ทั้งๆ ที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ทนโท่ เขากลับมองข้าเหมือนว่าข้าตายไปแล้ว" หากยังฟังไม่เข้าใจ มันก็อธิบายไม่ถูกแล้ว

"อ้อ?" ก็ได้ มันฟังไม่เข้าใจจริงๆ ฉะนั้นจึงเลื่อนสายตาขบขันไปมองคนที่มันเชื่อถือที่สุด สิ่งที่ได้คืนมาคืออึ้งกู่หัว

เถาว์ลย์เองก็เปลี่ยนร่างเป็นแถบไหมกลับไปอยู่บนแขนของสตรีชุดสีม่วง

เสวียนหมิงเซียวไม่ได้สนใจเถาว์ลย์ขี้ไวยวายเถานั้น ความสนใจอยู่บนตัวบุรุษชุดม่วงที่มีมาดท่าทางไม่แพ้เขาผู้นั้น ทว่าเขาก็มิได้พลาดปฏิสัมพันธ์ของเงาร่างเล็กบอบบางผู้นั้นกับหนึ่งเถาว์ลย์หนึ่งสัตว์ที่อยู่ด้านข้างไป

ผู้นั้นฟังไม่เข้าใจว่าเสียง 'อ้อ' เหล่านั้นหมายความว่าอะไร แต่เขากลับเข้าใจแจ่มแจ้ง ที่แท้หมาป่าตัวหนึ่งกับเถาว์ลย์เถาหนึ่งก็สื่อสารกันได้ มีหน้าซ้ำดูท่าทางเถาว์ลย์ยังเป็นฝ่ายถูกรอบมอีกด้วย...ได้เปิดหูเปิดตาโดยแท้

เถาว์ลย์เถานี้แสนรู้ซำยังคิดพิจารณาเป็นดังที่ตำนานบอกไว้ นี่ก็นับว่าได้เปิดหูเปิดตาเช่นกัน

พีชวิเศษไม่ว่าจะทิ่มทิ่มและซึบซึบเสมอไป

ทว่าเขาไม่เชื่อหรือกว่าเถาว์ลย์เถานี้จะปกเปียกไร้พิษสงเหมือนกับเสียงทารกของมัน

กล้าเห็นเถาว์ลย์เฉาพันธุ์เป็นพีชอ่อนแอ นั่นเป็นก้าวแรกสู่ความตาย แม้เขาจะไม่เคยเห็นบุรุษชุดม่วงผู้นี้ แต่ตามคำเล่าลือที่เขาเคยได้ยิน

มา...มีเถาวัลย์เฉาพันลี้ ย่อมต้องมีประมุขหอน้อยแห่งหอลงทนต์
 เช่นนั้นคนผู้นี้ก็น่าจะเป็นไปหาลี้จิงหง
 ส่วนสตรีที่สามารถทำให้ไปหาลี้จิงหงปกป้องได้เสียเพียงนั้น...
 สายตาของเสวียนหมิงเชี่ยวชาญไปที่กระโปรงสีม่วงตัวนั้นและ
 ใบหน้างดงามที่ยังมีลักษณะอ่อนวัยนั้นเป็นครั้งแรก
 โมอีเหริน...ที่เล่าลือกัน?
 หลังปลดปล่อยหนึ่งเถาวัลย์หนึ่งสัตว์เสร็จแล้ว นางก็เหลือบมองเขา
 ด้วยสายตาสงสัยใคร่รู้ ก่อนมองไปยังบรรดา 'บุคคลที่นับว่าเทพพลภาพ'
 ที่อยู่อีกทาง
 จากนั้นก็มองเสวียนหมิงเชี่ยวชาญปราดหนึ่ง
 แล้วจึงดึงแขนไปหาลี้จิงหงทีหนึ่ง ก่อนโมอีเหรินจะเอ่ยถามเสียงเบา
 "จิงหง นี่พวกเรามีความแค้นกัน หรือแค่สู้กันเพราะว่าง หรือว่าใครคิดจะ
 ปล้นใคร"
 "เสียวเถิง?" ไปหาลี้จิงหงถามเถาวัลย์บางต้นโดยไม่แม้แต่จะลองเดา
 "มิทราบ ขณะเข้ามาพวกเขาก็ตีกันแล้ว" น้ำเสียงอ่อนๆ นี้เข้ากับ
 เสียงทารกของเสียวเถิง ฟังดูไร้เดียงสาเป็นพิเศษ
 "การวิวาทน่าดูมากเลยหรือ" นางถามต่อ
 "ฉากที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือพอดคนโหดร้ายตัวดีดุดออกไป คนทางนั้น
 ก็ล้มครืน อีกทั้งแต่ละคนยังกระอักเลือดออกมาด้วย" พอเล่าถึงเรื่องนี้
 เสียงทารกก็พลันเปลี่ยนเป็นร่าเริงยิ่ง
 สภาพลอยกระเด็นดูทุเรศทุรังของคนทั้งหลายนั้นน่าตกชบขันโดยแท้
 ทว่ามันก็พูดเสริมอีกทันควัน "เจ้านาย พ้นเลือดไปทั่วไม่ถูก 'สุขลักษณะ'
 ยิ่ง เป็นนิสัยที่ไม่ดีใช้หรือไม่"

คนตระกูลไปหน้าดำทะเมน

เสวียนหมิงเซียวที่ไม่สนใจไยดีผู้อื่นตลอดมาได้ยินคำพูดนี้ หางคิ้ว
กอดจะกระตุกไม่ได้ ในที่สุดก็มองไปยังเถาว์ลย้นนั้นอีกครั้ง

เถาว์ลย้นเฉาพันธุ์เป็นพืชวิเศษที่น่ารักน่าสนุกถึงเพียงนี้เซียวหรือ

เถาว์ลย้นเฉาพันธุ์ที่เขาเคยได้ยินมาเป็นพืชกระหายเลือด พืชกระจาย
ได้นับพันธุ์ บอกว่ามันเป็นพืชที่ดุร้ายอันดับหนึ่งก็ไม่เกินไปแม้แต่นิดเดียว
หากแต่เถาว์ลย้นเฉาพันธุ์เถานี้ดูห่างไกลจากคำว่า 'ดุร้าย' อยู่ค่อนข้างมากจริงๆ

"ใช่" เวลานี้ผู้ที่ยังสามารถสงบอารมณ์พูดจาเป็นปกติได้มีเพียงเจ้านาย
ของเถาว์ลย้นแล้ว "เพราะฉะนั้นเจ้าจงอย่าเอาอย่าง"

"ได้ ไม่เอาอย่าง" มันตอบรับอย่างว่านอนสอนง่าย

"..." คนทั้งหลายคิดในใจ เถาว์ลย้นกระอักเลือดไม่เป็นอยู่แล้ว!

"ยังไม่หมด เวลาชมเรื่องสนุกต้องหัดฉลาดหน่อย กฎเหล็กข้อแรก
ก็คือถูกคนพบเห็นแล้วต้องรีบหนี เจ้ายังอยู่ตรงนี้ไม่ขยับตัวคือยืนรอให้คน
มาทำร้ายหรือไร"

"ต้องรีบหนี จะได้ไม่ถูกทำร้ายหรือ" กฎของการชมเรื่องสนุก มันจำไว้
แล้ว

"..." เหตุใดบทสนทนาจึงฟังดูชวนให้คนหมดคำพูดถึงเพียงนั้น

ขณะอบรมสั่งสอนเถาว์ลย้นของตนเอง นางยังเมียงมองคนผู้นี้เป็นพิเศษ
ก่อนจะมองบรรดาคนทางด้านนั้นที่บินไปหน้ายังดูขุ่นเคืองเดือดดาล
ครั้นแล้วก็ตัดสินใจทันควัน "ทุกท่าน พวกข้าเพียงแต่ผ่านมาชมเรื่องสนุก
จะสลายตัวไปบัดเดี๋ยวนี้ พวกท่านต่อจากที่ค้างไว้กันได้เต็มที่"

พูดจบนางก็จูงไปหลี่จิ้งหงทำท่าจะจากไป

"เดี๋ยวก่อน! จิง...หง..."

"..." โมอีเหรินหวิดจะหกล้ม เคราะห์ดีที่ไปหลี่จิงหงโอบเอวนางไว้
ได้ทัน

"เดินดีๆ" คำตำหนิเบาๆ ของเขาไม่มีโทษะปนอยู่แม้แต่น้อย

"ข้าถูกทำให้ตกอกตกใจเข้าแล้ว" โมอีเหรินทำหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด
เสียงเรียกนั้นทอดอ้อยอิ่งเกินไปแล้วจริงๆ นางได้ยินแล้วขลุ่ย
จิง...หง...บรีอ...

"ไปหลี่จิงหง อย่าไป!"

ในที่สุดเสียงนี้ก็เป็นปกติขึ้น และในที่สุดโมอีเหรินก็ไม่ได้ถูกทำให้
ตกใจแล้ว

"ไปกันเถอะ" ไปหลี่จิงหงไม่แยแสผู้อื่น ในสายตามีเพียงโมอีเหริน
อาศัยว่าเมื่อครูโอบเอวนางไว้อยู่แล้ว...ก็ไม่ยอมปล่อย โอบคนเดินจากไป
อย่างไม่รีรอ

"ไปหลี่จิงหง หยุดนะ!" ถึงกับไม่แยแสนางอีกแล้ว ไปหลัววี่จิ้ง
ออกคำสั่งด้วยเสียงเดือดดาล

"ท่านอยากไปด้วยกันหรือไม่" ไปหลี่จิงหงไม่สนใจ โมอีเหรินยอมจะ
ไม่สนใจตามไปด้วย ทว่านางสนใจในตัวบุรุษที่ทำให้เสียเวียง 'ขวัญหนีดีฝ่อ'
ได้อย่างยิ่ง

เขาให้ความรู้สึก...แปลกพิกลชนิดหนึ่งต่อนาง

แม้เขาจะดูท่าทางไม่น่าต่อแยะเป็นอย่างยิ่ง คนทั่วไปมองเห็นเขา
อยู่แต่ไกลก็สลายตัวกันไปเองแล้ว แต่โมอีเหรินไม่มีความรู้สึกทำนองนั้น
กลับรู้สึก...สนิทใจอยู่เล็กๆ

แปลกเสียจริง

โมอีเหรินกำลังพินิจมองเขา เสวียนหมิงเซียวก็กำลังพินิจมองนาง

เช่นกัน

ขณะยังไม่ได้พบนาง เขาประเมินนางไว้เพียงว่าเป็นสตรีเจ้าปัญหา
นางหนึ่ง

สตรีที่สามารถทำให้เหล่ากลุ่มอำนาจใหญ่บนดินแดนแรกนภาตักัน
ขึ้นมาในชั่วพริบตาเดียวจะไม่เจ้าปัญหาได้หรือ

ทว่าหลังจากได้พบนาง การประเมินที่เขามิ่ต่อนางก็เปลี่ยนเป็น
สตรีประหลาดนางหนึ่ง

ข้างกายมีสัตว์วิเศษมีพีชวิเศษ ซ้ำยังทำให้พวกมันอยู่ด้วยกัน
อย่างกลมเกลียว อีกทั้งเป็นเจ้านายที่ได้รับความเคารพจากทั้งสัตว์วิเศษ
และพีชวิเศษ จะไม่ประหลาดได้หรือไร

อาจมีคนคิดว่ำนั่นเป็นความสัมพันธ์แบบพันธสัญญา

แต่เสวียนหมิงเชียวมองออกว่าระหว่างเถาว์ลย์เฉาพันลี้กับโม่อีเหริน
มีพันธสัญญากันอยู่จริงๆ ทว่าระหว่างนางกับสัตว์วิเศษตัวนั้นกลับไม่มี

ที่สำคัญที่สุดคือ...กับผู้ใดก็ตามนอกจากบิดามารดา เขาล้วนรู้สึกกีดกัน
ออกไปโดยธรรมชาติ ถึงจะเป็นญาติผู้มีสายเลือดตระกูลเสวียนหมิง
ดูเดียวกันก็มีไซ้ข้อยกเว้น

หากแต่ยามมองเห็นนางกลับมิได้มีความรู้สึกกีดกันใดๆ

โม่อีเหรินเป็นสตรีประหลาดอย่างที่คิดจริงๆ

เนื่องจากความประหลาดบวกกับเคยได้ยินคนบางคนเอ่ยถึงนาง
เป็นพิเศษ ดังนั้นเขาจึงเก็บหอกยาวลงแล้วพยักหน้าให้กับข้อเสนอของนาง

"ได้"

คนทั้งสามเพิ่งจะก้าวเดินได้สองก้าวก็ได้ยินเสียงหนึ่ง

"ทำร้ายคนตระกูลไปซ่งของข้าแล้วก็คิดจะจากไปดี๊ๆ อย่างนั้นหรือ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3OCRC7g>